

408901

CONCIO ad CLERUM
Habita coram
Academia Cantabrigiensi

JUNI 11. A. 1687.

Pro Gradu Baccalaur. in S. Theologia.

Ubi Vindicatur Verus & Valida

Clericis Anglicani,

Ineunte reformatione, ORDINATIO

Cui accessit CONCIO Habita Julii 3. 1687.

De Canonica

CLERICIS ANGLICANIS.

Assentio. Latine Reddita & Auditæ.

J. A. T. Browne, S.T.B. Coll. Dr. Job. Evang. Soc.

"Ουτος οντας λογιζεσθω απόγονος των πάτερων Χειρος και Οικείου μυημένων Θεού. 1 Cor. 4. 1.

Annexum est

**INSTRUMENTUM Consecrationis Matth. Parker
Archiepiscopi Cantuariensis ex MS. C.C.C. Cent.**

CANTABRIGIAE,

Ex Officina Joan. Hayes, Celeberrimæ Academæ Typographi.

Impensis H. Dickinson, Bibliop. Cantab. & Sam. Smith, Bibliop.
Lond. ad Insignia Principis in Coemiterio Divi Pauli. 1688.

L.B. X-XVII / 519 Jp

C O N C I O R A C Y

1687.

Hisignaturis Censimis A-

propter. A. et. L. M. P. C.

digentia. Et in. iurisdictione. Reg. et.

aliam. et. iurisdictione. Reg. et.

Oktob. 14. 1687.

I M P R I M A T U R,

Joh. Balderston, Procan.

Josph. Beaumont, Reg. Theol. P.

Humf. Gower, S.T.P. Coll. Div. Joh. Praef.

Guil. Saywell, S.T.P. Coll. Jes. Praef.

Antiphona & aliaq;

Reverendo admodum in Christo
PATRI ac DOMINO
Domino
FRANCISCO
Episcopo *ELIENSI*.
Sanctissime Präful,

Iceat mihi *Vindictas* hæcse Ordina-
tiones nostræ Sacris illis manibus
offerre, quarum impositione ipse
non ita pridem Presbyteralis or-
dinis *xeropha* accepit: & Orbi testatum fa-
cere, quām non in amerito, vel hoc nomine,
officium & ordinationem meam magni fa-
ciam. Te enim meo in Christo Patre com-
pellato, non iis solām satisfaciam, qui in
sacerorum ordinum Ministro verum Episcopalis
Ordinis characterem, & canonicam jurisdictionem:

Cantus eius Loc 5

A 3

nem:

Epistola Dedicatoria.

nem requirunt, sed iis etiam qui nihil valere censent hæc omnia ad officia administrationis nisi administrantis dignitas in super accedat. Eum enim in Te Præsulem se habere meritò gloriatur Ecclesia Anglicana, qui non in authoritate modò Episcopali, sed in iis etiam virtutibus, quæ germanum Ecclesiæ-Christianæ Patrem constituant; Apostolis succedit: in quo, si piam Ecclesiarum curam & paternā erga Clerum & populum viscera, si fidelem in docendo, hortando, corripiendo fiduciam, cum summâ eruditione, gravitate, & affabilitate conjunctam, si denique consummatum integritatis, sanctimoniae, munificencie, & illius, quam in Episcopo Apostolus ^a requirit, exemplar respiciamus, nihil debet, unde Episcopale munus tum perfectè adimpleri, tum etiam ornari & condecorari possit.

Hoc non solum ab Ecclesiâ Anglicanâ, sed & ab iis qui foris sunt, testimonium habebas; hæc in Te desiderare non possunt Viri Apostolici ^{proximæ}, qui veri & canonici Episcopi signa requirunt; qui nullum in Ecclesiâ Anglicanâ Præsulem agnoscunt, nisi Pontificalis Romani ritû consecratum. Vicant Sacrosancti Spiritus gratiâ ubertim

dele-

Epistola Dedicatoria.

delibutum, quem minus Episcopum censem, quia non sacro suo oleo & Chrismate unctus sit: videant sedulò Ecclesias pascentem, licet non *Pastoralis Baculi* authoritate armatum: videant manibus pedibusque officio fungentem, licet non *benedictis sandaliis & chirothecis* instructum: videant sponsæ Christi amatorem, licet non annuli cæremoniâ Ecclesiæ despensatum: videant denique Apostolicæ simplicitatis & pietatis Virum, sine illâ suorum omnium rituum pompâ, solâ manuum impositione, consecratum.

Unam autem inter cæteras Tuas virtutes imprimis præclaram & illustrem videant, quam ego (cum omni candore & modestiâ loquor). vix expectare ausim ab eo Praefule, qui juxta Pontificale Romanum consecratur. Ea autem est, eximia Tua erga Principem fidès, in omni vitæ statiane, in omni fortunâ & temporum vicissitudine, explorata: quæ, et si toti Clergo & Ecclesiæ Anglicanæ tecum aliquatenus communis sit, Tibi tamen singulari quodam Fato Tuo, peculiaris & propria videatur. Hujusmodi erga Principes fidem hanc (inquam) expectare ausim ab eo Praefule, qui Pontificalis Romani ritû consecratur: qui in ipsâ consecratione solenni

jura-

Epistola Dedicatoria.

Forma Ju-
ramenti in Pon-
tificis Rom. Ed.
Rom. 1611.
p. 57, 84.

juramento se obstringit, ^a Papatum Roma-
num & Regalia Sancti Petri contra omnem
hominem defendere: iura, honores, privilegia,
authoritatem D^mi Papæ conservare, defendere,
augere, promovere: non esse in consilio, facto,
tractatu, in quibus aliqua prajudiciaalia persona,
juris, honoris, Status, & potestatis D^mi Papæ
machinentur: Papæ consilium nemini pandere,
aliorum contra Papam consilia ipsi statim signi-
ficare: ejus ordinationes, reservationes, provisio-
nes, & mandata, totis viribus observare, &
facere ut ab aliis observerentur: denique Hare-
ticos, Schismaticos, & rebelles eidem D^mo Pa-
pæ, pro posse persequi & impugnare.

Hec in se recipiunt, qui Pontificalis Ro-
mani ritu Episcopi consecrantur; nec mihi
immodestus videor, si dubitem an possint erga
Regem fideles esse, qui in hæc Papæ Regalia
jurati sunt. Mihi tamen nefas est ipsis
quicquam *injustè detrahere*; nec illis derogare
opus est, ut spectatæ Tuæ in Principem,
nec minus exploratæ erga Deum, Religionem,
& Ecclesiam, fidelitatis laudibus astruam. Par-
cant vero, si Te non minus Episcopum cen-
seo, licet non in eâ Ecclesiâ consecratus sis,
in quâ hoc juramentum Episcopis defertur:
si Te, quem illi in Laicorum ordinem redi-
gunt,

Epistola Dedicatoria.

gunt, ego Sanctissimum Praefulem, Apostolorum Successorem, & Ecclesie Catholicae Patrem compellare ausim: si Tibi eam venerationem & famulatum praesto, quem Episcopo Presbyter, Patri suo tuus in Presbyterii gradu filius debet: si Tibi incolumentem, Ordini tuo æternam successionem omnibus votis precibusque exopto. Tu etiam, Sanctissime Pater, gratum acceptumque habere digneris, quod Tibi, suo in hac Academiâ & Collegio Patrono colendissimo, privatum debitæ gratitudinis & obsequii officium vovet

Paternitatis Vestrae,

omni studio & observantia

Devotissimus,

Filius & Alumnus,

Tho. Browne.

PRÆFATIO.

Cœlesia Anglicana, cùm veram & primavam Fidem à Romanæ Ecclesie corruptelis vindicaret, illud etiam piâ curâ providendum duxit, ut publico Dei cultui & Sacramentorum & Ordinum administrationi simplicitas & puritas antiqua restitueretur. Hinc rejecit qua in Officiis Romanæ Ecclesie aut inania & superflua, aut etiam minus pia, judicaret: & in locum Breviarii, Missalis, & Ritualis Romani suam Liturgiam, in Pontificalis locum, Ordinale suum substituit. Expectari poterat, Ecclesiam Romanam idem tandem suâpte operâ præstuisse, cùm, Sedis Romanæ auspicio, in lucem prodirent Breviarium, Missale, &c. EX DECRETO SACROSANCTI CILII TRIDENTINI RESTITUTA. At quid peperit hic labor tanto si placet, hiatu dignum? Non Breviarii, Missalis, aut Pontificalis, sed Calendarii Romani Reformationem. Restituta sunt Illa quidem ab erratis Typographicis & lectionum varietate: sed Hoc tantum errore ullo aut vitio purgatum. Ex puncti sunt è Fastis Ecclesie decem dies, qui, à tempore Concilii Nicæni, supra matione in Bulario Laert. Che. rubini Tom. 2. p. 456. s. 7. Ed. Rom. 1617. justam proportionem in solarem periodum irreperant. At nihil, in Officiis Ecclesie, ex eorum summâ detractionum cumulum, in immensum, auxerant, tum in Ordinum, Sacramentorum, Articulorum fidei, objectorum

^a V. Bullam Greg. 13. de Calendarii Reformatione in Bulario Laert. Che. rubini Tom. 2. p. 456. s. 7. Ed. Rom. 1617.

Præfatio.

rum cultūs religiosi censum fuerant ascripta. Feliciter sanè res processerat, si, cum illud bene & sapienter curatum esset, hæc non fuissent neglecta: nec se ipsam Sedes Romana in iis tantum que ad astrorum motus spectantibus judicasset fallibilem.

Nec mirum Pontificios indignatos esse, quod nos Ritualia Ecclesie reformare ausi sumus, cum ipsis Fasti tantum reformanda viderentur. Mirum vero, quod nobis persuadere conati sint, nulla planè Sacra mentis compotes, nullos Ordines nobis fuisse, ex quo primum desierunt Romano ritu administrari: sed Authores Ordinalis & Liturgiæ Anglicanæ (homines sanè mentis compotes, & in rebus Theologicis mediocriter versatos) fatali nescio quā ignorantia aut incuria, illa omisisse, quæ ad veri Sacramenti & Sacerdotii essentiam requiruntur: & fecisse, Missale & Pontificale nimis reformato, ut nullam nobis Eucharistia administrationem, nullam ^a Vid. Præfati-
onem ad formam
consecrandi E-
piscop. Presb. &
Dia.

Antique Ecclesiæ Scriptores in consilium adhiberent. ^b Vid. Schola-
stici ab an. 1215. passim.
Videntur tamen oleum & operam perdidisse, quod non Aristotele etiam & Scholasticis consultoribus nisi sint. ^c Vid. Morinum de sacris Ordinationibus Part. 3. Exerc. 1.c.3.
Sacrae Literæ & primæ Patres innuere videntur, ad dationibus Part. ubi appetit, Magis Sentent. & Vet. Scholasticos ad an. 1215 per formas, ver-
bera formulæ, tanquam non formas Phyticas intellexisse: inde sequentium seculorum Scholast. utrasque confundisse.

Materiam faciunt rem aliquam aut actionem materiam: & licet verborum prolatione materialis actio sit, quoniam tamen forma & formula soni affinitatem habent, hinc formam rei collocant in formulâ verborum. Deinde, cum receptum sit, formas rerum invariabiles esse; hinc statuant formulas etiam, in quibus

Præfatio.

Sacramentorum & Ordinum forma posita est, esse immutabiles. Denique, cum Presbyteralis Ordo, ante horum Doctorum statem, ea formulâ conferri cœpisset, quæ non tam Sacerdotes quam Sacrificulos creat; hinc illi (nihil somniantes quin ipsi Evangelio coœva fuisset) istam formulam nobis tradunt pro essentiali & immutabili formâ ordinationis Presbyteralis.

Hinc factum, ut eorum Discipuli ordinationem Ecclesia Anglicanæ nullam pronuntient, propter hanc scilicet formulam in Ordinali nostro omissem. Non quin perspectum habuerint, Græcam Ecclesiam hâc formulâ nunquam usam esse; nec quicquam magis torserit eorum ingenia, quam ut simul hanc Magistrorum suorum Doctrinam & Græcorum Ordinationem possent defendere. Defendunt autem Græcorum ordinationem iis rationibus, quibus & nos in nostræ Ordinationis defensionem uti possumus. Nihilominus, in eâdem causâ, Graecæ Ecclesiæ dant veniam, Anglicanam censurâ dominant.

Hec mihi (rem paulò altius repetenti) præclarâ origo fuisse videtur, hujus de Ecclesiæ Anglicanæ ordinatione controversia. Quæ tamen hinc orta, non diu uno tantum pede stetit. Deprehendisse sibi visi sunt adversarii, penitus riunando, prater vera formulæ defectum, alia nostræ Ordinationis vitia. Tollit dicunt per ipsam hæresin & Schisma, vel ipsos Ordines nostros, vel saltem legitimum eorum exercitium. Deinde primorum Episcoporum nostrorum consecrationem rejiciunt; quia (contra Ecclesiæ Canones) sine Apostolicæ Sedis confirmatione, sine comprovincialium Episcoporum consensu, à personis irregularibus & nullam jurisdictionem habentibus, consecrati sunt; & in suorum nullo jure ejectorum Sedes intrusi: denique, quod (si ipsorum fabulis fides abenda sit) nullam,

* Vid. Morinum de Sacris Ordinationat. Part. 2. in Praefat. ad Ritualem Lat. & Part. 3. Exerc. 1.c. 1.

Præfatio.

nisi ad Caput Mannuli, consecrationem habuerint.

Duplices autem esse apparebat hos defectus quos nostra ordinationi objiciunt: alios fundamentales, qui ipsam veritatem & essentiam ordinationis nostra tollere videntur; alios canonicos, qui illam irregularem reddere videntur, & canonibus Universalis Ecclesie minus conformem. Quoad canonicos sane defectus, parciū isti Ecclesie Anglicanæ objicienā erant, ab iis qui in illâ sunt Ecclesia, quæ non adeò vigilanti curâ & illibata fide custodisse videtur, traditam sibi à primis OEcumenicis Concilis, tum Dogmatum Catholicorum tum Canonum Universalis Ecclesiae tractatu. in illâ Ecclesiâ. quæ Antiquum illud Ius, Conciliorum OEcumenicorum Decretis sanctum, & usū Ecclesie Catholice comprobatum, quod per a octingentos annos uno nec amplio Canonum Ecclesiae Universae Codice continebatur, Decretalium, Constitutionum, Extravagantium voluminibus adeò obruiisse, & Re-

scriptis Pontificiis & Regulis Cancellariae adeò prorsus immutasse & pessundeditse videtur, ut hodie antiques Ecclesie Canones in Corpore Juris Canonici vix reperias, in praxi frustrâ quæras: nec tam inquirendum sit Canonici Juris studio, quid olim per Canones Ecclesiae Universæ statutum fuerit, quam quid demum præter aut contra hos Canones Romana Se-dis authoritate decretum, aut praxi fori Romani introductum sit. Quod, non injuriâ, hac à quodam seculi decimi quinti Authore verba expressit, b Quod in Ecclesiâ Græcâ multi sunt Canonistæ; h. e. scientes Canones Universalium & Generalium Conciliorum: in Latinâ, nulli sunt Canonistæ, sed multi Decretalistæ.

Spatiosus hic aperitur campus, si mihi hâc in causa opus esset non tam respondere adversariis quam reprimuari. Monendi tamen saltē sunt, priusquam nostræ

^a Pet. de Marc.
de Concor. Sacer-
dot. & Imper. l. 3
c. 5. f. 1. & 4.6.

^b Autb. MS. De
Hierarchiâ Sub-
calesti, citatus à
P. de Marca de
conc. Sac. & Imp.
l. 3. c. 6. f. 4.

Prefatio.

nostræ ordinationis irregularitatem offendarent probandum fuisse, quod Ecclesia Romana ordinatio sive canonica: quodque hæc Episcopos eligendi, confirmandi & consecrandi forma (quam hic in breve specimen, ne tam meis quam Authorum^a suorum verbis, subjungo) non Decretalium & Rescriptorum Pontificiorum, sed Pin de Antiqua Canonum Universalis Ecclesie authoritate, introducta. Ecl. Disciplina sit;

^a P. de Marca
de Concord. L.6.
c.9. f.2,3. Du
Pin de Antiqua
Canonum Universalis Ecclesie authoritate,
Ecl. Disciplina
Dissert. I. Pa-
ragr. 12. p. 66.

1°, Ut electio Episcopi, Metropolitani auctoritate confirmata, interposita ad Apostolicam Sedem appellatione rescindi possit.

2°, Ut si electio dilata, aut non ritè celebrata fuerit, tum integra Episcopatus vacantis collatio ad Romanum Pontificem devolvatur.

3°, Ut nè Metropolitanus (electus & consecratus) functiones quasvis Episcopales exerceat, priusquam à Romano Pontifice Pallium accepérit; & ab ipso una quidem manu Pallium, alterâ vero fidelitatis juramentum delatum habeat, quod Domino suo Vasallus præstare tenetur.

4°, Ut Episcopo Romano reservetur jus admittendi cessiones Episcoporum, & decernendi translationes, & coadjutorias cum futurâ in Sedem vacantem successione.

5°, Denique, ut ad Pontificem Romanum pleno iure spectet omnium, per Christianum Orbem, Cathedralium Ecclesiæ provisio: & canonicæ electionis & confirmationis loco hæc Papalis provisio sufficiat; consecratio autem Episcopi, Apostolice Sedis Mandato, à tribus (inconsulto Metropolitano) Episcopis, vel ab uno tantum Episcopo, cum duobus^b Abbatibus mitratis, celebretur.

Hæc prius ab adversariis nostris defendenda, aut (si mere suorum Authorum calumniæ sint) amolienda erant: nisi enim hæc à suâ Ecclesiâ amoliri possint, frustâ

^b Bellarm. de
Natis Ecclesiæ
I.4. c.8.

Prefatio.

strâ Ecclesiae Anglicanæ ordinationem oppugnant, ut minus canonicanam: quod vel gratis nullo fine, vel eo animo faciunt ut nobis persuadeant, missâ Ecclesiâ Anglicanâ à Sanctâ Romanâ Ecclesiâ ordinationem magis canonicanam suppliciter petere.

Hec prælibanda erant ordinum nostrorum defensioni, quam hic in me recepi, in una & altera Concione, quas mihi, in ordine ad Gradum, Statuta Academia & Superiorum mandata imposuerunt. Parcat itaque candidus Lector Dissertationibus, que rostris non Scholis, nedum prælo & arenae, destinatae sunt: & ex Illorum potius Lucubrationibus, qui Ordines Ecclesie Anglicanæ uberioris & nervosius defendenterunt, cum sibi ipsi, cum adversariis, satisfaciat.

.0111

amisit. Amatus quo curvus adiret et colligat. Et dicitur iste
et os viri cum aliis effrenatis hominibus: curvatus enim
et iniquus habens. quod non potest recte invenire omni-
zum vegetabilium. sed ut in nobis. Et huius
modi sunt etiam omnes. qui non possunt recte invenire
omnem vegetabilem.

Concordia et Errorum
Quoniam hanc est ratio. quae est errorum
et non concordie. sicut est ratio concordie
et non errorum. sicut est errorum. sicut est
errorum. sicut est errorum. sicut est errorum.
ERRATA sic corrige.

Conc. ad Cler. p. 7. l. ult. itege Heresis. p. 9. l. 2. pro ut l. qudd. p. 12. in
marg. l. 15. pro 216. l. 21. b. p. 36. in marg. l. 21. post Foxes and Firebrands.
l. Edit. 2. Lond. A. 1687. Conc. alt. p. 4. in mar. l. ult. l. 485. p. 16. l. 4. l. pri-
mum. p. 21. l. 3. l. Canones. p. 24. in mar. l. penult. l. Ecclesia Sutrina. p. 25. l. 31.
l. Concordatis. p. 27. in mar. l. ult. l. 25 Hen. 8. p. 35. in mar. l. l. l. Stat. 1
Mar. l. 29. l. ejecisti censemdi. p. 35. l. 3. post sedes interser. * referend. ad Not.
in imo mar. p. 35. l. 10. l. priusquam. p. 38. l. 31. post Suprematum del. comma. p.
39. l. 15. l. agunt? p. 44. l. 20. l. ab adversariis.

C O N C I O
G L E R U M.

Rom. 10. 15. *Quomodo prædicabunt nisi missi fuerint?*

Quomodo prædicabunt nisi missi fuerint? Cur itaque predicas tu Legem Dei, & fædus ejus in os tuum assumis? Ita & mihi, & Vestrum cuivis, Viri Fratres Patresque, oggerere possit rediutus quisquam in Romane Ecclesiæ castris Champneus. Unde vos predicatis Evangelium, à nullo missi? Unde Sacraenta administrant Sacerdotes Vestri, à nullo Sacrazi? Unde sacros Ordines conferunt Vestri Aristites, à nullo ordinati? Et Ecclesiæ Anglicane presentiunt, à nullo propositi? Quà autoritate hac facitis? Quis dedit vobis hanc autoritatem? Unde audet quisquam Vestrum hunc honorem sibi assumere, cùm nec ab Ecclesiâ sit canonice, nec à Deo verè vocatus? Nulli profectò sunt, qui apud vos hoc titulo cohonestantur, Episcopi, Presbyteri, aut Diaconi.

B

Quod

Concio ad Clerum.

Quòd si hi nulli sint, quomodò verè apud Vos conferuntur *Ordines*, administrantur *Sacramenta*, *Verbum Dei* prædicatur? Ubi denique fine *Ordinibus*, *Sacramentis*, *Verbo Dei*, *Vestra Ecclesia*?

Ita non satis est Ecclesiam *Anglicanam Schismaticam* & *Hareticam* appellari, nisi etiam planè nulla censeatur. Nulla enim apud nos fuit, ex quo primum reformati sumus, veri *Ministerii*, nec proinde verae *Ecclesiae Successio*: cùm primi *Reformationis Patres*, aut ipsi non habuerunt, aut non verè in aliòs contulerunt sacros *Ordines*. Hinc tota *Reformatio* (ut olim gens ^a *Romanæ*) res erat unius etatis, Ecclesia vel *Presbyterorum* tantum, vel mere *Laicorum*.

^a *Luc. Florus l. i.
c. 1. Res erat u-
nius etatis, popu-
lis virorum.*

Gravis sanè & maximi momenti accusatio, quæ si verè *Clero Anglicano* intentatur, nos, qui sacram hanc personam sustinere audemus, grandis sacrilegii rei peragimus; nec non *vana* prorsus est nostra *prædicatio*, & populi nobis commissi *fides vana*. Et sunt quidem, qui *Ministris Ecclesiae Anglicane* quamvis *notam profanæ au-*
daciæ, quodvis *stigma* sacrilegæ impietatis inuri mal-
lent, quam iis verè impressum videri indelebilem sacro-
rum ordinum characterem: qui magno pretio merca-
rentur, ut quoquo modo persuaderi posset Orbi Chri-
stiano, nos, qui nobilissimè ipfis & credulo gregi veri,
*si placet, *Pastores* videmur, non in sacrum Christi o-*
*vile per veram *ianam*, sed ista vix quâ *fures & la-**

trones graffari solent, fuisse admissos. Nobis tamen
terve est ab istorum hominum die *judicari*; leve est,
quòd nos illi non sic existimant ut Christi *Ministros*
& *Mysteriorum Dei Dispensatores*: cùm jam pridèm
a nobis in ipsos authores rejecta sit hæc contumelia;
& verè solidoque refutatae sint quas illi, ut apud su-
os saltē fidem obtineant, fallacias struxerunt, nar-
verunt *fabulas*: denique luculentâ demonstrazione, &
omni-

Concio ad Clerum.

3

omni exceptione majori historiarum & *Actorum* publicorum fide, extra omnem dubitandi aleam positum, Ministrorum in Ecclesiâ *Anglicanâ* ordinationem veram esse & *Canonicam*.

Nec opus esset hoc *de novo* demonstrari, nisi quosdam in lucem publicam protraxisset hæc ætas, qui eandem denud cantilenam cantare occipiunt. Permitte igitur, ut ego, quia frustra fore videri possim, gradum hodiè in *Theologiâ* ambiens, nisi ipse sim *Sacerdos*, & *Sacerdotes* auditores habeam: permitte inquam, non ut *Reverendum* hoc *Presbyterium*, & *Eruditum Confessum*, sed ut circumstantem coronam edoceam, me hodiè non ad merè *Laicos* sed ad *Clerum* concionari.

Et ad hoc quidem, nè merè *Laici* censendi simus, sufficeret demonstrare, veram esse nostram ordinacionem: mihi tamen in animo fuerat tum imprimis quòd *vera*, tum etiam quòd *Canonica* sit, hodiè ostendere. Sed necesse habeo alteram hanc partem impræsentiarum omittere, cùm vix sufficit horæ spatiū, ut prior illa pro rei dignitate tractari possit.

Spectat autem hæc disquisitio ad duo præsertim tempora, quando *Reformatio Anglicana* primum nata, deinde (post *triduanam* quasi mortem & sepulturam) renata est: illud sub *Edvardo Sexto* & *Cranmero*, hoc sub *Elizabethâ* & *Parkerio*, beatissimæ & æternum nobis colendæ memorie *Principibus* & *Archipræfulibus*. A *Parkerio* enim, ilisque qui primum cum eo se-debant *Reformatis Patribus*, ad hodiernos Ecclesiæ *Anglicane* Antistites & Pastores, recta & indubitata fuit ordinum Successio, modò constet à *Cranmero* ad illos rectâ serie derivari. Derivatam autem nos affirmamus *de facto* & *de jure*. *De facto*, *Edvardo sexto* reguante, propagatam esse Ordinum Successionem à

Concio ad Clerum.

Cranmero & *jusque Collégis*; qui tunc *novos consecrabant Reformationis Patres*, suam autem consecrationem, jam ante à veris Episcopis, *Henrico octavo regnante*, acceperant: Deinde ab his partim, partim ab iis quos ipsi consecraverant, ineunte *Elizabethae principatū*, ad *Parkerum*: à *Parkerō*, ei assistentibus primò ipsius. *Consecratoribus*, deinde iis quos ipse consecraverat, ad eum Reformatorum Patrum numerum, unde perpetua ad nos fluxit Ministerii Successio. *De jure*, afferimus, has utriusque temporis Episcoporum consecrationes, tum etiam inferioris Cleri ordinationes, sive ab hisoe tunc consecratis, sive ab eorum consecratoribus intra hæc tempora celebratas, *veras & validas* fuisse.

Contra ex adversariis nostris, qui cum aliquâ modestiâ & candore nobiscum agunt, dicunt tantum Consecrationes & Ordinationes hasce *de jure irritas*, reliqui etiam *de facto nullas* fuisse pronuntiant. Nimirum negant boni bi *Viri Parkeri & Collegarum* consecrationes celebratas esse ab iis personis, eoque tempore, loco, & ritu, quibus celebratas fuisse testantur publica Regni & Ecclesiæ monumenta. Et hanc quidem *de facto* questionem, licet alioqui necessarium foret eam imprimis extra omnem controversiam ponи, ad calcem tamen hujus dissertationis meritò rejiciam: ibi, si tempus & vestra patientia mihi permiserit, summa rei capita perstringendo ostensurus, non hanc *controversiam* esse, sed *calumniam*. *De jure* igitur imprimis differam, suppositâ, saltem dum de jure dispuo, (pace dicam an ingratius paucorum *istorum calumniatorum*) historiarum nostrarum de *re factâ* veritate.

Ordinationem itaque *Cleri Anglicani*, ineunte Reformatione, *de jure veram & validam* fuisse, sic libebit;

Concio ad Clerum.

quebit; quia in eâ plenè observata est Christi ^a institutio^o, nec quicquam erat vitium quod corrumperet, quisquam defectus qui mancam redderet substantiam ordinationis. Hoc autem probandum erit, tum de personis à quibus sacri Ordines collati aut suscepti sunt, tum de ipsis Ordinationis formâ & ritu.

Primo itaque ostendam, nullam in personis causam fuisse, quod minus juxta Christi institutionem hi verè sacros Ordines conferre possent, illi suscipere.

Secundo, Nec in ordinandi formâ & ritu causam fuisse, quod minus per institutionem Christi vera & valida esset Ordinatio.

Primò, Nulla in personis, à quibus sacri Ordines collati aut suscepti sunt, fuit causa, quod minus hi veros ordines conferre possent, illi suscipere. Erant qui sub Edvardo sexto consecrati sunt Reformati Patres, jam ante verè ^b Presbyteri, erant qui eos consecrabant, Cranmerus ejusque Collegae, jam ante veri Episcopis, utrique, regnante Henrico octavo, ab Episcopis qui à Romana Ecclesiæ communione nondum discesserant, juxta formam Pontificalis Romani, ordinati. Hi itaque veram habebant Episcopalem ordinem in alios conferendā autoritatem, illi verè capaces erant eum suscipiendi.

At utriusque ab Ecclesiæ Catholicae unitate &c fide jam defecerant, utriusque in Schisma & Heresim erant collapsi: Schismatici autem & Heretici Sacrosancti

^a Institutio Christi vel ab ipsis vel ab Apostolorum verbis petenda est. Christus implicitè ^c Apostolis dedit. Apostoli expressè ^d Episcopis delegarunt ordinandi, alias votis statim. Hinc ut Ordines administrantur, & à quibus Ministris, est de Christi institutione.

^b Sicutum * Pontificis quod Presbyteralis Ordo essentialiter prærequisitur ad Ordinis Episcopalis veritatem. Ed de * Champneus de re non hic erat cum iis litigandum, quia in confessio est nostros prius Presbyteros fuisse.

P.598.

Concio ad Clerum.

Spiritus gratiam, quæ in veris ordinibus confertur, nec dare possunt nec accipere. Hinc itaque primò statuant irritam esse Cleri Anglicani Ordinationem, ut *Hereticam, & Schismatice*. Nec aliter posmetipso debere contendunt de illa judicare. Renuntiamus enim Ecclesiæ Romane communioni, ut *Hereticæ & Schismaticæ*; ab illâ tamen suos ordines acceperunt *Cranmerus & College*, à quibus nostra deinceps fluxit ordinatio. Cum autem Ecclesia Hæretica aut Schismatica veros ordinares conferre non possit, proinde nobis nostri Ordines invalidi censendi sunt, cum, ex mente Ecclesiæ nostræ, ab Hæreticis & Schismaticis deriventur.

Hæreticos & Schismatis nec *justè* nos accusat Ecclesia Romana, nec *verè* dicunt adversarii nos illam *utriusque* criminis accusare. Et ipsi credimus, & illam credere non diffitemur, omnia quæ ad salutem creditū necessaria sunt; in his etiamnum cum illâ colimus *Catholicam communionem*, nec proinde *Hereticam* esse judicamus. Illud autem vitio vertimus Ecclesiæ Romana, non quod fidei Catholice detraxeris quicquam, sed quod addideris; quod *nova* sua dogmata Orbi Christiano credenda obtrudat, & à suâ communione omnes excludat, quibus religio est ea amplecti, cum Dei verbo repugnant. Hoc si *Schismaticum* sit, nos injustè à suâ communione arcere, & errores suos sub *anathemate* nobis imponere, meritò in ipsam rejicimus *Schismatis* crimen quod nostræ Ecclesiæ impingit. Ostendat igitur in *heresin* lapsam esse nostram Ecclesiam, quod non in *omnibus* unam cum illâ teneat fidem: ostendat *Schismatis* ream esse, quod *iniquas & illicitas* communionis leges repudiaverit; & damus nullam esse Ecclesiam *Anglicanam*, si *Hereticam* aut *Schismaticam* possit demonstrare.

Esto

Concio ad Clerum.

7

Esto verè, quèd illi Schisma & Hæresis appellant, eam quâ nos Patrum nostrorum Deum solam religionem; quo jure hinc colligant, nullam ad nos a Patribus nostris veram ordinationem derivari, quia Hæreticam & Schismaticam? Ordinationis (prout Sacramentorum, Baptismi & Euchistiae) veritas & efficacia à sola Christi ipsius institutione dependet; qua, cùm omnipotentem auctorem habeat, necessariò & infallibiliter suum effectum seruetur, nisi deit aliquia conditio quam institutio ipsa requirit. Quod si per Christi institutionem verae ordinationis conditio sit ordinantis & Ordinati recta fides, unde Iudas priuatum factus est, nec prius esse dicit verus Apostolus, quād ad locum suum abiisses? Unde testatur ipse Christus, in Scribarum & Pharisaeorum infidelium gratiam ^a eos cum justâ auctoritate Moses Cathedram ^{a Matth.23.2.} occupare? Unde dicit ^b se duodecim elegisse, esse ramen in eo numero unum non infidelem modò, sed propositorem & Diabolum? & prædictit ^c futuros o-^{c Matth. 7.22.} llin in die iudicii, quibus nihil ad salutem suam prodetit dicere, se in Christi nomine prophetavisse, se in eius nomine ejecisse demonia, & miracula edidisse? quibus ipse veniam peccatorum non est daturus, sicut verè ab ipso datam habuerint prædicandi Evangelium, impuros spiritus ejiciendi, & Miracula operandi potestatem. Unde sibi cavet Apostolus, ^d n̄ cùm aliis ^{a 1 Cor.9.27.} prædicaverit, ipse tamen fiat reprobus? & affirmat ^e sibi ^{a 1 Cor. 9.17.} aliisque concredatam esse Evangelii dispensationem, si-^f Philip. 1.35. ve ipse volens sive invitus, sive illi ex bono animi proposito, sive ex contentione & livore Christum prædicaverint?

Deinde si verè ordinandi in Episcopo, & in Presbytero Sacraenta verè administrandi potestatem tollit Hæresis aut Schisma; quæ erit, hoc posito,

miseria.

Concio ad Clerum.

*miseria Ecclesiae Christianae conditio est ubi fideles æternæ suæ salutis jactura, non propria, sed Pastorum suorum criminis culturi sunt, & ab eâ conditione pendebit eorum salus, quam nec ipsi præstare possint, nec utrum præsterint Pastores compertum habere; cum hæresis *antem* sit vitium, nec semper in *dictis aut factis* se prodat, nec si se prodant hæresis & Schisma, de iis facile est cuivis & populo dijudicare.*

At tollit Hæresis aut Schisma omnem Spiritus Sancti gratiam quæ in veris Ordinibus confertur. Nimirum confundant adversarii ea Spiritus Sancti charismata, quæ in Ecclesiæ adificationem, cum illa gratia, quæ in persona ipsius sanctificationem datur. Hanc enim tollit Ministri Hæresis aut Schisma, illa non tollit: cum non tam homini, quam Ecclesiæ, data sint. Obesse enim jure potest ipsius saluti sua impietas, aliorum vero, multò minus universorum fidelium, saluti obesse non debet. Obesset vero, si veræ fidei in Ministro defectus institutionis Christi beneficio Ecclesiam fraudaret: si non valerent Sacra menta, si Ordines nulli fierent, quorum Minister Hære seos aut Schismatis reus sit: cum ab ordinum & Sacramentorum administratione & consummatio presentis Ecclesiæ, & *Nascentis Successio* dependet.

Nec nostra solum, sed & Pontificiorum causa hic agitur. Si enim nulli sunt qui ab Hæreticis & Schismaticis conferuntur Ordines; quid de iis Ecclesiæ Anglicane Episcopis statuendum, qui Henrico octavo regnante, post Suprematum Romani Pontificis Cleri universi suffragii abdicatum, consecrati sunt? Schisma, opinor, imo Hæresis esse statuunt Romano Pontifici abrenunciare. Hi itaque ab Hæreticis & Schismaticis consecrati sunt, & ipsi erant Schismatici & Hæretici. Admissi tamen sunt, Mariae regno ineunte, pro veris Episco-

Episcopis, &c alios verè consecrare visi sunt. Suffici-
ebat nimis, ut Sedi Romana reconciliarentur. At
si irriti per Schisma & Hæresin facti sunt eorum Or-
dines, non reconciliandi modò, sed & de novo ordi-
nandi erant. Reconciliatio enim Hæresin tollere, &
Ecclesiæ restituere potuit, non autem Episcopos creare,
& pro verâ consecratione sufficere.

Mitto, quod magis ipsos premit, de *Felice*^a *Papâ*^b *Binii Not.* ad
dicere ab *Arianis* consecrato. Quæ tunc erat autho-
ritas in *Petri Successore*? Quale tunc *Caput Eccle-*
sia? Qualis ab eo *Capite propagata Cleri Romani*
ex parte Successio? Nec tamen aut *Felix* ipse, aut qui
ab eo ordines suscepérant unquam ab Ecclesiâ *Romanâ*
reordinati.

Nec sanè multis opus est, cùm plerosque^b adver-
sariorum fatentes habeamus, *indelebilem* in sacris Or-
dinibus imprimi characterem: nec posse, ne per Schis-
ma quidem aut Hæresin, tolli ipsam ordinis potesta-
tem, sed tantum *legitimum* ejus exercitium suspendi.
Suspendi aiunt ejus exercitium, quia Hæreticus aut
Schismaticus separatus à corpore Ecclesiæ, & ab Or-
dinis sui *administratione* per Ecclesiæ Canones deposi-
tus censendus est. Quid autem prodest vobis, inqui-
unt, Ordinum potestas, cùm legitimè exerceri non
possit? Prodest, ita ut *factum valeat* ejus exerciti-
um, licet fieri non debuerit. Prodest, ut vera Sacra-
menta populo administrentur, licet in *Clero sacrilega*
effet eorum administratio. Prodest denique ad gregis
salutem, quantumcunque ad *Pastorum condemnationem*
tenderet. At *populus* etiam Schismaticus & Hæ-
reticus. Vera tamen essent Sacraenta, verum mi-
nisterium, licet nec *Clero* nec *populo* ad salutem pro-
dissent: & utrisque tamen prosunt, si falsò Hæ-
reos & Schismatis accusantur, verè autem accusari,

Vitam Felic. 2^a
Concil. Labb. 17
Cof. Tim. 2. col.
848. *Baronius*
ad An. 355.
num. 57.

Chamneus de
Vocatione Mini-
strorum c. 11.
p. 374. & seq.
Aquin. Part. 3.
Qu. 64. Art. 9.

Concio ad Clerum.

adversarii, licet andacte clamitent, in *eternum* non probaverint: *interea* verò dum probaverint, permittant nobis ita nos pro *veris* & *Canonicis* Ministris gerere, ita Ordinum nostrorum munera *exercere*, quasi non *verum* esset nos Hæreticos & Schismaticos esse, donec *apparet*.

Videndum tamen an non *inde* saltem vitium accedat ordinationi nostræ quòd (non *nostra* sed) *Romanæ Ecclesia* sit *Schismatica*. Ab illâ enim nostri Ordines, in *Cranmero*, Cleri *Anglicani* Reformati fonte, derivantur. Esto (nè rem *altius* repetamus) *Cranmerum* ab Ecclesiâ *Romanâ* suos ordines accepisse: nondum tamen Ecclesia *Romana* erat *Schismatica*; nondum enim Ecclesiam *Anglicanam*, *Cranmeri Archi-Præsulis* & *Collegarum* ejus auspiciis reformatam, Hæreseos & Schismatis damnatam, à suâ *communione Schismatice* *excluserat*. Esto autem, vel in *Schismate* consecratum fuisse *Cranmerum*; hoc in ejus consecratione vitium non ipsam sustulisset Ordinis *potestatem*, sed tantum *legitimum* ejus *exercitium* *suspensus* retinuisset: illud autem tum deum pleno jure ei accessisse, cum simul Ecclesiæ *Romanae* & *Schismati* renuntiaret.

Ostensum est nullam in *personis* causam fuisse, quòd minùs *vera* & *valida* esset Cleri *Anglicani*, ineunte *Reformatione*, Ordinatio: Idem, secundò, ostendendum de ipsius Ordinationis *formâ* & *ritu*. Spectat autem propriè hæc quæstio ad Ritum *Presbyteralem* ordinem conferendi; cæteros etiam cavillantur *Adversarii*, huic autem omnino ipsam *essentiam* veræ Ordinationis deesse pronuntiant. Duo autem requiri volunt ad ordinationis *essentiam*, *materiam* & *formam*. *Materiam* ponunt in *actione* aliquâ *externâ*; *formam* in *verborum formulâ* huic *actioni applicandâ*. Mitto di-

dicere quām ineptē philosophantur de Ordinis & reliquorum suorum Sacramentorum materiā & formā ; materiam in symbolis aut actionibus, formam in verbis collocantes : cūm potius in his omnibus sola materia ponenda sit , forma autem in vi quam habent hæc omnia spiritualē aliquem effectum operandi. Symbola enim, actiones, aut verba Pastorum in Ecclesiā ordinationi , cum Magistratum in Repub. creatione, sunt communia , & proinde utriusque materiam constituunt : formam verò illud constituit quod alterutri peculiare est, vis illa in his symbolis, actionibus, aut verbis, quā, per Dei hominūm institutionem, hinc temporalem in civiles Magistratus , illinc Spiritualē in Ecclesiæ Pastores , conferunt authoritatem. Missā autem hāc ^a controversiā , de Materiā nostrā ordinationis , quæ in manum Episcopi & Presbyterii impositione consistit, (cūm hæc aperte fundatur in Sacris literis , Apostolorum praxi , & Primitivæ Ecclesiæ authoritate & usu) non disputant : sed formulam ordinandi criminantur, ut invalidam. Hanc itaque ut defendam, ostendam ^{c.4.n.9,10.} ^b Quantillūm recesserit nostra formula ab iis quibus in Pontificali Romano Presbyteralis Ordo confertur.

^{2^{do}}, Quòd à Romane Ecclesiæ formulis recesserit , non posse illam hāc de causā minus veram aut validam censeri.

^{1^{mo}}, Ostendam quantillūm recesserit nostra formula ab iis quibus in Pontificali Romano Presbyteralis Ordo confertur. Pontificale Romanum (missis iis quæ merè ceremoniales sunt) tres habet verborum formulas, in quarum unā vel alterā Ecclesiæ Romanae, pro variā ejus aetate & Doctorum suorum iudicio, Ordinationis Presbyteralis formam visum est collocare. ^b Prima precatoria est, & in iis orationibus continetur, quæ

^a Vid. Spala-
tenſ. de Repub.
Ecclesiast. l.5.

c.4.n.9,10.

^b Pontif. R. Ed.
Rome A. 1611.
P.4.O. Ed. Venet.
A. 1520, f. 17.b.

Concio ad Clerum.

in ritūs principio occurunt: ante quas Episcopus & Presbyteri capiti ejus qui ordinandus est primum *singulari successivè manus imponunt*, deinde *omnes simul impositas tenent*, dum harum Orationum *prima recitatur*. Et has *preces*, nec ullam aliam ordinandi formulam, ipsam olim *Romanam Ecclesiam à primis seculis usurpasse*, clarè ostenduat à *Morino*^a in lucem producta *antiquissima Ecclesiæ Romanae Ritualia*. Secunda est^b quam pronuntiat Episcopus paulò antequam pro-

^a Morinus de Sacris Ordinationibus Part. 2. à pag. 261. ad p. 316.

^b Pontif. R. Ed. Rom. p. 48. Ed. Venet. fol. 20.

^c Morinus de Sacris Ordinat. Part. 2. pag. 319. D. 329. A.

^d Pontif. R. Ed. Rom. pag. 52. Ed. Ven. f. 216.

^e Morinus Part. 2. pag. 340. E.

grediatur ad *Missæ Officium*, ubi in manus ejus qui ordinatur patinam cum *Hostiâ* & calicem cum *vino* & *aqvâ* tradit, his verbis, *Accipe potestatem offerre Sacrificium Deo, Missâque celebrare tam pro vivis quam pro defunctis: in nomine Domini*. Hanc circa millesimum à Christo nato annum alia, quæ hanc etatem ferunt, *Ritualia ostendunt, precibus illis, in quibus primum forma Ordinationis posita est, accessisse*. Tertia, ^d quam peracto ferè *Missæ officio* pronuntiat Episcopus solus sine Presbyterio manus imponens, *Accipe Spiritum Sanctum. Quorum peccata remiseris remittuntur iis, & quorum retinueris retenta sunt: in nomine Domini*. Hæc ^e etiam quadrigenitos abhinc annos in *Ecclesiæ Romanae Ritualia* est recepta.

Prima (licet manifestum sit in eâ olim positam fuisse ordinationis formam, hodiè tamen) in *Pontificali Romano tantum preparatoria censemur: vis autem Ordinationis vel in solâ secundâ formulâ, vel simul in secundâ & tertiat collocatur*. In secundâ solâ positam volunt antiquiores ^f *Scholastici*; quibus diserte suffragatur *Concilium & Florentinum*, quod materiam Presbyteratus tradi statuit per calicis cum vino & patina Armenos Cœsil. cum pane porrectionem; formam vero talem esse, *Ac Labb. & Cossari. Toma 13 col. 538 cipe potestatem offerendi Sacrificium in Ecclesiâ provis.*

^f Aquinas in 4um Sententiarum Distinct. 24. Qu. 3. Art. 3. Durandus in 4um Sent. Dist. 24. Q. 3. num. 8.

^g Decretum Eugenii Pape ad Armenos Cœsil. Toma 13 col. 538

Concio ad Clerum.

13

vis & mortuis, in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. ^a Bellarminus & plerique hodierni Doctores in ambabus conjunctim statuant ordinationis formam confistere, & in utrâque per partes conferri ordinem Presbyteralem, in priore, Sacrificandi & Missam celebrandi, in alterâ, ligandi & solvendi potestatem: illam Ordinis potestatem vocant, hanc Jurisdictionis. ^{a Bellarm. de Sacramento Ordinis cap. 9. Vasquez Diff. 239. c. 3. n. 16. Bezan. Theol. Scholast. Part. 3. Tr. 8. 2. c. 26. quest. 4.} Et huic sententiae fivet Concilium ^b Tridentinum: ^{b Sess. 23. Can. 4.} quod eos anathemate ferit, qui dixerint Sacram Ordinationem non dare Spiritum Sanctum, & proinde frustâ Episcopos dicere, Accipe Spiritum Sanctum, (quæ verba posteriori formulæ tribuunt vim ordinandi) & afferit ^{c Can. 3.} ^c Sacerdotium esse potestatem consecrandi & offerendi verum corpus & sanguinem Domini, & peccata remittendi & retinendi (quæ verba innunt per utramque formulam integrum Ordinem Sacerdotalem conferri.)

Ordinale ^d nostrum, quod in Pontificalis Romani locum successit, duas etiam habet formulas, quarum alteram cum manuum impositione, alteram cum Sacrorum Bibliorum traditione, pronuntiat Episcopus. Harum posterior non intelligitur Ordinem conferre, sed auctoritatem jam ordinato Presbytero dare, collatum munus in designato loco exercendi. Prior autem sola utramque confert ordinis & jurisdictionis potestatem, & una complecti videtur ambas formulas quæ in Pontificali occurrent; nisi quod in priore loco posita sit, quæ ibi posterior est, & pro sacrificandi & Missam celebrandi (quam, in sensu Romane Ecclesie, nullam putamus) posita sit verbum Dei & Sacra-menta dispensandi potestas; his verbis, Accipe Spiritum Sanctum. Quorum peccata remiseris, remittuntur iis, & quorum retinueris retenta sunt. Tu autem es Verbi Dei & Sanctorum ejus Sacramentorum fidelis dispensator: in nomine Patris & Filii & Spiritus.

Concio ad Clerum.

Spiritus Sancti. Ex his apparet, quantillum recesserit nostra formula ab iis in quibus Romana Ecclesia Ordinationis Presbyteralis formam statuit: justè autem recessisse, nec tamen de causâ posse invalidam censeri, sic probatur.

I^{mo}, Nulla certa formula Christi aut Apostolorum, nulla Universalis Ecclesiae institutione aut praxi nobis commendatur. Christus nullam nisi in Baptismi Saeramento formulam instituit: Hanc autem essentialem vero Baptismo existimat Ecclesia; existimaret etiam, si qua alia in Eucharistie Sacramento, aut in quovis religionis Christianæ ritu manifestam secum ferret Christi institutionem. Usurpasse quidem Christum constat in Apostolorum missione hanc formulam,

^a Job.20. 22,
23. *Accipite Spiritum Sanctum. Quorum remiseritis peccata remittuntur iis, & quorum retinueritis retenta sunt.* Nos pariter, ubi deest institutio, exemplum tamen Servatoris nostri religiose imitamur; iisdem verbis Presbyteris tribuentes, quam solam propriè designant, Clavum potestatem: At aliâ, inquit, formulâ Christus in Apostolos contulit Ordinem Sacerdotalem, cum in ultimâ cœnâ dixit, ^b *Hoc facite in mei commemorationem: hoc facite, i.e. panis & vini symbola in ipsum naturale corpus & sanguinem meum consecrate, & in Sacrificium expiatorium Deo offerite.*

Cur itaque non Christi sed suâ formulâ utitur Pontificale Romanum? aut quo privilegio, quâ quæso dispensatione, Romane Ecclesiae Christi formulam deferere indulsum est, nobis autem non permittitur Ecclesiae Romane formulam mutare? aut quis non videt Christum directè his verbis non tam Sacerdotium quam Sacramentum instituisse? nimisrum ut id perpetuè facerent sui Discipuli, quod tunc ejus jussu

jussu faciebant, ^a ut acciperent panem & copederent, calicem & biberent, ut ipsi omnesque Christiani hoc facerent in spissis commemorationem.

Nec Apostolos, nec Ecclesiam Universalem constat ullam certam ordinandi formulam instituisse. Constat ^b Apostolos usos esse in ordinibus conferendis precibus publicis & manuum impositione. Et his duabus, testante Hieronymo, ^c impositione manuum, & verborum imprecatione, Primitivae etiam Ecclesiae ordinatio constabat. Formulam autem unam eandemque non constat usurpare Ecclesiam Universalem: cum nec unquam eandem habuisse videantur Graeca & Romana, nec ipsa Romana Ecclesia semper eadem sua sit, sed, ut modò ^d ostensum est, pro temporum & opinionum varietate, nunc in hac nunc in illa ordinationis Presbyteralis formam posuerit. Cum itaque nec Christi vel Apostolorum, nec Ecclesiae Universalis institutio aut praxis certam ullam formulam praescriplerit ubique usurpandam: integrum est cuilibet particulari Ecclesiae, quam velit sibi praescribere, praescriptam sibi suâ autoritate, aut ab aliis acceptam, antiquare, vel corruptam & interpolatam corrigere & reformare: modò ea quam retineat formula, ad illum quem Ec-

^b Act. 6.6. 13.
3. 14. 23.

^c Ad 58 Cap.
Esaie.

^d Sup. p. 11, 12.

^a Concedi potest indirectè iussisse Christiani ut id etiam repeterent Apostoli quod hic ipse solus faceret; ut in patinâ panem frangerent, ut vinum in calicem funderent, & utrumque benedicatum aliis distribuerent: nec tamen hinc diserta appareat Sacerdotum institutio. Jubere enim Apostolos, ante passionem suam poterat Christus, Sacerdotale munus exercere; quod tamen munus in ipsis fortean non ante Resurrectionem suam col-

latus erat. Utinque, si Sacerdotes facti sint, videtur in cuiusmodi Sacerdotium sunt ordinati: 1°, Ut commemorationem facerent, non propitiationem: 2°, ut hoc facerent quod ipse Christus; quod utramque speciem non consecravit mandò sed distribuit; nec tamen sub alterutram concipi potest nativum corpus suâ manu Apostolis secum concedendum porrexisse; auf sanguinem propinasse.

Ecclesia

Concio ad Clericū.

Ecclesia intendit ordinem conferendum sit sufficiens & idonea: hoc itaque secundum probandum, formulam nostram sufficientem & idoneam esse ad Ordinem Presbyteralem conferendum.

Sufficiens autem est & idonea 1mo, quia partim ipsissimis Christi verbis, partim D. Pauli stylo effertur.

^a Joh. 20. 22. ^b Clavum, sive jurisdictionis, potestas Christi verbis,

^{23.} ^c Accipe Spiritum Sanctum. Quorum peccata remiseris, &c. Ordinis potestas Apostoli stylo, Tu autem

est verbi Dei & Sanctorum ejus Sacramentorum fidelis Dispensator: eadem ferè Pauli phrasis cùm de

^b 1 Cor. 9. 17. ^d suo munere loquitur; dicit ^e concreditam sibi Evangelii dispensationem, & se à Corinthiis ^f existimari

^g 1 Cor. 4. 1. postulat mysteriorum (h. e. Sacramentorum) Dei Dispensatorem.

^{2^o}, Confert hæc formula omnem Presbyteralis gradus potestatem. Confert enim imprimis Spiritum Sanctum: h. e. illa ejus dona & charismata, quæ ad hunc ordinem spectant quem Ecclesia conferre intendit:

^a Forma conse-
crandi Episcopos,
^b Presbyt. & Diac.
^c Ed. An. 1562.

ritum Sanctum in Officium & Opus Presbyteri, nihilominus & in vetere Ordinali,) tum ipse titulus Forma & ritus Presbyteros ordinandi, tum ipsa vox Presbyteratus per totum Officii contextum saepius repetita, tum denique ipsius formulæ verba, post collatum Spiritum Sanctum, eas potestates quæ Presbyteralem Ordinem constituant conferentia, abunde declarant. Ex verò sunt 1mo Clavum, h. e. peccata remittendi & retinendi, ligandi & solvendi potestas: deinde authoritas verbum Dei & Sacraenta dispensandi. Quæ itaque formula Clavum potestatem, quæ verbum Dei & Sacraenta dispensandi authoritatem, quæ denique omnia Presbyteralis Ordinis propria Spiritus Sancti

Sancti charismata confert, ea plenè & perfectè confert ordinem Presbyteralem.

At non confert, inquiunt, Sacramentum Eucharistiae verè consecrandi potestatem: h. e. panis & vini substantiam in verum Christi Domini corpus & sanguinem transmutandi: nec immolandi Missæ Sacrificium, h. e. idem Christi corpus in Hostiam Propitiatoriam pro vivis & defunctis offerendi. Non hæc faciendi potestatem confert, iaquiunt, vestra formula. Desunt enim verba; deest Ecclesiæ vestræ intentio, quæ negat Transubstantiationem fieri in Sacra Eucharistiâ, negat in Missâ offerri Sacrificium expiatorium: nec proinde censeri potest hæc faciendi potestatem sacerdotibus suis tribuere, quæ fieri posse non admittit. Sine Transubstantiatione autem nulla vera consecratio, sine verè consecrandi & sacrificandi potestate nullus Sacerdos.

Ut itaque huic palmaria adversariorum objectioni satisfiat, ostendam 1mo, Ultramque potestatem verè conferre nostram formulam, si modo utraque Sacerdoti necessariò competit.

2do, Neutram tamen Sacerdoti competere, & proinde meritò Ecclesiam Anglicanam non conferre in suâ formulâ illam potestatem quam nullam putat.

3^{io}, Etiam si utraque potestas pars esset Ordinis Sacerdotalis, & neutra in Sacerdotes nostros esset collata; non tamen inde concludi posse, quod nullum apud nos sit Sacerdotium, sed tantum quod imperfectum; non quod penitus toto ordine, sed hâc tantum ejus parte destituamur.

4to, Eandem nullitatem aut imperfectionem (expressæ harum potestatum collationis defectū) tum in Graecorum tum in Latinorum (per multa secula) ordinacionem cadere.

Concio ad Clerum.

^{imo}, Utramque potestatem verè confert nostra formula, si modò utraque Sacerdoti necessariò competit. Dat enim Spiritum Sanctum: h. e. omnia ejus charismata quæ ad Sacerdotalem Ordinem spectant, inter quæ charismata si contineatur donum Transubstantiationis miraculum operandi, & Christum qui se semel in cruce obtulit sibi in altari immolandi, haec etiam munera in Sacerdotes ordinatos confert nostra formula. Deinde dat potestatem Sacraenta dispensandi & administrandi; nec tantum distribuere fonant hæc verba, sed etiam benedicere & * consecrare; nisi velint D. Paulum (in loco ^b modò laudato) se tantum pro Diacono haberi velle, cum à Corinthiis postulat, ut sic ipsum existimat ut Christi Ministrum, & Mysteriorum Dei Dispensatorem. Si itaque fine Transubstantiatione & Missæ Sacrificio, Eucharistia dispensari non potest; dant verba nostræ formulæ, implicitè saltem, non Sacraenti modò, sed etiam utriusque hujus Mysterii, dispensationem.

Deinde quicquid ipsa verba expressè aut implicitè conferunt, confert tamen Ecclesiæ intentio non folummodò quam verba præ se ferant, sed omnem aliam, si qua sit, quæ ad Ordinem Sacerdotalem essentialiter requiritur, potestatem. Intendit ^c perfectum Sacerdotem creare, intendit integrum ordinem conferre:

^c Bellarm. de Sacraentis in genere l. 1. c. 21.

Nontenetur Mi-

nister Sacraenti intendere id facere quod facit Ecclesia Romana (aliоqui nullus Hereticus verè baptizaret) sed solum id quod facit Ecclesia Christi vera, in qua tamen intentione virtualiter includitur ut intendat id quod Romana Ecclesia intendit, quia illa sola est vera Ecclesia. Idem cap. 27. Non opus est intendere quod facit Ecclesia Romana, sed quod facit vera Ecclesia quæcumque illa sit; vel quod Christus instituit; vel quod faciunt Christiani. Vid. plura.

* Vel dicant adversarii unde hec verba Sacrificium pro vivis & defunctis offerre & Missam celebrare deno-

tent potestatem panis & vini symbola in Christi corpus & sanguinem transmutandi.

expressè confert quas putat in illo ordine contineri potestates, nec minus omnes daret, et si singulas non exprimeret, et si unum *Spiritum Sanctum* atque in ea omnia conferret: quas autem ignorat, quas non putat, quas negat in Presbyterali ordine contineri potestates, has quidem nec verbis conferre præ se fert, nec animo directe intendit (utrumque enim *ridiculum* esset & profanum) indirecte sicut ex hypothesis quod continentur, has etiam collatas velle censenda est. Vult enim *Sacerdotem* ordinare, vult igitur in illum conferre quicquid sit quod ad ejus munus pertinet; nisi se planè nolle declaret hanc vel illam potestatem in ordinatum conferre, etiam si ad ipsius ordinis effectum pertinereret.

Denique si ita absurdia esset Ecclesiæ intentio, suppleret tamen Christi institutio quicquid in ejus actione deficeret. Ecclesiæ enim actio solummodo designat personam, Christi institutio characterem obsignat: sicut Regi in imperio electivo, cuius personam populus suis suffragiis designat, non intendit populus dare virtute & necis potestatem (frustra enim esset si intendere, cum dare non possit) supplet tamen Dei & Naturæ institutum, quod in actu hominum deficit. Si itaque id voluit Christi institutio, volente nolente Ecclesiâ Anglicanâ, verè Transubstantiationem symbolorum efficiunt Sacerdotes nostri, dum Eucharistiam consecrant, verè in ipsâ consecratione, *Sacrificium Expiatorium* immolant: illi verè potestate tam diuinâ, populus verè (tam superstites quam defuncti, si id etiam a Christo sit institutum) Consecrationis & Sacrificii beneficio fruuntur: Sacerdos verum Christi corpus, quod in caros ascendit, sub speciebus panis & vini localiter & corporaliter præsens exhibet; & idem corpus fidelis populus non tantum fide spiritualiter, sed

Concio ad Clerum.

etiam corporaliter dentibus manducat : ille corpus, quod semel in cruce oblatum, in altari de novo offerit; & fruitur istius oblationis beneficio universa Ecclesiae militantis in terris (& subter terras) communio. Praestat enim haec omnia ipse Christus (si promiserit) descendit ipse ad verba Consecrationis, & se-Sacerdoti mandandum, populo manducandum praebet : nec ejus corpus cœlo alligare potest Ecclesiae Anglicane mala aut erronea intentio, quæ non putat miracula operandi potestatem ad ordinariam Sacerdotum suorum vocationem pertinere.

Salva itaque nobis res est, et si Transubstantiationis opus, & Sacrificii Expiatorii oblatio esset aliqua & potissima pars Sacerdotalis officii : quancunque enim sit, in Sacerdotes nostros conferatur, cum Ecclesia totum & integrum ordinem conferat.

2. Permittant tamen (ut 2da respondeamus) Ecclesiae Anglicane, ne declaret se conferre eam potestatem, quam planè impossibilem esse existimat. Unum enim & finitum esse credimus Christi corpus, nec posse ejus substantiam verbis Sacerdotum, vel in infinita numero corpora multiplicari, vel per immensa spatia diffundi: idem credimus, semel à Christo in cruce oblatum, plenè & perfectè omnia totius mundi peccata expiâsse; nec posse, nisi huic expiationi derogetur idem naturale Christi corpus denuò in altari pro iisdem & vivorum & mortuorum peccatis in Sacrificium verè & propriè Expiatorium à Sacerdote offerri.

3. Esto verò 3^{io} dari Transubstantiationem, dari Sacrificium Expiatorium in S. Eucharistiâ, nec potestatem Ordinis Sacerdotalis, quatenus ad hæc duo extenditur, per defectum formulæ verborum, & intentionis conferendi in Ecclesiâ Anglicanâ, posse Sacerdoti-

Concio ad Clerum.

dōtibus nostris competere: quid tum postea? mēā quidēm sententiā, *Auditores*, sequeretur nos non *integros & perfectos esse*, veros tamen, ex parte saltem, non esse *Sacerdotes*, non sequeretur. *Habemus* omnem illam potestatem, quam nostra ordinandi formula potest conferre; illā solā *destitueremur*, quae *Romane* formulæ defectū, non confertur. Daretur nostris Sacerdotibus *Spiritus Sanctus*, quantum scil. ad ea Presbyteralis ordinis *charismata*, quae exp̄ressè confert nostra formula, quae Ecclesiæ nostræ intentio complectitur: daretur potestas *clavibus* utendi, *ligandi & solvendi*, verbum Dei *prædicandi*, & *Baptismi* saltem *Sacramentum dispensandi*. Deesset quidēm *Eucharistiam* administrandi potestas, quia scil. per Christi institutionem vera *consecratio* sine *Transubstantiatione* fieri non possit: & Sacerdotis benedicentis verba *nihil* efficerent, quia non ex *Symbolis* panis & vini ipsum *Christum* possent facere; nec fides populi accipientis *quicquam* prodeisset, quia non Servatoris sui carnem ipsis etiam *dentibus* premerent. Deesset etiam potestas *hostiam propitiatoriam* offerendi, & misericordia nobis restaret illius solūm quod in *cruce oblatum* est *Sacrificii* virtus & beneficium, *hujus* quod in *altari* immolandum est fructus non accederet. *Dura* quidēm hæc conditio, sed æquo animo ferenda, cùm saltem partem aliquam Sacerdotii etiamnūm haberet Ecclesia *Anglicana*: cui proindè hoc consilium sequendum restaret, ut cùm non possit quod velit, *velit* quod possit.

Partem, inquam, Sacerdotii haberet: ubi enim *multiplex* potestas in ordine continetur, non statim, unā negatā, ceteræ sublatæ sunt. At dixeris, omnes & singulas *essentiales* esse: *Perfectioni & integrati* ordinis, non *veritati*; toti ordini, non *singulis* ejus partibus:

Concio ad Clerum.

tibus: si *aliter*; mihi potius sequi videtur, *una collatâ omnes collatas censeri debere*, quâm *una non collatâ nullas conferri*. Confert Christi institutio ordinem Sacerdotalem, confert autem ordinariè determinatè ad Ecclesiæ vocantis actionem: Ecclesia si quemquam vocaverit ad *partem Sacerdotii tantum*, dici potest forsitan *totum ordinem hanc partem sequi*, *hanc partem non collatam esse dici non potest*.

Appello ipsum *Pontificale*, & constabit, *ad homines* saltem, me rectè argumentari. *Duae* sunt in illo formulæ, quas per *partes conferre statuunt Doctores Pontificii* ordinem Presbyteralem: nec tamen *connexæ* sunt, aut *juxta positæ*, sed magno intervallo *disjunctæ*: altera, ^a quam potestatem *ordinis conferre volunt*, ante *Missa Officium* ponitur; ^b altera, quam *jurisdictionis* potestatem, circa *finem Missæ* occurrit. Quando itaque *prior* formula pronuntiata est, nondum *totum Presbyteratum ordinem* habet qui ordinatur, *partem* tamen habere censetur; nondum *clavium* potestate donatus est, donatus tamen intelligitur *Sacrificium offerendi & Missam celebrandi* potestate. Quod

^c *Pag. 49.* ex ipsâ *Pontificalis Rubricâ* constat; ubi, post *priorem* formulam, *ordinatus* appellatur, cum ante illam *ordinandus* dictus sit; deinde jubentur *singuli* qui *ordinati* sunt *Missæ Officium*, & præcipue *Consecrationis* verba, *pari passu* cum *Episcopo secretò dicere*: qui itaque *consecrare & offerre* jubentur, & hanc *partem Presbyteralis ordinis exercere*, censentur *hanc verè accepisse*, quamvis nondum *alteram* acceperint. Etsi igitur ad *integrâ ordinis essentiam* utraque pertineat, non tamen dici potest, *nentram partem* verè conserfi ubi *utraq[ue]* non conferatur.

Quod hinc luculentius appetet, quia *posterior* illa for-

^a *Pontif. Rom.*

^b *Ed. Rom. 1611.*

^c *Ibid. pag. 48.*

^d *Ibid. pag. 52.*

formula quæ *Clavium* potestatem confert, priore hâc tercentum annos (ut productis *Ritualibus* ostendit *Morinus*) sit recentior: cum ^a hæc *septingentos*, illa circa *quadringentos* abhinc annos, in *Romanæ Ecclesiæ Ritualia* sit recepta. Priusquam itaque posterior illa adderetur, in priore hâc posita est ordinationis *forma*; imò post posteriorem additam, in priore tamen sola formam ordinationis confidere statuit *Concilium Florentinum*. ^b Vel igitur hæc formula *totum* ordinem, vel *partem* tantum contulit: *totum* si dixerint contulisse *sine alterâ*; eodem jure in nostro Ordinali *altera sine illâ* conferre censenda est *integrum* ordinem: (præsertim cum Ordinalis nostris (non autem prior illa Pontificalis Romani) formula *Spiritum Sanctum* disertè conferat; & nostra *aliis verbis* insuper conferat potestatem *Sacraenta dispensandi*, quæ verba complecti possent, non modò qualem nos admittimus, sed etiam qualem illi dari requirunt, *conferandi* & *sacrificandi* potestatem) Si autem *partem* ordinis tantum per illam formulam conferri dixerint, tum, alterius partis defectu, non *perfectum* & *integrum* Ordinem acceperant, qui juxta illam sunt ordinati: & si utraque non *perfectioni* modò, sed & *veritati* ordinis *essentialis* fuerit, tum eâ formulâ nullum verè ordinem contulit Ecclesia *Romana*.

4. Sed (ut ad id quod 4° propositum est tandem deveniam) *neutram* formulam Presbyterali Ordini *essentialē* esse, *Antiqua omnia Ecclesiæ Romanæ Ritualia* (si ab anno Christi millesimo ad prima usque secula recurramus) clare ostendunt; quæ ut supra ^c in nui neutram harum formularum, sed *primam* illam solam, quæ *precatoria* est, cum hodierno Pontificali communem habent: & proinde Presbyteralem ordinem non verè contulerunt, si ad ejus veritatem harum formulâ-

^a Vid. sup. p. 12.

^b Sup. ibid.

^c pag. 11. 12.

Concio ad Clerum.

mularum alterutra requiritur, si ad eam necessaria sit potestatis sacrificandi & Missam celebrandi vel ligandi & solvendi *expressa collatio*. Deinde idem *Græca Ecclesiæ Ordinalia* ostendunt: quæ quin veros ordines conferant, nunquam ausa est *Romana Ecclesia* in dubium vocare; nec tamen eorum formula *disertis verbis ullam* quæ ad Presbyteralem ordinem spectat, confert potestatem. Habeto, si placet, formulæ verba, *Ἡ Σεια χάρις ἡ πάντων ταῖς αὐτοῖς θεωρίαις, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληρύσον, περιχείσεται τὸν δεῖρα, τὸν σύλλαβόταν Διάκονον, εἰς Πρεσβύτερον.* *Εὐχάριστα* ἔν τοις ἄστοις, ἵνα ἐλθῃ ἐπ' ἄντον ἡ χάρις τῆς Παναγίας Πνεύματος. Nulla hic *cuiusvis* potestatis mentio fit, quæ in ordinandum Presbyterum conferri debeat: tantum publicè declaratur Ecclesiæ intentio hunc *Diaconum* in *Presbyteratus* ordinem provehendi, & super eum *precibus* Ecclesiæ Sacrosancti *Spiritus gratia invocatur*. Et planè ^b eadem formula, *mutatis mutandis*, nomine scil. personæ ordinandæ, & ordinis titulo, in *Diconi* etiam & *Episcopi* ordinatione usurpatur: nec proinde in his ordinibus conferendis, fit ullius *distingue* potestatis, quæ *Episcopo* aut *Diaco*no peculiaris est, prout diversos ordines habent, expressa meatio.

Atque hoc nobis obiter suppeditat luculentum responsum ad levem istam & suilem *captiunculam*, quam tamen *unam* illi adeò *validam* arbitrantur, ut nostræ *Episcopalem* ordinem conferendi *formule* veritatem convellat. Formula ita se primum habuit, ineunte Reformatione. *Accipe Spiritum Sanctum. Et memento suscitare gratiam Dei qua in te est per manum impositionem. Deus enim non dedit nobis Spiritum timoris, &c.* Hic clamitant, nullam disertis verbis conferri *Episcopalis* ordinis potestatem, imò nè ipsius

^a *Εὐχαριστία.*
fol. v. *Εγγ.*
Habert. p. 67. &
p. 107.

^b *Εὐχαριστία.*
fol. v. *Εγγ.*
Habert. p. 67. &
179.

^c *Forma conferendi Episc.*
Eccl. Ed. An.
1552.

sius *Ordinis* mentionem fieri; sed Episcopalem Ordinem, cùm *isidem* partim *verbis* conferatur, cùm Presbyterali confundi. Quasi non ex *Officii titulo* & *contextu* appareret, quem h̄c gradum & ordinem conferre intendit Ecclesia: &c, cùm illud appareat, non possit *totus* ordo, sine expressâ *potestatum* quas continet mentione, integrè conferri: Quasi ipsius Christi
^a verba, quibus *Apostolos* suos misit, & *Apostoli* ad ^{a Job. 20.22.}
^b *Timotheum*, quibus eum ordinis *Episcopalis* accepti ^{b 2 Tim. 1. 6.7.} admonet, non abundè designarent ordinem *Episcopalem*: Quasi denique non dari posset omnis *potestas* quæ *Episcopum*, omnis illa *charismatum diversitas* quæ vel *Episcopum* vel *Presbyterum* constituit, iis verbis, quibus *Spiritus Sanctus* confertur; iis verbis, quibus in *Apostolos à Christo* collata est ipsa *potestatis Apostolicae plenitudo*. Mitto, quòd in *isidem verbis* (*Accipe Spiritum Sanctum*) *Episcopalibus*, in *Pontificali Romano*, *Consecrationis forma à Scholasticis* ^{c Morinus de Sacris Ordinationibus Part. 3.} saltem univerbis collocatur: nec non *ipisis* ^d abundè sufficit, in *suā causā*, *eamē* quā nos ratione nodum hunc, *nobis insolubilem*, expedire. Mitto etiam quòd ista formula, quæ *Sacrificium Offerendi* *potestatem* confert, & *Presbyterali ordini essentialis* censetur, occurrit (*si Ritualia consulamus*) in ^e *Episcopi Consecratione*, priusquam in *Presbyteri ordinatione* locum nacta sit.

Nec dixerint, fateri *nos hujus evi* formulæ à Patribus nostris excogitatae *defectum*, quia nuper à nobis *additum* est quod deesse criminabantur, mutatâ formulâ in hæc verba, ^f *Accipe Spiritum Sanctum in* ^d *Forma consagrandi Episc.* *Officium & opus Episcopi*, &c. Hæc enī*verba ad-* ^g *Ec. Ed. An.* *didit Ecclesia*, non ut obstinato *eorum* contradicendi studio gratificaretur, sed ut *aliorum* animis scrupulum eximeret, qui hoc non ad *essentialiam* *ordinationis*, sed, quod aiunt, ad *benè esse* requirebant: formulam enim

Concio ad Clerum.

clariorē & explicatiōnē reddere, non est essentialē
in illā supplere defectū.

Absolvi, Auditores, quæ mihi probare videntur
Cleri Anglicani, in eunte Reformatione, ordinatio-
nem de jure veram & validam fuisse. Restat, ut
de facto quæstionem (si questio dici mereatur) paucis
attingam.

Atque h̄c parcite auribus vestris, Auditores: dum
istam Parkeri & Collegarum consecrationem, His-
toricorum probatorum fide, vobis narro, à quâ si nostri
Ordines deriventur, non erit cur de iis vindicandis si-
mus admodūm solliciti. Consecrationem, inquam, non
in templo, sed in anopolio celebratam: non iuxta Chri-
sti institutionem, Canones Ecclesie, & Regni Statuta;
sed, spretis & conculcatis his omnibus, nullo Conse-
cratorum numero factam, nullo publico Ecclesie con-
ventū, nullā legitimā formā verborum, nullā manuum
impositione, nullis precibus, nullā Synaxi, in profanūm
Sacerdotum Ordinam, imo Dei, Christi, Sacrosancti Spi-
ritus, Indibrium & contumeliam. ^a Convenisse scil.
ferunt ad Caput Mannuli novos hos Reformationis Pa-
tres, ut de suā confirmatione consilia inirent: ibi tan-
dēm, eām legitima alibi consecratio sperari non pos-
set, & hic locus non incommadus videretur, præstō
autem esset Scōrus unus saltē, qualis qualis, conse-
crator: illius jussū ceteris genuflectentibus, ipsoque
singulorū capitib⁹ Sacra Biblia imponente, & ad-
dente ista verba quæ ipsi in buccam venerint; his per-
actis, ipsos exemplō surrexisse veros, Canonicos, lega-
les Episcopos.

Hæc si vera, Auditores, imo si veris similia pro-
bentur, nulli profectō sumus: nobis planè aut alia
querenda est ordinatio, aut ista saltē quæ ab hoc fonte
derivatur, Dei & Ecclesie nomine, justā execratione
dete-

^a Champnus de
Vocatione Mini-
strorum Ed Lat.

c.14. p. 497.

Fitz-Simon Bri-
tannomach. Mi-
nistr. l.3 c.5.

p. 320.

deteſtanda. Hoc quidem Ithacum velit, hoc magno mercentur Atridae.

Quod si publica Regni & Ecclesiæ monaments aliam prorsus nobis narrant Parkeri & Collegarum consecrationem: Si eam talem fuisse qualem Acta publica describunt, nec dum *septem* à consecratione elapsis annis, aperte declaravit totius gentis Anglicane in Comitiss repræsentatæ vox: Si putida hæc fabula de Manni Capite, quæ Actis publicis & totius Gentis Anglicane voci fidem derogat, non ante quadraginta post rem factam annos in lucem prolata est: Si tum demum eam gravissimo suo testimonio statim repreffit, manifesto Dei numine superstes, unus sed amplissimus oculatus Consecrationis Parkeris testimoniis, Comes Nottinghamiensis: Si lepoſito ejus testimonio, eam nihilominus multò magis falsam convincit, Authorum Pontificiorum de re tanti momenti per totos quadraginta annos altum silentium: Si ipsa ſibi fabula, prout varie ab illis traditur, omnem fidem prorsus abjudicat: Si unius hominis tantum fide nititur, defuncti antequam publicè vulgata eſt, cuius etiam testimonium res ipsa falso demonstrat: Si denique, missis his omnibus, illud unum rem totam extra omnem controversiam ponit, quod nulla hujusmodi consecrationis fuerit neceſſitas, nullus ejus, si hoc modo facta eſſet, fructus aut beneficium Episcopis nostris accedere potuiflet: Si inquam hæc omnia, (quæ mihi paulo fuisus persequenda fuit) hanc de Episcoporum nostrorum consecratione ad Caput Mannuli, non modò ridiculam & absurdam fabulam, ſed detestandam & execrabilem calumniam eſſe, luculentè demonstrant: nā ego, Auditores, non amplius querendum puto, qualis fuerit Episcoporum nostrorum consecratio, ſed quæ, & qualis, à quâ Ecclesiâ, à quo, quæſo, Spiritu profecta cendenda fit,

Concio ad Clerum.

istorum homuncionum missio, quibus publica authoritate permisum est, hæc contra Ecclesiam Anglicanam, ut Catholicæ falsè inservirent, coram ido Christiano Orbe impudenti & profano ore eructare Mendacia? ut duo træsve perfictæ frontis Sycophante, nescio, quâ authoritate muniti, Acta publica Regni & Ecclesiæ adulterata, Reginam Elizabetham & Regni Ordines in Comitis coarctatos mendaces & falsarios esse, ausi sint pronuntiare?

Acta publica si in dubium vocentur, cujus rei, quam non ipsi vidiñs oculis, auribus audivimus, aut manibus palpavimus, cujus, inquam ore illi Patrum & Majorum nostrorum fide nobis traditæ, possit esse nobis ultra certa & explorata notitia. Consulantur itaque Regni Archiva & Ecclesiæ Registra: in utrisque

* Vid. Acta electionis, confirmationis, & consecrationis Matth.

Parker in Registro Sedis

Cantuar. Edit.

ad finem Operum Bramhalli.

¶ Vid. infra

Acta Consecrationis Mat. Parker ex MS.

Coll. C. C. C.

electioñis, confirmationis, & consecrationis Parkeri Metropolitani monumenta; consecrationis uerae Canonicae, & legalis; non ad Caput Mannuli factæ, sed in Sacello Lambethano, juxta Ordinale Ecclesiæ Anglicane, à quatuor veris & legitimis Episcopis, magna Clexi & populi frequentia, præsentibus & in Altarum consecrationis locum, tempus, ordinem ritum, singulas denique circumstantias redigentibus: quatuor publicis juratis Notariis, iisdem qui ante Cardinalis Poli consecrationi testes adfuerant. Gemina lus omnia habeas in reliquorum Praesulum consecratione. Horum unum si dixeris adulteratum esse, omnia dixeris: cum singula Acta publica, ubi cùunque reposita jacent, sibi invicem in temporum & rerum ordine aptè respondeant: ut autem omnia adulterata fuerint, cum id sine conscientia infinita hominum multitudine fieri non potuerit, quis crediderit factum esse, & non statim per totam Angliam pervulgatum?

Imò si adulterata sint, adulterata sunt ipsius *Elizabethæ Reginæ instinctu*, & unanimi *Ordinum Regni conjuratione*. Horum enim in *Comitiis* testimonio, ^a ne cum *septem* post consecrationem elapsis annis, <sup>b Statut. 8vo
^{c Elizab. c. 1.} confirmata sunt: occasione oblatâ, ex *Bonneri* (*infra memorandâ*) non contra *rem factam*, sed tantum *formæ consecrandi legalitatem*, exceptione. Hoc tempore, quin *rei factæ & Actorum publicorum veritas*, *Reginæ & Ordinum Regni authoritate*, per solennem *Notariorum, testium, & indiciorum & monumentorum* cuiuscunq[ue] generis examinationem, explorati potuerit, non est dubium: si itaque hæc *Acta publica falsitatis* arguenda sunt, *Reginæ & Ordinibus Regni falsiorum crimen inurendum*. Testantur enim Episcopos nostros *juxta Leges Regni electos & confirmatos*, ^b *juxta Ordinale Liturgia annexum & Legibus Regni confirmatum consecratos* fuisse: testantur ^c nullum esse de *facto*, nullum de *jure* (cum de *facto* ex ^d *Actis publicis tam luculentè constet*) *scrupuli aut controversie locum*.</sup>

Ordinale Libro Precum Communionis annexum, approbata & prescripta fuerant.

^c *Illi ut manifestum sit, nullam scrupuli, ambiguitat, aut dubitationis causam contra electiones, confirmationes, aut consecrationes, aut aliud quicquam quod in aut circa easdem usurpari aut haberi oportuit jure objici posse: sed singulis in eum finem requisita & necessaria, & quæ accuratè & pari (vel potius majori) curâ & diligentia peracta esse ac unquam antebit.* ^d *Prost temporum Patris & Fratris Reginæ Elizabethæ, & fluorum temporum Archivaria testantur & declarant.*

Et his demùm *Actis* publicis, universæ Gentis *Anglicane* testimonio confirmatis, nihil unquam à *Pontificiis* per totos quadraginta annos reclamatum: donec tandem, post illud spatium, caput suum ab *inferis*, extulerit *nova* hæc inauditæ antehac consecrationis *historia*. Cui itaque multò magis quam universa nostra Gentis vox & traditio, fidem derogat, suorum omni-

Concio ad Clerum.

omnium, per tot annorum intervallum, in re tanti momenti, *altum silentium*. Consulantur universi Romanensium Scriptores & pugiles acerrimi: videoas rejici nostros Ordines propter *Hereses* & *Schismatis* vitium, propter defectum *Papalis confirmationis*, & formulae ordinandi in *Pontificali Romano præscriptæ*: videoas nihil parci *calumniis*, nihil *mendaciis*, quæ speciem veri ferre videantur, temperari: de consecratione autem ad *Caput Manuuli*, ne *quidem*. Clamant *illegitimatam*, *irregularēm*, de *jure irritam* esse nostram Ordinationem; de *facto* autem, quin ita se haberit prout nostræ tradunt *historia*, non disputant. Negant *Consecratores Parkeri* veros aut *legitimos Episcopos* fuisse, negant *formam Ordinalis* nostri, quâ consecratus est, esse *validam* aut *legalem*: consecratum autem non fuisse ab iis *personis*, eâque *formâ*, nondum ipsis in suspicionem venerat.

Audiamus *Hardingum*, celebrem istum Reverendissimi *Juelli* antagonistam: quem *Champnaus*^a multis verbis ostendere conatur clare & expressè *Juello* objecisse Ordinationis nostræ, etiam de *facto*, nullitatem, nec ab ipso (nimirum malè fibi *conscio*) habuisse *responsum*. Multas ille captiunculas *Juello* de suâ consecratione proposuerat, quæ omnes, *Juello* respondentे, instantे *Hardingo*, hūc tandem redierunt, ut de *Parkeri* consecratione disputaretur. Dicis (inquit *Hardingus*, referente ^b *Champnao*) *Episcopos vestros* per *Archiepiscopi* triumque aliorum *Episcoporum* consecrationem *creatos esse*. Sed *Archiepiscopus ipse* quomodo quaso *consecratus fuit?* Et qui fuerunt tres illi in toto Regno *Episcopi*, qui manus illi imposuerunt?--- *Metropolitanus vester*, qui omnium vestrum consecrationes *authoritate suâ confirmare* deberet, legitimam consecrationem minimè obtinuit. Fuerunt *quidem* in Regno

^a De Vocatione
Ministr. c. 13.
p. 457. &c seq.

^b De Voci. Mi-
nist. c. 13. p. 466.

Concio ad Clerum.

31

Regno Episcopi Legitimi, qui vel non fuerunt requisiti manus vobis imponere, vel requisiti illud facere recusaverunt: quod clare demonstrat, vos talen consecrationem qua in usu semper fuerat non quæsivisse, sed aliam novam quam omnes antiqui Episcopi despiciebant. Quid amplius sonant hæc verba, quam Parker non legitimos (h. e. Romanarum partium) Episcopos, sed nostros, quos illi ut illegitimatos repudiant, manus impoñuisse et quam ipsum, non antiquâ consecrationis formâ (in Pontificali Romano) sed nova (Ordinalis nostri) fuisse consecratum? Si autem dicta concipias de Parker ad Caput Mannuli consecratione; quæ ambages in re quam maximè interfuit claris & disertis verbis proponi? quæ modestia, quis candor, quæ (in hoste infensissimo) erga nos clementia, ut, nostrorum fame parcens, illud dissimularet, quod sua causæ inserviret maximè, nostra autem jugulum peteret? Quin potius, si vel suspicatus esset Episcopos nostros ad caput Mannuli consecratos, quas Tragædias excitasset? quibus clamoribus, Dei hominumque fidem obtestans, non dico Christianum Obrem, sed cælum, terræ, maria, permiscisset? ille autem, modestus, mitis, placidusque non profanam, non sacrilegam, sed tantum illegitimam & novam appellat nostrorum Præsulium (ad Caput Mannuli) consecrationem: & ipsos non fures, non latrones, & lupos potius quam Pastores vocat, sed duntaxat illegitimè dicit consecratos: denique querit quomodo, & à quibus, Parkerus consecratus fit, ubi autem consecratus, non querit, quem tamen potuit ostendere non in templo sed in anopoly consecratum. Pariter modestus, aut, si malis, ignarus erat famosus iste Schismatis Anglicani Historiographus Sanderus. ^a Pronuntiat Parlamentarios &c. De Schismate Pseudoepiscopos fuisse nostros Præsules, quonmodocunq[ue] Anglic. L.3.

Concio ad Clerum.

que facti sunt; quomodo igitur, aut ubi, aut à quibus facti sunt, vel ignorare vel dissimulare se profitetur.

At memoriam ejus refricabunt succedentis ætatis Scriptores Fitzimon & Champnaeus: qui tandem opportuno tempore narraturi sunt, quomodo facti sunt nostri Episcopi. Opportuno tempore, quando facile præsumi posset, eos omnes, quadraginta annorum cursu, è medio sublatos, qui suorum oculorum fidè vere historiæ attestari possent, aut false contradicere. Sed miseris spes fecellit, cum etiamnū in vivis esset, oculatus Parkeri in Sacello Lambethano consecrati testis, Comes^a Nottinghamiensis: cuius amplissimum testimonium crudam & recentem in ipso ortu calumniam represserat, si quid posset adversariorum nostrorum ora obstruere. Quam enim nubem testimoniū produxerunt illi contra (non dico Acta publica & universos Regni Ordines, sed) unicum hunc & singularem testimoniū Comitem Nottinghamensem? Vestram fidem Auditores! Nunquam plures uno testes poterant producere: & hunc unum passi erant è vivis excedere, priusquam ab ipsius ore hanc historiam Orbi traderent. Unum inquam tantum à principio testimoniū habebant, ^b Nealum suum: cui soli rem oculis videre contigit; qui solus ad caput Mannuli missus est, consecrationis ibi celebratae, ex parte Romana Ecclesiæ, explorator, testis, Notarius. At locuples erat testis; non è trivio, sed è Delphico tripode profectus: Linguae Hebreæ Oxonius Professor; & Bonneri Praefulvis Londinensis Sacellanus. Linguae Hebreæ Professori, & Cabala suæ, credat, si placet, Judæus apella: Bonneri Sacellano, Bonnerus ipse os obstruat. Quam audax enim facinus erat, quod Bonneri Sacellanus, ab ipso ad Caput Mannuli (prout illi narrant) missus,

^a Mason de Mynist. Anglic. L. 3. c. 8. n. 5.

^b Champn. c. 14. p. 498. Fitz Sim. p. 321.

miffus, ut quid ibi à nostris fieret exploraret, rem occu-
lis suis visam *civis* homini potius quam Bonnerū narrare voluerit? Abundè enim constat Bonnerū rem
totam ignorasse. Excepit ille * publicē corām Tribu-
nali contra Hornam Wintonensem, ut formā non le-
gali consecratum: quā de causā? quia scilicet Ordinale
nostrum, à Mariā Comitiorum Lege abrogatum, non
explicite & distincte à reliquo Liturgia corpore, sed
implicite, ut pars ejus, esset ab Elizabethā Reginā
restitutum. Quisquāmne putet Bonnerū frivolum hāc
exceptione usurum fuisse, cum potuisset non modo ca-
sum in Lege omissum, sed iura omnia divina & hu-
mana in adversarii sui consecratione violatae demoni-
strāsse: cum potuisset de suis unum oculatum testem
produxisse, & alios qui consecrationi interfuerunt sub
panā citasse: tantum non dico (quod de * saxis olim di-
xit Beatissimus Servator) ipsum Manni caput hāc in cau-
sā, Dei & Ecclesie nomine, vocale suum testimoniū pet-
hibuisset.

^a Champn. c. 13.^b p. 434.^c Lu. 19, 40.

Vidimus, Auditores, contra universa Gentis Ang-
licane vocem & traditionem, unum tantum hujus fa-
bulæ testem produci. At illud faltē ab uno autho-
re expectandum erat, ut una & simplex historia nobis
narretur. Sed ita fallax & incerta est oralis tradi-
tio, ut multiplex facta sit, utrū primò ab unius o-
re tradita. Dissentiant enim de consecratoribus; alii
^b Scoreum solum (gratum habemus quod Episcopum) alii ^a Barloum etiam narrant: De consecra-
tis; alii Parkerum ^d solum, alii ^e alios ^c quatuor, a-
lli universos ^f quindecim (qui Pontificis exauctora-
ris successerunt) simul consecratos dicunt: & hos
à Scoreo ordinatos, deinde ab his Scoreum ipsum re-
ordinatum. De materia; Champneus ^g Sacerorum Bi-
bliorum impositionem, Fitz-Simon dextra in dextram

^b Fitz-Sim. p. 321. Champn. p. 498.^c Conf. bil. apud Champn. p. 501.^d Waddesworth in Epist. n. 5.e Parsonus in Praefat. Discur. n. 135.^f Champn. Fitz-Sim.^g Sacroboſe de investitu. Chri. si Eccles. c. 4.^h Ubi supra.

injectionem narrat. De formâ; illi, hæc verba, Accepte potestatem verbum Dei sincerè prædicandi; huic ista, Eja D. Episcopo Cantuariensis Surge, pro formulâ consecrationis à Patribus tradita sunt. Denique de re totâ dissentient an unquam gesta sit; unus ^a enim modestior declarat tantummodo tentatam esse non factam.

^a Wadsworth
in Epist. n. 5.

At postremo, damus factam esse, si vel illud unum appareat, quod consecratis necessarium esset, quod eis utile esse potuisset, hoc modo consecrari. In anopolio consecrati sunt? nimurum occlusa fibi viderunt templo & Sacella. At illa, Reginæ & Regni favore, patebant undique: Lambethanum saltem, in ipsius Archiepiscopi electi ditione erat. Ab uno tantummodo Scoræo sunt consecrati? Defuerunt scil. alii Canonici consecratores, Marianis illud officium recusantibus. At aderant è Reformatis qui canonicum numerum excederent; cum ad septem datum sit Reginæ Elizabethæ de Parkero confirmingando & consecrando mandatum. Forma quâ consecrati sunt erat illegitima? Quia scil. legitimam formam aut consecratores aut consecrati repudiabant. Nihil minus: non enim Pontificalis Romani, sed nostri Ordinalis ritu erant consecrandi.

Nulla igitur erat necessitas hujusmodi consecrationis: cui autem bono cessisset? Episcopatum suorum beneficio frui non poterant nisi canonice & legitime consecrati; nisi prohibito de canonica & legitimâ eorum consecratione à Notariis publicis testimonia, Reginæ mandato Episcopatum suorum frustus iis addicerentur. Imò si alio ritu consecratos fuisse apparuisset, non modò Episcopali Officio & beneficio Episcopatum, sed libertate, fortunis omnibus, Reginæ protectione, & Legum præsidio, per Statuta Regni excidissent.

Quis-

Quisquamne autem credat eos homines, qui, *Dei* providentia, & *Principis* favore, ad Episcopalem ordinem, juxta Christi institutionem, *Canones Ecclesiae*, & *Regni Statuta*, summâ suâ cum dignitate & emolumento, erant provehendi; eos, inquam, homines, mentis compotes, nullâ necessitate, nullius commodi intuitu inductos, jura omnia divina & humâna concilcaturos; nullo alio animi proposito, nisi ut profano sacrilegio se justæ *Dei ira* & *damnationi* subjicerent, & tum Episcopali gradu & dignitate, tum libertate, fortunis omnibus, *Principis* favore & Legum præsidio privarentur? Non iis dispicebat canonicè & legitimè consecrati: hâc consecratione patebat aditus ad Episcopalem Ordinem cum annexâ temporali dignitate: alio ritu consecrati hoc Ordine & dignitate excidissent, & in capitibz discrimen fuissent adducti: quid itaque homines impulit, ut cùm religio, & ambitio, suaderet ut in templo consecrarentur, ipsi tamen in ænopolio consecrari mallen? Audendum scilicet erat Episcopis nostris, si aliquales esse vellet, aliquid Gyaris & carcere dignum. Affectabant illi non per veram januam, sed alia viâ in ovile ingredi: non veri Ecclesiæ pastores, sed fures & latrones aestimari: non honorem & dignitatem ambiebant, sed ignominiam & supplicium: nolebant episcopari, sed Episcopatu[m] privari cupiebant: vel ita in eum admitti, prout Cato in theatrum ingressus est, ideo tantum ut exirent. Quin meritò dixerint adversarii, nos Anglos candas habere, cùm brutos adeò, veccordes, & stupidos Christiano Orbi hâc fabulâ repræsentent?

Et hâc fabula, uno teste & authore nixa Universæ Gentis Anglicanæ, in Decreto Comitiorum, & Actis publicis, voci & traditioni, fidem derogabit?

Concio ad Clerum.

Quod si *equalis* ex utrâque parte esset testimoniū *humane*, non: proinde *equalis* utrinque staret authoritas. Non enim defensat ex eorum parte, quibus *pium officium* videtur, *Dei & Ecclesie* causā, *splendide mentiri*, & cùm de *Hæreticorum famâ* agitur, nihil probat *put calumniis* parcere. Testor alius hâc ipsâ in causâ *succedaneum mendacium*, non itâ pri-

^a Lib. cui Titulus [A Treatise of the nature of Catholick Faith and Heretic] Ed. Rhetomagi An. 1657. cap. 2. pag. 9.

^b Dissertatio Bramhalli cui Titulus [The Consecration of Protestant Bishops vindicated] c. 2. pag. Oper. 432.
^c Vid. Librum cui Titulus [Foxes and Firebrands] & Epistola Bramhalli ad Usserium in Collectione Epistolarum Usserii Epist. 293.

qui possent zizania seruinarent, & quamvis sectam aut heresim personatis predicarent; & interea dum apud Indos Christianissimum, apud Anglos Atheismum evangelizarent: quo facilius, injecto nobis de *ultius* religionis veritate scrupulo, ad Romanam pelliceremur.

Sed me represso. Restat, Auditores, ut quicquid adversarii de nobis statuant, nosmetipsi sic reputemus ut Christi Ministros & Mysteriorum Dei dispensatores: & meminerimus ^d requiri à Dispensatoribus ut fideles inveniantur: ut ^e exemplo sint populo fideli in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate: ut attendant lectio-

^d 1 Cor. 4.2.
^e 1 Tim. 4.12.
13,14,15,16.

exhort-

Concio ad Clerum.

37

exhortationi, doctrinae: denique nè negligant gratiam qua ip̄is data est per impositionem manuum Presbyterii. Hac nos meditemur, in his instemus: id enim faciendo (quicquid dixerint adversarii, nullos esse nobis Antistites, nullos Pastores, nullos Ordines, nulla Sacra menta, nullam Ecclesiam) hoc, inquam, faciendo & nosmet ipsos & Auditores nostros salvos faciemus.

F I N I S.

73

the people of the world, and the
spiritual leaders of the world, and the
whole creation groaneth and suffereth
until now, because of the sins of man,
and because of the sins of the angels
which have fallen from heaven, and
because of the sins of the devils which
have fallen from heaven, and because
of the sins of the people who have
fallen from the truth.

CONCIO
HABITA coram
Academia Cantabrigiensi
JULII 3°. A. 1687.
Ubi Vindicatur
CANONICA
Cleri Anglicani,
Ineunte Reformatione,
ORDINATIO.

A T. Browne, S. T. B. Coll. D. Job. Evang. Soc.

Χωρίσατε ἡμῖν· εἰδένα ἡδικήσαμεν, εἰδένα ἐφθείεσαμεν, εἰδένα ἐπαλεγ-
νεκήσαμεν. 2 Cor. 7. 2.

CANTABRIGIAE,

Ex Officina Joan. Hayes, Celeberrimæ Academæ Typographi,
Impensis Henr. Dickinson, Bibliopolæ Cantabr. & Sam. Smith,
Bibliopolæ Lond. ad Insignia Principis in Coemiterio Divi
Panli. MDCLXXXVIII.

Novembris 1° 1687.

A M P R I M A T U R,

Joh. Balderston, Procan.

Josph. Beaumont, Reg. Theol. P.

R. Widdrington, D. Margar. P.

Humph. Gower, S.T.P. Coll. Div. Joh. Praef.

CONCIO HABITA

Coram

Academâ CANTABRIGIENS.

Rom. 10. 15.

Quomodo prædicabunt nisi missi fuerint?

T nos quidem verè & validè missos esse, nec planè nullos ordines à primis Reformationis Patribus derivatos habere, superiorē dissertatione pro modūlo ostendi. Restat demum altera pars defensionis nostræ, ut ostendam quod regularis etiam sit, quæ ad nos à Patribus nostris derivatur, ordinatio: quod non Christi solummodo institutioni, sed etiam Universalis Ecclesiæ Canonibus, sit conformis. Utrumque enim in Ecclesiæ Pastore requiri videtur; illud, ut in se reverā collatum habeat prædicandi & Sacraenta aut Ordines administrandi munus; hoc, ut collatum munus legitimè exercere possit: cum penes Ecclesiam sit, pacis & unitatis fuxæ tuenda causæ, Pastorum suorum ordinationi regulas ponere; & iis qui secùs ordinati fuerint, usù saltem & exercitio irregulariter suscepisti ordinis interdicere.

Et abundè sibi placerent adversarii, si vel hoc unum possent obtinere; si nobis perluadere possent, quod, et si veras Ordines habeamus, omni tamen jurisdictione & legitimâ ordines nostros exercendi auctoritate destituamur: nihil enim morantur isti, quod minus

Concio Habitæ

minus Doctorum & Pastorum Ecclesiæ officium & titulum nobis reservatum, modo ipsis permittamus populum Anglicanum, nostrâ vice, docere & pascere. Hinc in hoc solùm incabit, hoc tantum nomine Ecclesiæ nostræ ordinationem hodie oppugnat. *Oxonien sis Reformationis Anglicana Exagitator;* ^a Quinta (an primâ dicam? cum haec ineditis prioribus, conclusio sine premissis, in lucem prodeat) Operis sui de Regimine Ecclesiastico Parte: ubi veritatem ordinatio nis nostræ ad examen vocare, vel profusus insuper habet, vel in aliud tempus differendum censet; sed magno conatu & molimine demonstrare aggreditur, tum Reformationem Ecclesiæ Anglicane, tum primorum nostrorum Præfulum ordinationem, non fuisse Universali Ecclesiæ canonibus conformem.

^a Liber cui Titulus [Church Government Part V. A Relation of the English Reformation, and the Lawfulness thereof examined by the Theses delivered in the Four former Parts.] Edit. Oxon. 1687. S. 191. v.
seq.

Mihi itaque contra probandum, ordinationem Præfulum nostrorum, invenire Reformatione canonican fuisse: Idque primum quoad personas; deinde quoad formam ordinandi.

Quæ personis objiciunt adversarii ad hec quatuor capita revocari possunt.

Primo, Quod nec Episcopi nec Metropolitanus noster à Romano Pontifice confirmati, nec ejus auctoritate aut permisso consecrati sint.

Secundo, Quod consecrati sunt sine provincialium Episcoporum, vel majoris eorum partis, approbatione a consensu.

Tertio, Quod in aliorum (suum) Præfulum Sedes nullo jure intrusi sint.

Quarto, Quod ipsorum Consecratores irregulares fuerint, & legitimâ jurisdictione destituti.

Primo, Quod nec Episcopi nec Metropolitanus noster à Romano Pontifice confirmati, nec ejus auctoritate aut permisso consecrati sint. Nec sanc diffinemur.

coram Academiâ Cantab.

3

temur. Defuit Metropolitano & Episcopis nostris *confirmatio Papalis*, defuit *Mandatum Sedis Apostolicae*, cuius prime sunt partes in Episcopi juxta formam *Pontificalis^a* *Romani consecratione*. Nec tamen ob hunc defectum minus canonice consecrati sunt. Primò enim nullum habuit Pontifex *Romanus autho-*³
ritatem Ecclesiae Anglicane Praesules aut Metropolitanos confirmandi, nec requirendi ne ipso à *comprovincialibus Episcopis*, sine ejus *authoritate* aut *permisso*, *consecrarentur*.

^a *Pontificale Romanum Edit.*
Rom. 1611.

pag. 56.

Secundò, Dato quodd habuerit, jure tamen à *comprovincialibus Episcopis*, non petità à *Romanâ Sede venia*, consecrati sunt; cum illa *confirmatio* & *consecrandi venia* non esset à *Sede Romana*, nisi sub *inquis & illicitis conditionibus*, impetranda.

Primo, Nullam habuit *authoritatem* Pontifex *Romanus Ecclesiae Anglicane Praesules aut Metropolitanos confirmandi*, nec requirendi ne ipso à *comprovincialibus Episcopis*, sine ejus *authoritate* aut *permisso*, *consecrarentur*. Habuisset enim hanc *authoritatem*, vel ut *Supremus Pastor Ecclesiae Universitatis*, vel ut *Occidentalis Ecclesiae Patriarcha*. Modestiores Papalis *authoritatis* assertores solum *Patriarchale* *jus nobis* obtendunt: nec tamen dubium est quin ipsa *Sedes Romana* hanc sibi *authoritatem* non *Patriarchatus* titulo, sed *Suprematus* in *Universam Ecclesiam praetextu*, arroget. *Patriarchae* enim *summam* *authoritatem* ita definunt *Canones Ecclesiae*, ut *sue* tantum *Dioceses* *Metropolitanus*, aut etiam *Episcopi*, ab ipso electionis suæ confirmationem petere teneantur, nec sine ejus *authoritate* consecrari. *Romana* autem *Sedes* sibi assertit ^b *electionum ad omnes*, omnium *Dioceseon*, *Cathedrales*, *Metropolitanas*, & *Patriarchales* *Ecclesiastis* confirmationem: nec permittit ut quis-

^b *Pontificale Romanum Edit.*
Venet. 1520.
fol. 16. b.
Decretal Sept.
l. 1. de electione
c. 5.

^a Pontif. Rom.
Ed. Rom. 1611.
pag. 54.

^b Pontif. Rom.
E. R. pag. 86.
Gratian. Distin.
100. c. 1. Decretal. Gregor.
l. 1. de elec.
c. 28. de autho-
ritate & usu
Pallii. c. 3.

^c Pontif. Rom.
E. R. pag. 57,
84. Decretal.
Gregor. l. 1. de
electione c. 14.
significasti.

^d Bellarm. de
Rom. Pontif. l. 4.
c. 24. Cajetan.
de autoritate
Pape & Conci-
lii. cap. 3.

Augustinus Bar-
boja de Offic. &
Dignit. Episc.
Part. I. Tit. I.
cap. 1. §. 5, 7, 20,
22, 26, 27, 28.

^e De unitate
Eccles. Episcopa-
tus unus est. cuius
& singulis in so-
lidum pars tene-
tur.

^f Gratian. Di-
stinct. 22. c. 1.

Epist. Nicol. Pap.

^g Omnes five
Patriarchii cu-
juslibet apices

five Metropoleon Primatus aut Episcopatum Cathedras, vel Ecclesiarkm cuiuslibet ordinis digni-
tates instituit Romana Ecclesia. Vid. Extravag. Commun. l. 1. De electione c. 3.

^h Pauli Ven. Historia Concil. Trident. Lib. 7. Ed. Lat. p: 486. & 496.

ⁱ Ibid, pag. 584. & seq.

3

coram Academiâ Cantab.

Mitto illa ex Sacris literis & antiquâ Ecclesiâ Scriptoribus allegare, quibus hæc Romane Sedis arrogantia & fastus retundi solet: abundè constabit, si primorum Oecumenicorum Conciliorum Canones consulamus, nullâ Christi institutione, nullâ lege aut consuetudine Ecclesiasticâ niti hunc *Suprematum*; nec meliori jure niti istam, quam hoc prætextū sibi arrogat Pontifex *Romanus*, universos per Christianum Ordem Episcopos confirmandi & consecrandi autoritatem. Adeo enim non faverent hujusmodi autoritatib[us] Canones Ecclesiæ, ut ei potius disertis verbis reclarare videantur.

Primo enim, in eodem gradu cum Pontifice *Romano*, excepto honoris tantum & *coepias* privilegio, reliquarum primarum Sedium Antistites collocant. Reservat sextus ^a primi Oecumenici Concilii Canon *Alexandrinus* & *Antiochenus* Præfuli, tum & aliis in-nominatis, eandem planè autoritatem quam *Romanæ Ecclesiæ* Episcopo competere agnoscit: ut hi etiam Præfules in *sue* ditionis Provinciis omnium rerum potestatem habeant, quoniam & *Romano* Episcopo (non sicut in universâ Ecclesiâ, sed in *suis* Provinciis) *idem* consuetum. Nec hoc statuunt Nicæni Patres in-novandi animo, sed confirmandi & ratas habendi consuetudines antiquas: quæ proinde consuetudines antiquæ nondum dederant, nec à Christo datum firmârunt Episcopo *Romano*, suum in universam Ecclesiam *Suprematum*. Deinde in eundem etiam authoritatis gradum, ^b quarti Concilii Oecumenici favore, Ecclesiæ *Constantinopolitanae* Thronus enectus est, cuius Antistiti disertis verbis tribuuntur (*coepia*) *equalia* cum *Romano* Pontifice *privilegia*: quibus tamen privilegiis non confertur in Episcopum *Constantinopolitanum* authoritas plusquam *Patriarchalis*, nec proinde major authoritas, Patrum

^a Concl-Nicæna
^b Can. 6.

^b Concl-Chaldeæ
don. Can. 28.
cept. in Codice
Canonum Ecclesiæ
six Universæ.

Patum Chalcedonensem sententiâ, Episcopo Romano compêtebat.

Secundò, Canones Ecclesie Universalis, in Provinciarum & Diocelesion distributione, Ecclesiarum cuiusque Divisionis Praeside independentem nec superiori obnoxiam tribuunt authoritatem. In Provincia quæ libera & auctoritatem erat Metropolitanæ, in Diocelesi Patriarchæ aut Exarcho Supremam authoritatem permittunt: ut hi supra Ecclesias suæ ditiosis amorem potestatem habeant, nec tamen extra suas Provincias aut Dioceses, nisi rogati, ullam (obligationis) administrationis aut jurisdictionis Ecclesiastice partem exerceant.

Denique, hoc imprimis statuant Conciliorum Decreta, & Ecclesie primitivæ praxis observatum testatur, circa Episcopos, Metropolitanos, & Patriarchas oligoëudi, confirmandi, & consecrandi rationem: Ut horum omnium electio ad suæ Provinciæ aut Dioceses Episcoopus pertineret; confirmatio autem & consecratio, Episcopi, Metropolitana (nisi ubi haec authoritas Patriarchæ reservata est) Metropolitanæ, si Diocelesi subesseret ejus Provincia, istius Dioceses Patriarchæ, si Provincia independens & auctoritatem effet, Episcopis provincialibus: Patriarchæ denique consecratio suæ tantum Dioceses Episcopis & Metropolitanis, demandaretur; nullâ habitâ Universali cuiuscumque Episcopi ratione.

Repugnant prorsus haec primorum Conciliorum Decreta, haec antiquæ Ecclesie Disciplina Römane Sedis in universam Ecclesiam Suprematui. Non potest, per Canones, esse Supremus Pastor Ecclesie Universalis, cui disertis Canonum verbis reliqui Patriarchalium Sedium Antistites aequaliter. Nec patiuntur Conciliorum Decreta, ut illi Christianus Orosi subjiciatur,

¹Concil. Constan-

^{tinopol. prim. Can.}

^{2. Concil. Ephes.}

^{Can. 8.}

^{Concil. Nicæn.}

^{pr. Can. 4, 6. Con-}

^{cil. Ephes. Can. 8.}

^{Concil. Chalced.}

^{Can. 28. Vid. Du-}

^{Pin. de Antiquâ}

^{Ecccl. Disciplina}

^{Dissert. I. Pa-}

^{ragr. 12. & 13.}

ciatur, cuius jurisdictioni omnes alias Diocesis, omnes Provincias auctoritatem exsunt. Nec denique omnes Episcopos, Metropolitanos, Patriarchas ab eo electionis suae confirmationem petere, ab eo consecrari aut Pallium accipere jubent, qui eum diserte intercalant, ne unquam nisi rogatum; alia sunt Diocesu ad ordinationes celebrandas transeat. Adeo non sancit à nobis violati sunt Canones Ecclesiae, in Episcoporum nostrorum, sine hujus Supremi Pastoris confirmatione aut Mandato, consecratione; adeo potius ipse hic suprensis Pastor, Suprematum hunc & universos Episcopos confirmandi & consecrandi jus sibi arrogando, Ecclesiarum libertatem, Patriarcharum & Metropolitanorum privilegia, ipsos denique Universalis Ecclesiae Canones violavit.

At dixerint modifigres Papalis auctoritatis patrem, iniquum petere Sedem Romanam, Suprematum arrogando, sed tantum ut equum ferat, ut sibi reservatum habeat quod ipsi, per traditionem Id., & Conciliorum Canones competit, Patriarchale saltem supra Ecclesias Occidentales jus; hoc nomine ad Romanum Pontificem pleno jure pertinere vel Episcopatum omnium Occidentalis Ecclesie, vel Metropolitorum saltem confirmationem, nec posse ipsos canonicè sine ejus auctoritate aut permissione consecrari. At quam utilis & ridicula, quam bullata & invisa est haec aquiescere & moderatio? Esto sane ex horum Dogmatum sententia, Romanum Pontificem esse tantum Occidentalis Ecclesie Patriarcham; hos nihil supra (saltem quoad Episcopos confirmandi & consecrandi jus) ipsi tribuere; & proinde hoc tantum Episcopis nostris virio vertere, quod non à Patriarcha suo confirmati, & ejus auctoritate consecrati sint: Quid autem, si interea nostri Episcopi nec Roma confirmari, nec Mandato Patriarchæ Romani.

mini consecrari potuerint, nisi ea solum lege, ut non Patriarchatum modò sed & Suprematum Sedis Romanae, sicut etiam Sacrosanctis Evangelis, agnoscerent? Ergo, vel ipsis his authoribus patentibus, nostri Praesules, cum alteri consecrari non possent, justè & canonice à comprovincialibus Episcopis, non petità à Romano Patriarchâ venia, consecrati fuerint? Quin itaque hi aqui & modesti rerum arbitri, missâ Ecclesiâ Anglicanâ, ad Romanam se convertant: & ab illicus Sedis Episcopo hortatû suo & precibus obtineant, ut Pontificalibus exutus, Patriarchali habitu & authoritate se investiat: ut indulget Episcopis nostris nè ipsis Suprematum agnoscere teneantur: ut è Pontificali Romano illud ^a juramentum expungat, quo tenetur consecrandus Episcopus, & Pallium acceptum ^b Metropolitanus aut Patriarcha polliceri, se non electi pot. c. 45.

^a Pontif. Rom.

E. R. 1611.

p. 57. 84.

^b Decretal. Sext.

l. 1. de elect. d.

electi pot. c. 45.

Si eo tempore.

l. 3. de Pre-

bendis & Dign.

c. 2. Licet Ec-

clesiarum. c. 34.

Præsentij. Ex-

travag. Commun.

l. 1. de electione

c. 4. Ex debito

Pastoralis officii.

Regula Cancell.

Innocent 10^m

ad fin. Part. 3.

Corp. Juris Ca-

non. c. 3.

^c Pet. de March

l. 6. c. 9. §. 3.

^d Pet. de March

l. 6. c. 7. §. 7, 8.

c. 9. §. 2.

^e Libcui Titu-

lus [Church

Government

Part. V.]

§. 145. p. 160.

tum ipso totis viribus obseruantos, tum facturos ut ab aliis observerentur: illud denique ^f juramentum, quod iis verbis concipitur quibus non Patriarcha aut Metropolitanus Suffraganei sed ^g Dominis suis Vasilli, solebant se subditos profliteri: ut non injuria Oxoniensis Author astutus verterat & dissimulator egregius mihi videatur, qui hoc juramentum in Ordinali nostro rejectum conquestus, illud (Gloriosus & Loyalis) appellat, ^h Juramentum quo consecratus se Patriarchæ Suprematui subjicit. Ingenio quidem quasi in Papatum Romanum & Sancti Petri Regalia jutare, quasi idem Pontifici Romano homa-

*homagium præstare quod Regibus olim præstitum, es-
set tantum Patriarchæ Suprematui se subjicere. Bel-
la etiam contradic̄tio, Patriarchæ Suprematus ! h.e.
illius Episcopi, quem uni aut alteri Dioecesi Cano-
nes præficiunt, supra omnes Christiani Orbis Provincias
& Dioceſes Praefectura.*

At fruatur, per nos licet, Patriarchali suo jure E-
piscopus Romanus, si vel illud ex equo & bono sibi
vendicat. Etsi enim ipsum Patriarcham esse largia-
mūr, negamus tamen ullo jure universum Occidentem,
negamus Ecclesiam Anglicanam ejus Patriarchatui
subesse.

Primò enim nunquam *habuit* per Canones Ecclesiæ
supra Ecclesiam Anglicanam Patriarchale jus.

Secundò etfi habuisset, huic tamen authoritati *justiā*
de causā Ecclesia Anglicana, necdum Reformata, re-
nunciat.

Primò nunquam *habuit* Pontifex Romanus supra Ec-
clesiam Anglicanam Patriarchale jus. Nec enim *An-
tiqua Ecclesia*, cūm Patriarchas institueret, singulas
Orbis Christiani Ecclesiæ horum Patriarcharum di-
tioni subjecit: sed complures Dioceſes & Provincias
Primatibus aut Metropolitanis suis permisit, juxta an-
tiquam regiminis formam gubernandas. Affignat Pa-
triarchis & Exarchis suas Dioceſes Concilium Con-
stantinopolitanum primum, Can. 2°. eodem tamen
Canone reservat Ecclesiæ Barbaricis suam libertatem, ut
juxta consuetudines à Patribus traditas gubernarentur.
*Alexandrinus Patriarchæ non Africa universa, sed tan-
tum Egyptus, Libya, & Pentapolis addicebantur,*
reliquis Ecclesiis ad Occidentem sitis *Carthaginensi*
^{a Conc. Nicom.}
^{b Can. 6.}
<sup>b Du Pin. Dif-
fert. 1. P.8.
pag. 25. 26.</sup>
*Primi subiectis. Nec Patriarchæ Antiocheno, ita
subjecta est Orientis Dioceſis, quin libera & au-
toritatis effet, intra hujus Dioceſeos limites, Cyri In-*

^c Conc. Ephes. can. 8. *sula*; quod ex Patrum ^c Ephesinorum Decreto constat, quo in suam libertatem vindicata est, contra ipsum *Antiochenum* Antistitem, illius Insulæ Metropolitanum consecrandi jus invadentem. Hæc erat in Orientalibus Ecclesiis rerum facies, ubi tamen magis, quam in Occidente, Ecclesia ad Imperii formam redacta videtur. In Occidente solus (*Titulo saltēm*) erat Patriarcha *Romanus*, nec tamen proinde habendus est universi Occidentis, aut Ecclesiæ Anglicanae Patriarcha: cum ipsius Patriarchatum, Ruffini ^d testimonio, abundè constet, intra *suburbicarias Ecclesiæ terminatum* fuisse. Fuit Ruffinus Presbyter *Aquileiensis*, nec proinde Patriarchatus *Romani* limites, cuius in vicinia agebat, potuit ignorare: floruit quarto Seculo currente, facile igitur exploratum habere potuit, quæ Authoritas Episcopo Romano Concilii *Niceni*, in eundem ^e Seculo celebrati, Decreto reservata est. Huic itaque si ulla fides, ut *Niceni Canonis Interpreti*, vel suæ Ætatis *Historico*, habenda sit; nihil dum *Romanus Episcopus*, per hunc Canonem, per τὰ ἀρχαὶ ἡδη, obtinebat, præter Ecclesiarum *suburbicariorum* solicitudinem.

Quod si intra *Ecclesiæ suburbicarias* terminabatur Papæ Authoritas, tum primò, non per totum Occidentem ad *Angliam* usque porrecta censenda est; nisi dixeris universum Occidentem *sub Urbe Româ* situm esse, nisi *Angliam* dixeris *Italiae* adjacere: deinde Patriarchatus *Romani* limites intra Regiones *suburbicarias*, intra *Dioecesin Urbicariam* definiendi sunt, eam scilicet *Dioecesin*, quæ in Imperii distributione *Urbis Vicario* addicebatur. Primò enim ipsa hoc postulat *vocum affinitas*, ut *Ecclesiæ suburbicariæ* eosdem cum Regionibus *suburbicariis* & *Dioecesi Urbicariâ* terminos habeant. Deinde idem etiam requirit *Ecclesiarum Divisio Provin-*

^c Du Pin Disserit. 1. p. 23.

Provinciarum & Diœcēson in *Imperio* distributioni accommodata. Denique extra controversiam ponit ipsa hæc (de quâ disputamus) Episcopos & Metropolitanos *confirmandi* & *consecrandi* authoritas, quam *intra hanc solam Diœcesin* olim exercebant Pontifices *Romanī*. *Intra hanc pleno fure* exercebant quidem, cùm in *Siciliâ*^a & *Insulis adjacentibus*, & universâ ferè *Italiâ*^b omnes tum *Metropolitanos* tum *Episcopos* à Sede *fert. 1. p. 39. 40* *Romanâ* *confirmatos* & *consecratos* constet. *Extra hanc* verò *Dicecesin* ne in *ipsâ Italîa* exercebant hanc *authoritatem*, cùm *Mediolanensis Antistes*, qui *Italica Diceceseos* (ejus scilicet quæ *Italiae* (non *Urbis*) *Vicario* subjecta est) erat *Caput*, non à *Papâ* sed à *Synodo* *Episcorum suæ Diceceseos* *consecraretur*, quod luculentè ostendit *D. Ambrosii* ^c *consecratio*.

Nec opus ut ostendam cum (qui ne in *Italiâ* quidem universâ habebat) nec in *Hispaniâ*, *Gallia*, aut *Germaniâ*, nedum etiam hic in *Angliâ*, habuisse hanc *authoritatem*. Fatentur ex *Adversariis* nonnulli, ^d qui *nihilominus Occidentis Patriarchatum* (quoad reliqua jura Patriarchalia) *Papæ* afferunt. Nec qui *hoc etiam Papæ* afferunt (*Patriarchatus* *titulo*) *confirmandi* & *consecrandi* *Jus*, ullo nobis monstrant *exempla*, *Romanam Sedem* *hoc jus* unquam in *Angliâ*, per *sexcentos* à Christo nato annos, exerceisse. Quoad reliqua quidem jura obtendunt nobis aliqua *exempla*, unde *ipsis* *probabile* videtur, *hac in Angliâ* exerceisse *Romanam Sedem*; deinde ex his indicis concludunt, *Papæ* *absolutè* *competere* in Ecclesiâ *Anglicanâ Patriarchale* ^e *jus*, & proinde *ipsi* etiam per *Canones* *compete-* ^f *re* *Metropolitanos* *saltē nostros* *authoritatem*. Mitto igitur ea proferre, quæ *nostri* ^g *allegare* solent, ut ostendant, *Romani Pontificis Patriarchatum*, quoad *reliqua ista jura Patriarchalia*,

Concio Habita

chalias, nec h̄c per sexcentos à Christo nato annos exercitum, nec cūm tum demūn introduceretur agnitum fuisse: abundē sufficit in h̄c causā, quōd nullum h̄c exercuerit Sedes Romana Episcopos aut Metropolitanos consecrandi jus: unde etiam (cum hoc jus praecipuum sit, & reliquæ Patriarchalis authoritatis fundatum habeatur) non injuriā concludi potest, ne ullum unquam Patriarchale jus h̄c in Angliā Romano Pontifici competitse.

2°. Etsi competisset, justā tamen de causā huic autoritati Ecclesia Anglicana, necdum reformata, renunciavit. Necdum reformata, Henrico 8° etiamnum regnante, tum Cleri in frequente ^a Synodo, tum Regis & Ordinum Regni in ^b Comitiis, decreto. Justā de causā, sive istam autoritatem sibi arroget Pontifex Romanus ut ipsi per Canones Ecclesiæ delatam; sive nostræ tantum submissionis prætextū arroget, nimisū quōd, permittente faltem Ecclesiā Anglicanā, ipsam h̄c per aliquot secula de facto exercuerit.

1mo. Justā de causā renunciatum est huic autoritati, si eam fibiarroget Pontifex Romanus, ut ipsi per Canones delatam. Esto enim delatam fuisse: cessārat tamen jam olim ipsa ratio propter quam Sedi Romana detulisse censeri possunt Canones Ecclesiæ hanc authoritatem; & æqua necessitas oborta erat eam abrogandi. Detulērunt hanc Authoritatem Canones Ecclesiæ Sedi Romanae. (si eam per Canones habuerit) propter Urbis Rome in Imperio dignitatem. Id nos exp̄sē docent Patres Chalcedonenses; (Roma ^c Throno sua ^d patet Cœa Patres tributſſe, quōd Imperii Sedes fuisse) id etiam abundē confirmat universas Sedes Patriarchales & Metropolitanas ^e instituendi ratio. Institutæ erant ut Ecclesia ad Imperium, Ecclesiasticum regimen ad Civile conformaretur; ut in iisdem Urbibus esset suprema rerum

Synod. An.
530. 1532.
24 H. 8. c. 12.
qH. 8. c. 20, 21

Concil. Chalce-
on. Can. 28. Va-
ntin. Nov. 24.
Synod. The-
of
Gratian. Dif.
90-1. Synod.
Antioch. Can. 9.
m. Chalced.
n. 17.

rum quæ ad Rempab. & Ecclesiæ spectabant administratio. Hinc Ecclesia, ad Imperii normam, in Provincias & Dioeceses distributa est : hinc Provinciae cum Praeside Metropolitanus, Dioecesi cum Vicario Patriarcha, aut Primas, præficiebatur. Fac itaque totum Occidentem unam Dioecesin fuisse ; vel omnes ejus Dioeceses Urbi Romæ in Imperio, Sedi Romana in Ecclesiâ, fuisse subjectas ; fac Urbis Romæ Vicarium Imperii Occidentalis Praefectum, & Sedis Romanae Primatem Occidentalis Ecclesiæ Patriarcham institutum fuisse. Stante sub hoc uno Praefecto Imperio Occidentis, Ecclesia etiam Occidentalis sub hoc uno Patriarchâ stare poterat : dissoluto autem Imperio, ejus mutationem par etiam in Ecclesiâ mutatio sequi debuit. Tum ex uno Imperio multa regna independentia emiserunt, & perinde ex uno Occidentis Patriarchatû multæ liberae & autonœfaloi Ecclesiæ instituendæ erant. Sublatâ enim Urbis Romæ dignitate, nulla ratio cur Sedis Romanae authoritas reservaretur.

Nec expeditissimum sed prorsus necessarium fuisse videtur, ut ita fieret: nè in singulis Regnis (in quæ Romani Imperii partitio facta est) Principum Christianorum jura violarentur. Secura esse non poterat eorum Majestas, si Clerus populisque suæ ditionis extraneo, nec ab ipsis dependenti, Patriarchæ in rebus Ecclesiasticis subjiciendi essent. Easset enim hic Patriarcha vel ipse, in aliquâ parte Imperii, Princeps aut Regulus, vel in unius cujuspiam Principis ditione Sedem haberet : in utrovis casu, quis prohiberet, quod minus ipse, in alterius Principis Regno, Ecclesiasticæ Potestatis prætextu abutens, in ordine ad spiritualia civile Regnum impunè turbaret ; quin suæ aut Principis sui ambitioni, non Ecclesiæ commodo, studeret ; quia Regum Christianorum subditos ipsorum ditioni eximeret.

Concio Habita

mero aggredetur, quos posset pro imperio (causatum & negotiorum Ecclesiasticorum obtentu) extra patriæ suæ limes in alienum regnum evocare: quin eam ab iis canonicam obedientiam, censuris suis & æternæ poenæ denuntiatione, extorqueret, quæ cum ipsorum in Principem fidelitate, cum Principis Majestate & Suprematū, non posset consistere. Huic Sacrosanctæ Principum Christianorum Majestati nullâ Antiquæ Ecclesiæ lege aut consuetudine prejudicari potuit: ipsorum itaque jura postulassent, ut, si stante sub Urbe Româ Imperio Occidentali Romana Sedi Patriarchatus Occidentis delatus sit, dissoluto demù Imperio & in multa Regna & Principatus redacto, Episcopus Romanus jure suo Patriarchali ultrò decederet; (per illam Imperii & Ecclesiæ Regulam, Quod Imperium non in Ecclesia, sed Ecclesia in Imperio esse debet) vel si ipse jure suo nollet decessere, fas esset Ecclesie universiusque Regni, vel ipsum de communi consilio in ordinem redigere, vel, salute ultimù dictâ Romano Patriarchæ, semetipſas in libertatem vindicare.

Præsertim si reipsâ constaret, abusum esse Romanum Pontificem, summâ Ecclesiârum Occidentis & Principum injuriâ, authoritate illâ quam ipsi de facto exercere permissum est. Si constaret, ipsum non electionum confirmationes, & Præsulum consecrationes, sed omnium Cathedralium Ecclesiârum provisiones^a sibi arripuisse; Episcopis consecrandis illud fidelitatis^b juramentum imposuisse, quod Principum Majestati derogaret: deinde statim (ne non videret Christianus Orbis juramentum illud Principum Majestati repugnare) ut ipsis dicam, mancipium^c M. Episcopis interdixisse, ne Regibus Christianis homagium præstarent: denique non Episcopos modò sed & Reges etiam ipsos in suorum Vasallorum ordine deputasse.

^a Sup. p. 8.
^b Sup. p. 8.
^c Pet. de Marca de Concor. I. 6. c. 7. f. 8. & I. 8. c. 21. f. 4. 5.
Platina in vitâ Paschal. 2.
^d Innocent. 4.
Nonne Rex Anglorum est nos Vassalus, ut ipsis dicam, mancipium M. Paris. A. 1253. p. 750. Edit. Lond. 1684.

putâsse. Hæc, opinor, *justam causam præbuerunt Gentis & Ecclesiæ Anglicanæ*, (postquam non semel de hâc *tyrannide publicâ voce conquesta esset*) *Romane Sedis authoritati*, si illam hâc de jure habuisset, *renunciandi*.

Nec felicius res successerit, si hanc sibi autoritatem nostræ *submissionis prætextū arroget*, nimirtum quod, *permittente saltem Ecclesiâ Anglicanâ*, ipsam hâc per aliquot secula de facto exercuerit. Permittente inquam & nonnunquam *connivente*; nec enim dici potest quod se prorsus *submiserit* huic authoritati, cùm potius assiduâ ferè in Comitiis & Synodis contestatione *reclamaverit*. Esto verò; instet è contra *Sedes Romana*, ipsi tandem Ecclesiâ *Anglicanam* se prorsus *submisso*: in promptû est, ex *Patrum Ephesinorum*^a *Decreto, responsu*. Sententiam ferunt *Ephesini Patres* in *Insula Cypri* causâ contra *Antiochēnum Antistitem*: nec minus tamen dixeris *nostre etiam Insulae* contra *Romanum Pontificem* causam illâc *præjudicatam*. In genere enim statuunt, de *omni libera Provinciâ* quod de *Cyprioticâ*, de *omni Dioceſi*, quod de *Antiochenâ*. 1°, Ut nullus *Episcoporum provinciam invadat*, que non ab initio usque in sua Sedis ditione fuerit. 2°, Ut si invaserit, & sibi per vim *submiserit*, eam restituat. 3°, Ut unicuique *Metropolitano* sit copia, *Actorum Concilii* exemplaria in suam *securitatem accipendi*. 4°, Ut quævis *Constitutio* in contrarium prolata irrita sit. Audiat etiam *Sedes Romana* quo fine hæc omnia decreverunt *Ephesini Patres*: Nè sanctorum *Patrum Canones* violentur; ne sub administrationis rerum sacrarum prætextū, secularis potestatis fastus obrepat; nè imprudentes eam libertatem paulatim amittamus, quam proprio sanguine Dominus noster Jesus Christus omnium hominum Lioerator nobis.

Concil. Ephes. can. 8.

bis largitus est. Hujus itaque Aita Concilii, hoc libertatis suæ Diploma exhibit Ecclesia Anglicana, nè sibi fraudi sit, sicubi se Romana Sedi, ejus vi & importunitate adacta, unquam submiserit.

Absolvi quod primùm erat nostriæ ad objectionem primam responsionis caput. Quòd nullam authoritatem habuit Pontifex Romanus Ecclesiæ Anglicane Præfules aut Metropolitanos confirmandi, nec requirendi nè ipsi à comprovincialibus Episcopis, sine ejus autoritate aut permisso, consecrarentur. Etsi autem hoc responsum sufficere videatur, nec tamen dissimulandum quod secundò propositum est, Quòd, dato eum habuisse hanc authoritatem, jure tamen nostri Præfules ab Episcopis comprovincialibus, non petità à Romana Sede venia, consecrati sunt, cum Papalis confirmatio & consecrandi venia non esset, nisi sub inquis & illicitis conditionibus, impetranda. Inquis, inquam, & illicitis conditionibus, si iniquum & illicitum sit, rejectâ reformatæ fidei professione, Romane Ecclesiæ dogmata amplecti; repudiato Principis Suprematû, in Papæ Regalia jurare; posthabitatis Ecclesiæ Universalis Canonibus, Pontificiis ordinationibus & provisionibus obsequium polliceri. Hác lege, Episcopi nostri Roma confirmandi, & Pontificis authoritate aut permisso consecrandi erant: imò potius, non petità ab eo venia, domi à comprovincialibus Episcopis consecrandi. Esto enim, hos aut illos Ecclesiæ Canones Papæ tribuere Episcopos Ecclesiæ Anglicane confirmandi & consecrandi jus: nec tamen hoc jus ipsi tribuere censendi sunt, in reliquorum omnium Canonum, in Regiæ Majestatis, in ipsius fidei Christianæ injuriam; in horum, inquam, injuriam, quæ vel eadem Universalis Ecclesiæ autoritate, vel Christi & Apostolorum institutione, vel denique omni Lege Divinâ naturali & positivâ firmata sunt.

sunt. Quid itaque si Pontifex Romanus, sine horum omnium *injuriâ*, consentiri nolit, ut Episcopi in Ecclesiâ Christianâ consecrantur? An nulli consecrandi sunt? Tum ipse tandem non *Universalis*, sed *unicus singularis* Christiani Orbis foret Episcopus: tum ejus solius arbitrio Episcopalis Ordinis *successio*, inquit ipsa Ecclesiæ Christianæ *duratio* interciperetur. Hæc cincia autem, in *Romani Pontificis gratiam*, Canones requirunt? Hoccine inter *Romanæ Sedis apotœcia* annumerandum est, quod Ecclesiam *naturam* suo *destruere* possit? Quin potius ipsa Ecclesiam *conservandi necessitas* postularet, ut horum Canonum obligationi, ut canonicæ Pontificis authoritati, *supercedeatur*. Ecclesiæ enim *salus suprema* in Codice Canonum *Lex* est, nec proinde cujusquam Canonis valet obligatio, cum in ipsius Ecclesiæ *perniciem* verteret: Ecclesiæ *Salus omnis, quanta quanta sit*, in *Romano Pontifice* authoritatis *finis & ratio* est, nec proinde ejus *authoritas* quicquam valet, cum non in *edificationem* sed in *destructiōnem* Ecclesiæ exercetur. Canones enim & *Romanus Pontifex* Ecclesiæ causâ, non Ecclesia *Canonum* aut *Pontificis* gratiâ instituta est: prout de *Sabbato*^a statuit *Beatissimus Servator*, quod à Deo, non Ecclesiâ, institutum fuerat, nec minus tamen ejus observatio vel unius hominis *conservationi*, ipsius Christi sententiâ, posthabenda erat.

Nisi fortean dixerint adversarii, *differendam* siltèm esse Episcoporum consecrationem, cui Pontifex consentiri nolit: *differendam* scilicet, donec Pontifex *sententiam* mutaverit qui est *infallibilis*; vel donec, ejus *authoritate*, *Concilium* cogi possit quod ipsius *Acta* re-scinderet; nec potius ejusmodi *Concilium*, quod *Romanæ Sedis dictata* in Ecclesiæ *Universalis Canones* referret; & insuper tantum non definiret, *Episcopos*

^a Mart. 2.27.^b Sup. p. 4.

omnes à Romano Pontifice autoritatem suam derivare, nec Presbyteris superiores esse jure Divino, sed Pontificio, non Christi sed Pontificis Romani institutione.

Sensit nuper Orbis Christianus, memorabili exemplo, quantum ē re esset Ecclesiarum Occidentis, ut suorum Præsulium electio Romani Pontificis autoritate confirmaretur, ut eorum consécrationem different compunctiones Episcopi, Mandati à Sede Apostolicā obtinendi spe: cūm per spem illam & expectationem, in Lusitania.^a Ecclesiis, tantum non Episcopalis Ordinis successo intercidisset. Placuit Urbano 8° & Innocentio 10°, Joannis 4^{ti} ad Regnum Lusitanie jus in questionem vocare, nec Episcopos confirmare illius Regis nominatione ad vacantes Cathedrales Ecclesiias designatos.

^a Bramballi Op. Diffr. 2. cui Titulus [A] Just Vindication of the Church of England] p. 111

^b Hist. Concil. Trid. Paul. Venet. Edit. Lat. p. 333. d. 334.

Mutato nomine, de nobis videtur Historia narrari, cūm eodem jure Paulo 4to visum sit, Regina Elisabetha ad Regnum Angliae Successionem rejicere. Mandatum ^b de more dederat Regina ad Sororis suæ Legatum Rome commorantem, ut Pontificem de Mariæ Reginæ obitū, de suâ Successione, faceret certiorem. Pontifex, satis pro imperio, respondet, Regnum Angliae feudum esse Sedis Apostolicæ; eam, utpote illegitimam, regno non posse succedere: neque posse se quæ à Clemente VII & Paulo III definita fuerunt, impugnare. Intolerabilis esse audaciae, nomen aut administrationem Regni, ipso non approbante, assumere; atque hoc pacto meruisse, ut postulatis ipsius aurem omnino non advertat. Sed quia paternum in modum agere cum suis cupiat, modo Elizabetha juri suo quod in Anglia Regnum obtendit, renuntiare non recuset, & arbitratui suo liberè se permittat, tum id facturum quod ē dignitate Apostolicæ Sedis videbitur.

Hem Pontificem non Præfules modò sed & Principes

cipes confirmantem ! determinantem non electionum ad Ecclesiás, sed Successionis ad Regna Occidentis controversias : litigantium Principum appellations ad se trahentem : de natalibus definientem, ubi non de Presbyterorum, sed Regum, filiis agitur : decernentem è Cathedrâ, Elizabetham Reginam illegitimam esse & proinde regnandi in Angliâ incapacem ; spondentem tamen pro jure suo se eam, utur illegitimam, confirmaturum, modò ipsius arbitratui se permiserit : Utrumque sanè pari jure & aequitate ; illud, in manifestam contumeliam, Principis, non minus natalium integritate, quam vita castitate, gloriose ; hoc, in apertam injuriam Regni Imperialis & Hæreditarii, quod non, ut Fendum Sedis Apostolice, Pontificum Nepotibus, sed legitimis Regum Hæredibus parere tenetur. Quin placet Romano Pontifici se intra regna saltē suburbicaria continere; nec Patriarchæ Occidentalis titulo sibi arripare Occidentis Imperia cui voluerit dispensandi potestatem : quam potestatem nulli accepunt referre potest, nisi isti quem docent Sacrae Literæ arrogasse quidem, sed non eo magis habuisse, Orbis Imperia cui ^{a Luc. 4,5,6.} voluerit largiendi jus ; à quo Beatissimum Servatorem oblatæ habuisse legimus Orbis Imperia ; sed non legimus accepisse, ut accepta Romano Pontifici testamento legaret.

Sed me reprimō. Noluit Pontifex Elizabetham Reginam agnoscere, donec ipsam confirmasset ; noluisset itaque, donec ipsam confirmasset, Episcopos nostros ab ipsa nominatos confirmare. Perinde autem nostris erat, vellet nollet Romanus Pontifex Episcopos Ecclesiæ Anglicane confirmare, qui non petit ab eo veniam, à comprovincialibus consecrati sunt. Contra Lusitanie Præfules; qui expectandam censebant Romanæ Sedis confirmationem, & tamdiu expectabant, donec è tribus

Concio Habita

Metropolitanis, Suffraganeis *decem*, reliquis è medio sublati, *unus* tantum in Provinciis *Lusitania* supereisset Episcopus, nec ille, dispensante *Ramano* Pontifice, reſideret. Hunc Ecclesiæ ſuæ ſtatutum Pontifici denunti-

* *Balatus Ovi-*
um p. 23. &
Lufitan. Gemitus
p. 20. & seq. ci-
tat. à Bramballo
Oper. pag. 111,
112, 117, 118.

ant *Regni Ordines*, & miserè obteſtantur, ut iſpis tandem ſuccurrere dignaretur: cùm neclum exorandus eſſet, ad Ecclesiæ *Gallicanæ* Præſuleſ confugiuunt, eo- rum opem ſolicitanter, ut vel ſuā ad Pontificis animum fleſtendum operā uterentur, vel iſpi *Lufitanicæ* Episcopos confeſcarent. *Gallicani* Præſuleſ primum *E-*

* *Epifola Cler.*
Gallic. ad Inno-
cent. Pap. 10um.
A. 1651. citat.
a Bramballo p.
Oper. 118.

piftolâ ^b *Synodicâ* Pontificem compellant: cùm hâc non ſuccederet, miſſo *Romam Legato*, denuntiant, ſi ipſe ſuo officio ulterius deſſet, ſe iſpius *injuſſu Lufitanicæ* Ec- clesiæ Præſuleſ confeſcraturos. Nobis pariter integrum erat noſtros domi comprovincialium Epifcoporum ope ſtatiſtum confeſcrare, nec expectare donec ad extraneum auxilium, incerto aut minus proſpero eventu, confugiendū eſſet.

Pergo ad ſecundum defectum quem primorum noſtrorum Præſulum personis objiciunt adverſarii; Quod electi & confeſcrati ſint ſine comprovincialium Epifcoporum, vel majoris iſporum partis, approbatione aut conſensu. Spectat autem proprie hæc objectio ad Parkerum ejusque Collegas, ineunte Elizabethæ Reginæ Principatū confeſcratos; quum penes Marianos ſtarret Epifcoporum in utrâque Provinciâ numerus, Reformati autem Pâtres, vix ſupra unum aut alterum, quinquennium iſtud eſſent elati. Criminantur itaque, Parker & Collegarum electionem & confeſcrationem irregularem fuiffe, quia ſine Marianorum Præſulum, qui majorem utriusque Provinciæ partem obtinebant, ſuffragio & conſensu, contra (prout illis videtur) iſpos primi OEcumenici Concilii Canones, electi & confeſcrati ſunt.

* *Concil. Nic. I.*
C. n. 4, 6.

Putaret

Putaret quis, cùm nobis Pontificis, ut horum Canorum violatoribus, dicam impingant; putaret, inquam, hos Canones sancte in Ecclesiâ Romanâ obseruari, nec non in Ecclesiâ Anglicanâ observatos esse, priusquam à Romanâ fide & disciplinâ deficeret; & immane quantum discrepare quam Ecclesia Anglicana, neandum reformata, in Catholicis Episcopis creandis obseruârat methodum, ab eâ quam in Reformatorum Præsulum creatione usurpavit. Quòd si, rem penitus introspicienti, statim liquebit, Parkerum & Collegas eâdem methodo Episcopos creatos esse, quæ jamdudum, per multa retrò secula, tum Canonum & Statutorum auctoritate, tum Ecclesiæ & Gentis Anglicanæ usû obtinuerat; (excepto quòd, paulò ante ineuntem Reformationem, Papalis confirmatio, Henrici^a 8ⁱ auspicis, suffragante Clero universo & Regni Ordinibus, abrogata fit) si liquebit, eandem Episcopos creandi methodum à nobis observatam esse, quæ in exteris etiam Ecclesiis, à Romana Sedis Communione non sejunctis, per multa retrò secula, observata est (præterquam quòd Papalem confirmationem non rejecerint:) si denique, in hâc Episcopos creandi methodo, nullas omnino partes habuit, imò nè rogari quidem solebat, Episcoporum comprovincialium, vel majoris ipsorum partis, suffragium aut consensus: næ mihi Oxoniensis^b Author, dum nostros dum Marianos Præsules numerat, &, calculo^{b s. 187, 188. p. 215. 4} accuratè adeò subducto, ab his majorem partem stetisse contendit, magno conatu magnas nugas egisse videtur: næ ipsius, & reliquorum, qui nostrorum Præsulum consecrationi hunc canonicum defectum objiciunt, nunquam satis demirari possim prudentiam & candorem: prudentiam, quòd illud Ecclesiæ Anglicanæ Patribus, in suâ electione & consecratione, vitium objiciunt, quod, si vitium sit, ipsis cum Romano Pontifice, cum omnium

Concio Habita

omnium in Romana Sedi communione Ecclesiarum Episcopis, est commune: candorem, quod huic Episcopos creandi ritum Reformationi imputare videntur, qui, per tot retrò secula, hīc, & in Occidente passim, obtinuerat: idque ipsius Sedi Romana ductū & auspiciis, suā autoritate & exemplo ritum Nicanorum Patrum Decretis minus conformem introducentis.

Nicani Patres Can. 4to sic præcipiunt, Ut Episcopus ab omnibus, si fieri possit, comprovincialibus Episcopis una suffragantibus, fin minus à tribus saltem presentibus, habito etiam reliquorum absentium per literas consensu, constituatur, h. e. eligatur & consecratur, utrumque enim notare videtur vox n. dicenda. Præcipiunt etiam eodem Canone, ut electio & consecratio, non sine b Metropolitani auctoritate, rata habeatur. Sexto Canone, quarto videntur (qui omnium comprovincialium Episcoporum consensum requirit) temperamentum adhibere, statuentes, Ut si duo trésve dissenserint, majoris partis obtineant suffragia. Requirunt itaque hi Canones, in Episcopi electione, expressum majoris saltem comprovincialium partis, aut vivâ voce, aut per literas, consensum. Quod si id stricto adē & absoluto imperio requirere cendi fint, ut proorsus irregularis & Ecclesiæ Universalis Canonibus contraria habenda sit Episcopi hodiè alio ritu celebrata electio & consecratio; quid erit de nostris dicam? imo de Italica, Gallicane, & reliquarum Occidentis, imo totius Christiani Orbis, Ecclesiæ Patribus, statuendum?

Sext. Can.

κατόλικος ἡ περίβολος ἐπένθη, ὅπερ εἴπε χρήσις γνόμων τῆς μητροπολίτου θύσιο Επίσκοπος, τὸν τοιότον ἡ μεγάλη Κύριος Θάσιος μὴ δεῖ οὐδὲ Επίσκοπον.

εἰ οὖν τοι τῇ κοινῇ πάντων φίσιον ἐνθέψῃς θάση, καὶ κατόπιν ἐκκλησίαν θύσιον οὐδὲ οὐδὲ δι' εἰκάσιαν φιλονεκτίαν ἀντιτίθεται, προστέλλοντο οὐδὲ πλιόνες θάση.

Relaxari cœpit, in Ecclesiâ saltem Occidentali, statim ferè à Concilio Nicano, quinto seculo ineunte, rigida Nicenorum Canonum observatio; & Episcoporum electio fieri cœpit, non Synodi Provincialis decreto, non majoris Episcoporum comprovincialium partis, vivâ voce aut per literas, consensu, sed ^a Cleri inferioris & populi suffragiis, cum Metropolitani (soli, ^b Pet. de Mire. de Conc. l.8.c.8. f.6. vel adhibitis quos vellet è Suffraganeis) confirmatione: reservatâ Episcopis comprovincialibus, non Praesules, sed Metropolitanos ^b tantum, eligendi autoritate. Nec ^b Ibid. f.6,12. alios hujus relaxationis authores laudat Archiepiscopus Parisiensis, quam Romana Sedis Antistites; à ^c Syrio, Innocentio, Zozimo, &c. (allegatis ipsorum Epistles) institutam tradens novam hanc Episcopos Occidentis eligendi rationem: idque non malo fine, sed ut comprovincialium Episcoporum ^d impensis parceretur, quæ per longum ad Sedem vacantem iter, & diuturnam in factiosis electionibus moram, faciendæ essent. Videri possent Nicæni Patres huic incommodo satis prospexitse, cum ^e itineris (disertis verbis) ratione habitâ, trium tantum Episcoporum præsentium suffragia, reliquorum per literas consensum, requirant. Quicquid autem antiqui illi Pontifices Romani, in Praefulum Occidentis favorem, ultrâ quam in Niceno Canone cautum fuisset, indulgendum censuerunt; recentiores sanè Pontifices Episcoporum Christiani Orbis in longum iter impensis non adeò student parcere; quos omnes, cum consecrentur aut Pallium accipient, jurementi illius, quod suprà non semel laudatum, religione obstringunt, ^f Apostolorum limina singulis trienniis Firmajura- menti in Pontif. Roma. Ed. Rom. 1611. p.57.84. visitare: intolerabile sanè onus Pontificum ipsorum sententiâ, qui proinde textus in formâ juramenti rigorem, commentarii, in ^g Rubricâ, interpretatione moderati.

^e Dixit unum Conc. 8. Nic. 1. Can. 4.

^f Firmajura- menti in Pontif. Roma. Ed. Rom. 1611. p.57.84. ^g Rubrica post formam jura- menti p.58.

derati sunt; ad tempus singulorum trienniorum Italos tantum, & adjacentium Provinciarum Episcopos, obligantes; reliquos Europaeos ad quadriennii, Africanos ad quinquennii, Asiaticos denique & Americanos Praesules ad decennii tantum spatiū.

Institutum est itaque, quinto seculo ineunte, ut Episcopi in Occidente, à Clero & populo Ecclesiæ vacantis, eligerentur: & hæc eligendi forma à sequentium seculorum Scriptoribus liberae & canonicae electionis titulo cohonestatur. Nec tamen hæc forma sanctè adeò observata est. Introducta est statim, nec injuria, Regii^a assensus & approbationis necessitas: nec minus in hæc admittendâ, suo exemplo reliquis Occidentis Ecclesiis præbat Romana^b Sedes, cuius Episcopi electionis suæ confirmationem ab Imperatoribus & Exarchis petere solebant. Deinde cœperunt Reges

^a De Marcâ l.
8.c.9. f.3.4.5.

^b De Marcâ l.
8.c.9. f.9.10.

^c Id.eod.f.13. Occidentis hunc assensum in merum imperium vertere, & Episcopos ad Sedes vacantes solâ suâ nominatione designare: & hæc Praesules creandi ratio passim

^d De Marcâ l.
8.c.13. f.1. obtinuit, donec à Ludovico Pio^d restituta est Clero & populo Praesules suos, Episcopis comprovincialibus Metropolitano^es, eligendi libertas; Regii tamen (ut p.i. us) assensus necessitate temperata. Tandem deni-

^f De Marcâ l. 6.
^g Innocent 3. que, circa finem seculi duodecimi, transmissum est à Sentent. definit. Clero & Populo ad Monachorum & Canonicorum Capitulo eligendi jus; & iisdem hoc jus (exclusis in po-

^h Cantuar. Ecl. Matth. Par. A. sterum Clero & populo ab Episcopi, tum & Episcopis 1206.Ed.Lon. comprovincialibus à Metropolitani electione) Decre-
1684. p.180.

Vid.p.295. (ubi torum^h Pontificiorum & Conciliiⁱ Lateranensis au-
Episcopi jus suum vendicant) & 299. (ubi Papa, promissa mobilium in Angliâ & Hiberniâ decimatione corruptus, in Regis & Episcoporum gratiam sententiam fert. Vid. Antiquit. Britann. in vita Baldwini Archiep.

^k Decretal. Gregor. l. 1. c. 1. & 14. cum terra. & per tot. Tit. de Electione. l. 4. De
causa possessionis. c. 3. cum Ecclesia Lutrina.

^l Concil. Lateran. 4. sub Innoc. 3°. Can. 24.

thoritate

thoritate, confirmatum: & *hæc* sola deinceps haberi coepit libera & canonica electio.

Nec tamen *hæc forma*, quam *solanam canonicanam agnoscunt Decretalium^a Libri*, in cuius etiam *defensionem*, sicuti à Christianis *Principibus* violaretur, statim *Romanæ Sedi* *Antistites*, expostulationes, convitia, minas, imò *anathemata* & ^b *interdicta* adhibenda censuerunt: nec, inquam, ipsa *hæc electionis forma*, per *Pontificum Romanorum ambitionem*, *immota aut inviolata* stare potuit. Arrogabant imprimis Pontifices, ut *suâ solummodo authoritate fieret Episcopi^c translationis*: quia scilicet, inter *Præfulem* & *Ecclesiam cui præficitur*, spirituale quoddam *conjugium initum esse* lepidè definit *Jus^d Canonum*, & solius *Papa^e* esse statuit, matrimonii copulam dissolvere, ejus solius separare quæ *Deus conjunxerit*. Deinde, *Metropolitanorum injuriā*, quibus priores *Decretalium^c Libri* suæ *Provinciæ Præfules* *confirmandi* jus permittunt, hoc jus *Romanæ Sedi* asseruerunt ejus *Antistites*. Denique *reservationibus* & *provisionibus* omnium electionum summam ad se traxerunt; primò modestius, in iis tantum Ecclesiis quæ in *Romanâ* quod aiunt, *Curiâ^f* vacabant, deinde in *universis^g* per Orbem Christianum Ecclesiis Cathedralibus.

Hanc autem demùm *Libertatum* suarum violationem ferre non potuit O. bis Christianus: sed obstinatè resisterunt, Ecclesia *Anglicana*, ^h *Querelis Ordinum Regni*, & *Statutis de Provisoribus*; *Gallicana*, ⁱ *Synodorum Decretis*, *Edictis Regiis*, *Concilii Basileensis Canonibus*, & *Pragmaticâ Sanctione*: nec tamen in *Gallia^j* effectum, quin tandem (*Concordatis^k* inter *Franciscum Primum* & *Leonem Decimum* initis) *Episcopi^l* designatio, rejectâ *Capituli electione* & *Metropolitani confirmatione*, ad *Régiam nominationem*, & *Pontificis*

^a Tit. de Elec*tū*
one per tot.

^b V. Hist. Joban.
Angl. Regn.

^c Decret. Caus. 7
Qu. 1. c. 34. ma-
tationes.

^d Decretal. Gre-
gor. I. de trans-
lat. Episc. c. 2.
^e Decret. Caus.
7. Qu. 1. c. 39. Si
alterius usor.
^f Sext. Decret.
1. 1. c. 33. Si po-
quam. Et. 44.
providâ. de elec-
tione.

^g Sext. Decret.
1. 1. de elec*tū*. c.
45. Si e o tem-
pore. Vid. sup.
p. 8.

^h Regule Can-
cellar. ad fin.
Juri. Canan. c.

ⁱ V. Stat. de
Provisoribus sub
Ed. 3. Ric. 2. dyc.
P. de Marcâ
1. 6. c. 10. f. 4. d.

^k De Marcâ
ibid. f. 10. 4.

de nominato Præsule conserando Mandatum, sit redacta.

Si unius Ecclesiæ Anglicana Statum, à primis ferè seculis repetamus; constabit, jam olim, ante ^a Normannorum P. incipum Dynastiam, Præsules ad Ecclesiæ vacantes solâ Regum autoritate designatos esse, & baculi pastoralis & annuli traditione Episcopatum inuestituras accepisse. Deinde cum Reges nostri, Romane Sedis imponitutate adacti, inuestituris renuntiant, eodem h[ab]e, quo in reliquis Occidentis Ecclesiis, seculo introducta est, Episcoporum à Monachorum & Canonicorum Capitulis ^b electio; idque ad eam formam, juxta quam Parkens & Collega creati sunt.

^a Ingulphi miss. inter Vet. Angl. Scriptor. Ed. Oxon. 1684. p. 63. Eadmerus in Præfat. ad Hist. Novor. Et Not. Seldenii. Matt. Par. Ed. Lond. 1684. p. 17. 47. 49. 54. 55. 85.

^b Epist. Edwar. 3. ad Clem. 6. apud Wolfgangb. p. 162. Scriptor. Norman. Edit. Francof. 1603. Cathedrales Ecclesiæ dicti Progenitores nostrí, dudum singulis vaccinationibus ea- rūdem, personis idoneis jure suo. Regio liberè conferabant,

postmodum ad rogatum & ad instantiam dictæ Sedis, sub certis, modis & conditionibus concesse- runt, quod electiones fierent in dictis Ecclesiis per Capitula earundem, que concessio fuerit per Siquid Apostolicam ex certâ Scientia confirmata. Vid. Chartam Regis Joh. Matth. Par. p. 221. & iterum cum Iancenc. 3. Confirmat. p. 791. Vid. Pet. Bleſ. inter Vet. Angl. Script. Ed. Oxon. 1684. p. 126. & Matth. Par. p. 53. 55.

* Radulph de Diceto Imag. Histor. de Ric. 1. An. 1194. Canonici Sarisberiensis Decanum non habentes ad præsens, à Rege prius impetratâ Licentiâ, Fratrem suum & Concanonicum Herebertum Cantuariensem Archidiacomum, assensu communis solemniter in Episcopum elegantem electionem factam in publico recitatavit Walterus Praecantor: electioni facta prebuit Rex assen- sum, quam & Hubertus Cantuariensis Archiepiscopus autoritate propriâ confirmavit. Hist. Angl. Script. Ed. Lond. 1652. & 1673. Vid. in Annal. Monast. Bury. Formam electionis Rogeri Coventr. A. 1258. ubi habet Decretum electionis: Litera Capitul. Coventr. & Lichef. ad Metrop. pro confirmatione electi: Reg. liter. de suo assensu ad Metrop. Metropolit. Rescript. ad Regem & Capitulum, electione confirmatio. Vid. etiam Ric. 1. Literas ad Hub. Cantuar. pro Confirmation. Ep. apud Rad. de Diceto Imag. Histor. p. 688.

* Gerulfus de Ric. 1. Angl. Script. Ed. Lond. 1568. p. 1678. Antiq. Brittan. in Vit. Thos. Bourchier. Matth. Par. p. 400; 465, 483, 490, 494, 535, 693, 804, 810.

^c Statut. 25 H. 8. c. 20.

Licen-

Licentiam eligendi concederet) hinc ad ineunte <sup>Repulis statim
(per Stat. de Pro-
visoribus) Pre-
vigionibus Ponti-
ficiis. & tandem</sup> usque Reformationem duravit ; eadem quoque in Par-
keri & Collegarum (ineunte Elizabethæ principatū) creatione, & inde ad hæc usque tempora, observata est. <sup>etiam rejeti à
Papali confir-
matione, per Stat.
25. 8. c. 20.</sup>

Constat tamen in hæc Præsules creandi formâ non observari Canones Nicenos ; neutrius Provinciæ Synodum convocari, majoris Episcoporum comprovincia-
lium partis, vivâ voce aut per literas, consensum non requiri : in electione, nullas prorsus habere partes Episcopos comprovinciales ; confirmationem penes solum Metropolitanum esse ; ad consecrationem denique, non supra duos træsve comprovincialium Episcoporum (proto Metropolitanus præsens aut absens fuerit) adhiberi. Metropolitanus igitur & horum Præsulum consensum & approbationem habet Episcopus electus : reliquorum vero an habuerit, ex hæc Præsules nostros creandi formâ non potest certè dignosci. Nullius enim de electo sententia aut judicium rogatur : possit igitur is esse, quem omnes suo suffragio comprobarent, si ad suffragium ferendum vocarentur : possit è contraria esse, quem major comprovincialium Episcoporum pars rejiceret : perinde tamen se haberet electionis, confirmationis, & consecrationis processus, qui, juxta formam juris, ad exitum perduceretur, nullâ prorsus habitâ ratione, quodnam esset majoris partis Episcoporum comprovincialium de electo Præsule iudicium.

Quæ cùm ita fint, quâm ineptum & futile est, Reformatis Patribus, qui juxta hanc formam, multis retrò ante Reformationem seculis introductam, creati sunt, hunc consensus Episcoporum comprovincialium defectum objicere ? Eletti sunt, & inquietant adversarii, Parkeris & Collegis, sine majoris Episcoporum comprovincialium partis approbatione aut consensu : Fatemur quidem ;

Concio Habita

ipsa enim *Anglicanos* Præfules creandi ratio, Ecclesia & Regni autoritate sancta, & nobis majorum usu & consuetudine tradita, ita se habuit, ut non moris esset, Episcoporum comprovincialium consensum rogari. At mos iste *Nicani* Concilii Canonibus adversatur: Fatemur etiam, alium plane ritum præscribere *Canones Nicenos*: sed illi violatorum Canonum postulandi sunt, qui primò à præscriptâ *Nicenorum* Patrum decretis regulâ ausi sunt recedere: nostra sanè, in hac demum aetate, expedita & facilis est defensio.

Primò enim, in desuetudinem abierat, à quinto seculo ineunte, in universâ ferè Ecclesiâ *Nicenorum* Canonum observatio: hæc autem eos observandi desuetudo, ut in omni lege humanâ, tacita quædam horum Canonum abrogatio censi potest.

2º. Non solum in desuetudinem abierat præscripta à *Nicanis* Patribus Episcopos eligendi ratio, sed alia plane methodus Statutorum & Canonum autoritate instituta, & Ecclesia & Regni usu firmata erat: nec fortean fine rerum confusione hæc Regni & Ecclesiæ Leges abrogari, hæc praxis aboleri poterat: eousque saltem, ut *Nicenorum* Canonum observatio restitueretur.

3º. Etsi non ipsa verba *Nicenorum* Canonum, eorum tamen mens & ratio in hac Episcopos creandi formâ observatur; & proinde in nostrorum Præfulum creatione observata est. Mens & Ratio *Nicenorum* Canonum è tendebat, nè quis in Episcopalem ordinem cooptaretur, qui tanto muneri *impar*, qui tanto honoris & autoritatis gradū *indignus* esset: hinc isti Canones postulant majoris partis Episcoporum comprovincialium suffragium & consensum, hinc etiam Primitivæ Ecclesiæ praxis Cleri & Populi testimonium adhibebat.

hibebat. Et sane optimè provisum est, nè *indignus* aut *inidoneus* quisquam in Episcopum eligatur, si ipsi in electione sua *expressum suffragium & testimonium*, à *majore Episcoporum comprovincialium*, à *potiore Cleri etiam & populi parte*, perhibendum sit: provideri tamen *etiam* potest, et si non requiratur omnium vel majoris partis *suffragium & consensus*, si modò cautum sit, ut unusquisque è *Patribus, Clero, & Populo* Præsulis *indigni aut inidonei electioni*, si *dissentierit*, obtini possit, & quæ in ipso nōrit *crimina aut defectus publicè exponere*, & denique hāc ratione *intercedere*, nè, priusquam se de objectis *criminibus purgārit*, in *Epicopalem ordinem cooptetur*.

Et hoc abundè *provisum* est in illâ Ecclesiæ Patres creandi formâ, quâ nostri Præsules creati sunt: non quidèm in *electionis*, sed in *confirmationis* processu. *Citantur*, ² quùm Præsulis cuiuspiam *electio confirmanda* est, *omnes & singuli*, qui quicquam contra formam electionis aut electi personam, Dei & Ecclesiæ nomine, *opponendum* habent, ut die, horâ, & loco præstitutis compareant, quæ *objicienda* habent, in formâ *juris, allegaturi*. Hæc *Citatio* primum ter præconis voce denuntiatur, ad illud *templum* ubi confirmationis *solennia* peragi solent: deinde templi istius *foribus* scripto affigitur. Postea, cùm die, horâ, & loco præfinitis, confirmationis *solennia* peragenda sint; *Oppositoribus*, ut, prædictæ *citationis* tenore, jam compareant, & exhibeant quæ *objicienda* habent, bis denuntiatur; *primo*, circâ *initium* processus, *deinde*, si nondum comparuerint, tum demùm cùm *statim*, nisi compareant, *decretoria pro electo Præsule sententia* pronuncianda sit.

Hic, inquam, provisum est, non quidem ut Episcopus fiat de *omnium vel majoris partis consensu*, sed iut,

² Vid. Not. ad Clem. Epist. ad Corinth. Ed. Oxon. 1669.
ad illa verba (p. 100.) *transcribitas vñ ex*editivus*, &c. V.
etiam Acta Confirmationis Parkei Ed. ad fin. Op. Bramhalli.
V. Franc. Clarke
Præg. in Cur.
Eccles. Tit. 33.*

Concio Habita.

20

ut, vel uno quaequam justa de causa dissentientis, si
erit non possit. Deponuntur cauim omnibus & singu-
lis è Patribus, Clero, & Populo Ecclesiae Anglicane,
ut, si novi Praefulis electioni dissentiantur, si quid crimi-
nis aut defectus ipsi objiciendum habent, compareant,
publicè exponant, probatum dent, &c, pro suo in De-
um & Ecclesiam officio, intercedant, ne Ecclesiae Angli-
canae Praeful indignus aut inhabilis præficiatur. Nisi
igitur qui hic publicè citantur suo officio desint, nisi
prositus Dei honorem & Ecclesiae salutem insuper ha-
beant, non potest indigni aut inidonei Praefulis ele-
ctio confirmari: & Praeful, cuius electioni omnes &
singuli possunt & debent, si quid objiciendum habeant,
se opponere, nemo tamen se opposuerit, meritò ave-
midam. censemur; meritò censemur, licet non expresso
suffragio, tacito tamen omnium testimonio & consen-
tia comprobari: de jure enim consentire censemur, cu-
jus interest & officiam est, si dissenserit, se opponere,
nisi se opposuerit. Illustrat ea quæ diximus illud Se-
veri Imperatoris factum, qui Christianorum in Eccle-
siarum Patribus eligendis ritum sibi in Provinciarum
Rectoribus & Præpositis designandis imitandum propo-
suit; nec tamen strictius imitatus est, quam nos Ca-
nones Nicenos observare dici possumus. Non enim

necessarium duxit, in Provinciarum Rectoribus consti-
tuendis, expressum totius populi suffragium aut con-
sensum adhibere, sed tantum candidato: um nomina
publicè proponebat, ut objiceret, si quis posset crimen
aliquid manifestè allegare: Tacito enim omnium con-
sensu probari censuit, eum qui, nemine dissentiente, Pro-
vincie præficeretur.

Hinc itaque abundè satisfieri videtur tum Canonum
Concilii Niceni menti & instituto, tum etiam adver-
siorum nostrorum contra Payeri & Collegarum ele-
ctionem
p. 130.

Elias Lampr.

in Alex. Sev.

Ubi aliquos vo-

lueris vel Reclu-

res Provinciis

dare, vel Prä-

positos facere, vel

Procuratores, id

est rationales, or-

dinare, nomina

eorum propone-

bat, bortans po-

pulum, ut quis

quid haberet cri-

minis probaret

manifestis rebus;

si non probasset

sabiret penam ca-

pitis dicebatque

grave esse, quoniam

id Christiani &

Judei facerent

in predicandis

sacerdotibus, qui

ordinandi sunt, qui

non fieri in Pro-

vinciarum Re-

ctoribus, quibus

& fortune bo-

minum commi-

terentur & ca-

rita. Hist. Au-

gusti Script. Ed.

Paris. A. 1620.

tionem obiectiori. Aliusq; ipsos sine comprovinciali-
um Episcoporum consensu electos esse. At, inquam,
eorum electio tacito saltem Marianorum Praefulum
consensu confirmata est. Mendaciam dedit Eliza-
betha Regina Reformatis Patribus qui post Marie obitum
superstites erant, ut Parkeri electionem omnes, vel ip-
sorum quatuor confirmarent. Illorum quatuor indici
jusserunt confirmandas electionis tempus & locum, &
Oppositorum citari, ut 30 Iunio ad illud tempus, compare-
rent: cum tempus advenisset confirmationi celebran-
dæ præstitutum, bis inter processus solennia Oppo-
ritibus deponitiatum est, ut tum coram prodirent, que
haberent obiectio, allegatura: si nemo comparuerit,
qua fronte adversarii Parkeri electioni vicio vertunt,
quod facta est sine superiorum Praefulum consensi, quo-
rum nomine dissentiente confirmata est? Si dissenserint
Mariigni Praefules, his erat, per Canones, locus dissen-
sum suum publicè profendi, pro suâ canonicâ auhor-
itate, pro suo erga Deum & Ecclesiam officio interce-
dendi, ne suâ saltē culpā Parkeri, Schismatici & Her-
etici, electio confirmaretur: quod si ipsas in propriis
personis facere non licet, licet tamen suo nomine
Procuratorum ministerio uti. At illorum nemo per se
aut per alium comparuit, nemo disensem suum cano-
nicè professus est, nemo, juxta formam juris, confirman-
dæ electioni intercessit. Quia itaque de jure saltem
censenda est Parkeri electio, non modo universi Cle-
ri & Populi Anglicani, sed horum etiam Praefulum
Marianorum, tacito saltem consensu & approbatione,
comprobata. At hic casus tantum erat in jure omis-
sus; de facto dissenserunt, licet non, ad formam juris,
disensem suum canonice professi sint. Audieram sancte
Pontificios Praefules, in eunte Reformatione, Canonistas
& Scholasticos magis, quam Theologos suisse. Sed esto,

Mari-

^a Vid. Aclat con-
firm. ad fin. Op.
Bramballi p.
1023, 1024,
1028, 1030,
1042.

Marianos Praesules non adeò peritos fuisse juris Canonici, nec adeò perspectum habuisse suam, per Concilii Niceni decreta, canonican authoritatem, ac se exploratam habere ostendit Oxonienfis de Ecclesia Regimine Author: vel eos, si nō sint, non ausos esse tanta fiducia, in Dei & Ecclesiæ causâ, tunc temporis comparere, quantâ hodie iste Author, post viginti annorum inter nos latebras, prodire ausus est: vel denique illos dissimulandum ratos esse, & in meliora tempora reservandam, irregularis rerum, ineunte Reformatione, administrationis demonstrationem: & tnm demum ita gradum acceleraturos fuisse, ut conclusionem sine pramissis, quintam allegatorum partem, suppressis quatuor prioribus, uade hujus probatio petenda esset, exhiberent. Utcunque fecerint, permittant nobis eorum ignorantia aut oscitantia beneficio frui, & concludere, Parkeri electionem, juxta juris canonici formam, cum seipso non canonice opposuerint, tacito ipsorum Marianorum Praesulum consensu, comprobata fuisse. At quorsum se opponerent Catholici Patres, coram Reformatis Episcopis causam acturi, quibus ipsi nullam authoritatem, imo ne ordinem quidem Episcopalem, competere censebant: Tum contra ipsam illorum authoritatem protestatio ineunda. At quo fructu iniuretur, cum, eā non obstante, in Parkeri tandem gratiam ferenda esset decretoria sententia? Tum ipsi saltē suo officio satisfissent, tum (si justam causam habuissent se Parker & ejus Confirmatoribus ut Hareticis Schismaticis, &c. opponendi) criminari jure possent, ipsis dissentientibus, Parkeri electionem confirmatam fuisse; nunc defuisse dicere non possunt suum tacitum saltē consensum, cum, ipsorum nemine contradicente, confirmatio celebrata sit. Nec tamen dissimulare possum, quod mihi commoda videretur, si Marianorum Praesulum unus & alter,

ter, Bonnerus saltè reliquorum nomine, dignatus es-
set Parkeri confirmationem suâ *præsentia* cohonestâ-
re. Tum enim cùm ad Ecclesiam de Arcibus venisset
(ubi solent electorum Præsulum confirmationes cele-
brari) & serius forsàn adveniens, fores occlusas repe-
risset, divertisset, opinor, ad vicinum Mannuli Caput,
quæsitum an *peracta* esset Parkeri confirmatio. So-
lebant enim in hoc OEnopolio, post *peracta* confirmationis
solennia, ii qui interfuerant *convivio* excipi :
nec vero absimile est, Parkeri Confirmatores cum reli-
quis *Officiariis*, *peracto* ejus diei *opere*, se *hoc ipso* in
loco *epulis* recreâsse. Hic si adfuisse Bonnerus, vi-
disset oculis illam scenam, quæ materiam submini-
strâsse videtur lepidæ isti Romanensium fabulae, de Par-
keri & Collegarum ad Caput Mannuli consecratione.
Et Bonnerus quidèm, cùm ipse *Præsul* esset, probè
intellexerat, quid *confirmatio*, quid *post confirmationem*
convivium esset. *Capellanus* autem ejus ^a Nea-
lus (famosus hujus fabulæ *Author*) à Domino explo-
ratum missus, cùm esset *simplex Presbyter*, & harum re-
rum rudis, & per rimam tantum quid fieret specula-
retur, oculis *lippiens* aut vigil *somnians*, distinguere
non potuit, inter *epulas post confirmationem*, & ipsa
consecrationis solennia : inter Parkerum Metropolitanum,
& ejus *Procuratorem*, qui solus ejus nomine *confir-
mationi* interfuit : inter tres alios *Præsules*, qui in con-
firmatione partes habebant, & *unum Scoraeum*, quem
solum fabula intersuisse narrat ; inter reliquos *Officia-
rios* qui intererant, & *quindecim Reformatos Præsules*
electos, quos aliqua authenticæ hujus Historiæ exem-
plaria simul cum Parkerò consecratos narrant, quam-
vis *Acta Regni & Ecclesiæ* aliud narrent. Vidisset,
inquam, Bonnerus, hic non *consecrationem*, sed *epulas*
post confirmationem agi ; & rudis sui *Sacellani* errorem

^{a Conc. ad Cler.} ^{b Novell. 123. p. 315.} correxisset : imò nihilominus correxisset, si Nealo placuisse : arcana illud cum Domino suo, à quo missus est, communicare : qui hoc quidem omisit, aliis tamen non neglexit sub sigillo confiteri, ut tandem post ejus obitum, & quadraginta annorum decursum, Orbi Christiano, infallibilis traditionis oraculo, publicaretur.

Hæc, Auditores, dicenda erant, non tam ut Reformatos Praesules, Parkerum & Collegas, quam ut ipsam formam defendarem, quā non illi modò, sed omnes Ecclesiæ Anglicane Praesules, ab ineunte Elizabethæ principatū ad hanc usque tempora, creati sunt. Nec enim hodiè nostri Episcopi canonice eliguntur, si hec forma ideo irregularis habenda sit, quia non ad Canones Nicanos examissim quadrat. Non enim eleguntur Synodi Provincialis decreto, vel expresso majoris partis Episcoporum comprovincialium suffragio aut consensu : Sed Regiâ licentia & commendatione, Capituli Ecclesiæ vacantis electione, assensu Regio, & Metropolitani confirmatione, manibus denique à tribus canonicis Episcopis solenniter impositis, constituuntur. Sufficit autem ut electi censeantur non sine Episcoporum comprovincialium, imò universi Cleri & populi Anglicani, consensu & approbatione, quod cuivis locis sit electi Praesulii confirmationi intercedendi, si quid in ipso gravis criminis aut Canonici defectus possit ostendere : quam methodum Episcopos probandi Justiniani Imperatoris ^b Novelle ostendunt ipsis satisfecisse. Quod si non placeat adversariis, ostendant in quā Ecclesiæ Prae-

^{a Justin. Nov.}

^b Ed. H. Steph.
p. 24. Eò sicut

περὶ τῆς ὁμοκονίς γερεστοίας πατέλδοι, ἀστέμοι δὲ τοι, καὶ φόστης Κωνσταντίνου τὸν ἀτόπων αὐτῷ, μὴ περότερον ἀξιόνω τῆς γερεστοίας πειράντος τε τῶν φροντιζετέλθοντων γνωτι, καὶ εαρτίν πατέλδον ἀρδίσυρον — Εἰ δὲ μηδὲ κατηγοροῦνται πατέλδοι, οὐ σεργανητέλθονται ἐπειδὴν, οὐ ἐπέχειλδον ἀποδῆται μὴ διωδεῖται τῷ κατηγορεῖν ἀλλοῦ· πικροῦτα σφενίκας τὸν διὰ τούτων ὅδον ἀρδίθων ὁρθάντα περιβάλλει περὶ τῶν λευκών γερεστοίας. V.

^b Novell. 123. p. 315.

sules magis liberè & canoniciè, magis ad Conciliū Nicenī mentem & institutum eligantur; ostendant suos, Mariā regnante, aliter creatos, si Papalem confirmationem excipias; ostendant denique ipsum Romane Sess. 2 c. 2. Sedi Antistitem, non à Cardinalium Collegio, sed à Synodo Episcoporum Diocesos Urbicarie, eligi solere.

Sed hæc, inquam, dicta sunt, ut formam, non ipsos Praesules defendarem: quos jam probatum dabo electos esse & consecratos non sine omnium provincialium Episcoporum consensu & approbatione, quamvis, expreſſè refragantibus Marianis Episcopis, electi fuissent: id verò, quia Mariani Praesules, ante Parkerī confirmationem, canonici & legitime è Sedibus quas obtinuerant ejecți sunt, & Episcopali in Ecclesiâ Anglicanâ jurisdictione exuti: nec proinde jus habuerunt Parkerī & Collegarum electionem suo suffragio aut consensu comprobandi. Ejecți autem censendi sunt legitime & canonice 1° si causas spectemus, propter quas depositioni erant obnoxii.

2°. Si personam spectemus cuius autoritate sunt depositi.

Cause, propter quas depositioni obnoxii erant, duplex sunt. 1°, irregularis & violenta rerum Ecclesiasticarum, Mariā regnante administratio: per quam vim & irregularitatem, & proinde nullo jure, Marianorum Praesulum plerique Episcopales Sedes obtinuerant.

2°. Sua ipsorum crimina, propter quæ Sedibus suis jure censendi ejecți sunt.

1°. Irregularis & violenta rerum Ecclesiasticarum, Mariā regnante, administratio. Hæc luculentè se prodit cuivis istius quinquennii Annales revolventi. Obeunte Edvardo sexto, adhærebant --Reformatæ fidei & disciplinæ, Comitiorum & Synodorum Decretis

^a Burnet. Hist. ^b stabilitæ, tredecim Episcopi; utriusque nimirum Pro-Reform. Angl. vinciæ Metropolitanus, & undecim Suffraganei. Tres Vol. 2. p. 276. Episcopales Sedes vacabant; ita ut manifestè apparet, penes Reformatos stetisse tum *Legum Regni & Canonum Ecclesiæ*, tum *majoris Episcoporum partis*, authoritatem. Nec quod illi *majorem partem cibti* nearent, imputari potest *irregulari cuiquam Reformatorum Praesulum*, *Edvardo regnante, intrusioni*. *Ejecti* quidem sunt, *Edvardo regnante, quinque Praesules* qui *Romanis partibus adhærebant, & in eorum Se*des, *Dunelmensi exceptâ, Reformati Patres subrogati*. Nec ulla ratio est quin legitimâ & canonicâ autho-

^b Tonstall Dunelm. vid. Burnet Hist. Reformat. Angl. Vol. 2. p. 216. Append. p. 390.

^c Day Cicerstr. Heath Wigorn. Burnet. p. 203. & Appen. ibid. ^d Gardinerus Winton, Bonnerius Lond: n. Burnet p. 126, 165. Append. ibid. ^e Roffens. Dunelm. & Glo- gorn. obtinebat. Vid. Barnett. p. 203. ^f Hooperus enim solam Wi-

ritate, & justis de causis, ejecti censeantur. Unus, ob proditionis celata reatum, latâ à *Laicis* quidem Judicibus sententiâ: nec injuriâ, cum *hujus cause cognitio ad civile forum spectet*; & *Praesulem proditionis celata* conscient, authoritatis suæ exercitio p. ivare, non tam reo inficta pœna, quam necessaria de Principis salute cautio, censenda fit. *Alii*: ^c duo à *Laicis* etiam Judicibus exauctorati sunt; cujus autem criminis damnati sint non liquet; nisi fortean possint adversarii historiarum nostrarum monumenta proferre, unde constet, vel nullâ vel levi de causâ, ejectos fuisse. *Reliqui*: ^d duo depositi sunt, ob *neglectam Regiae authoritatis pro rostris defensionem*, cum *ipsis / meritò suspectis*) hoc munus disertè Regis jussu *injunctum* esset, & ad suarum partium hominum *seditionem reprimendam* necessarium videretur: ut hi non tam in *hujus inobedientia* poenam, quam ob *justam majorum crimini* *suspicionem*, depositi censendi sint. Depositi autem sunt, delegatis à *Regia Majestate* Judicibus, pri-

* Roffens. Dunelm. & Glos. obtinebat. Vid. Barnett. p. 203. Hooperus enim solam Wi-

mas tamen tenente Cranmero; nec proinde depositi sunt sine canonica Metropolitani authoritate. Denique eorum omnium depositio tacito saltē comprovincialium Præsulum consensu comprobata est: cūm ipsi sententiæ in illos ferendæ non intercesserint, & canonicos esse agnoverint eos Præsules, qui in horum ejectorum Sedes sufficiunt.

Obeunte itaque Edwardo sexto, major Episcoporum pars penes Reformatos stetit: Mariâ autem succedente, statim, priusquam vel Ordinum Regni in Comitiis vel Cleri in Synodi confessus habitus est, Reformati Præsules omnes ferè in carcere conjecti sunt; & ^{Barnet. Vol. 2.} omnes, Cranmero excepto, statim ante vel post prima ^{p. 252.} Comitia celebrata, Sedibus suis ejecti. ^{b Id. p. 247.} Quatuor ^{a ann.} Comitia ejecti, ut Gardinerus, Bonnerus, &c. (Edwardo regnante, iis de causis, tāque authoritate, quā suprā dictum est, depositi) restituerentur: & hi restituti sunt, nostri ejecti, non Synodi, majoris partis Episcoporum, aut Metropolitani, authoritate, sed à solis LL. Doctoribus, Regii Mandati authoritate munitis. Comitiis duo tantum Reformati Præsules interfuerunt, ^{c Ibid.} & hi statim ^{d expulsi,} quia non Missæ etiam celebrandæ, vel Hostię adorandæ, interesserint: quarum neutri interesse poterant, per ipsos Ecclesiæ Canones, per ipsa Regni Statuta, quæ nondum ab his Comitiis aut hāc Synodo abrogata sunt, cūm à Missæ celebratione Comitia auspicarentur. Nec puto duos hos Reformatos Præsules Comitiis expulsos, ad Synodi Confessum migrasse; nec è nostris alium ^e quenquam tridunt historiæ illic afferuisse. Finita Comitorum Sessione, septem ^f alii ejecti sunt, Mandatorum ^g duorum ^f ^{Id. p. 274.} à Mariâ Reginâ ad sex Pontificios Præsules virtute, ^{g lb. & Collect.} in quorum Mandatorum altero tres, in altero duo praesentes, reliquorum absentium authoritatem obtinebant. ^{Monument. l. 2. num. 11, 12.}

Hâc

Hac *authoritate* ejecti sunt : *causa* vero erant i^{mo}, *Heresis* (illi scil. sic appellant *Primitivam fidem à Romana Ecclesiæ erroribus restitutam*) deinde, quòd *nuptias* iniüssent, contra illos *Universalis Ecclesiæ Canones* qui *Clero cælibatum* injungunt. *Respondeamus*, dato quòd isti *Canones* ab *Ecclesiâ Universalis* *recepti* sint ; *abrogati* tamen sunt in *Angliâ*, i^{mo} urgente *necessitate* ; quam *necessitatem* si *negârint*, ostendant nobis *Romani Cleri*, ante *ineuntem Reformationem*, in *statu cælibatus continentiam*. Deinde *Synodi Cleri Anglicani* *authoritate* *abrogati* sunt ; cui *istam authoritatem* denegare non possint, durante *Conciliorum Generalium intervallo*.

a Id. p. 276.

Denique his omnibus ejjectis, *Barlowm*^a etiam tradunt *historiæ* vel *ejectum* suisse *Episcopatū*, vel *coactum* ut *decederet*. Atque ita tandem, his de *causis*, *hac authoritate*, *depositi* sunt *duodecim Reformati Prelates*, nec libet *ulterius* *persequi*, quomodo *deinceps tractati* sint. *Unus autem* restabat, nec sanc*allo Romanarum* partium in eum favore *Cranmerus Metropolitanus* : qui ^b in *carcerem* conjectus, *laesa Majestatis* postulatus & *damnatus*, *beneficio Episcopatū* spoliatus, nec ad *ullas* in *Ecclesiæ regimine* partes admis*sus*, non tamen ab officio *suspensus*, nec priusquam, *tertio* demum anno *ineuvate*, *vità* privaretur, à Sede *depositus* : partim *Gardineri*, partim *Reginae ipsius consilio* : *Gardineri*, nè statim in *vacancem Sedem*, quam sibi *reservatam* voluit, *Polus* succederet : *Regina*, in *speciem* quidem, ut ei *laesam Majestatem condonaret*, reverā, ut *Pontifici Romano*, post ejus *Suprematum*, in *Angliâ restitutum*, occasionem præberet, in huac *Archib-Hereticum tum* *authoritatem tum vindictam* suam *exercendi* : à cuius ^c *Delegatis*, tandem, *Gardinero mortuo non obstante*, *Archiepiscopatu*

b Id. p. 257.

c Id. p. 331. b

tū depositus, Ordine Clericali degradatus, & tum demum Civili potestati traditus est, ut statim vivi-comburio tradiceretur.

Hac erat rerum Ecclesiasticarum, ineunte Mariae principatū, administratio. Ejecti sunt, ad fugam compulsi, aut flammis damnati nostri Præsules, major utriusque Provinciæ pars: & nova Pontificiorum Episcoporum successio in eorum Sedes subrogata. Et post universos fere nostros Præsules hæc irregularitate, vi, crudelitate extinctos, objiciunt tandem nobis Pontificii, defuisse nobis, obeunte Mariâ, ineunte Elizabethâ, maiorem partem Episcoporum; nec proinde, per hunc defectum, Parkerum & Collegas potuisse canonice consecrari. Barbaram insolentiam! Itane de nobis vicit & prostratis triumphos agant? Itane horum hominum Patres Martyres nostros ferro & flammâ interemerunt, hi ipsorum condunt Sepulchra? Sic olim Baalis Prophetæ Elias, soli ex Fœchor. Prophetis superstitione probare poterant, se quidem ^{1 Reg. 18, 22.} quaddingentorum numerum excedere, illum autem solum, unicum esse, nec contra majoris partis autoritatem hiscere debere.

Ejectam ostendi, ineunte Mariae Principatū, nullo jure, aut authoritate, maiorem partem c nonicorum Præsulum; & Cranmerum Metropolitanum non depositum quidem aut suspensum, nec minus tamen à canonicae suæ in Ecclesiæ regimine authoritatis exercitio exclusum. Hinc itaque irregularis priorsus & irrita redditur universa rerum Ecclesiasticarum, durante Maria Regno, administratio. Idque, 1° quia defuit huic rerum administrationi Præsulum nostrorum hæc irregularitate & vi ejectorum consensus & approbatioz, nec potuissent, per horum dissensum, res ita administrari, si modò ipsis Sedes suæ & Episcopalis jurisdictione reservata esset; imò ea sine Sedibus ejecti sunt,

&

Concio Habita

& authoritate exuti, ut hujusmodi irregulari rerum administrationi aditus pateret.

2º. Quia defuit etiam huic rerum Ecclesiasticarum administrationi Cranmeri Metropolitani, nec depositi nec suspensi, consensus & autoritas; sine qua Metropolitani auctoritate, disertis verbis Ecclesiae Universalis

^{a Can. Apost. 34.} ^{b Terc. Emon-}
^{c us exigit} ^{d Et nos ei ducemus}
^{e Christum & eum aji-} ^{f ciplinam, inconsulto imo prorsus invito Metropolitano,}
^{tois peccatorum,} ^{in Ecclesiâ institui.}

Hinc itaque planè sequitur, 1mo, Quod Reformata Fides & Disciplina, & Regiae Majestatis Suprematus, quæ, Edwardo regnante, Comitiorum & Synodorum Decretis stabilita erant, nullâ, Mariâ ineunte, canonica Synodi auctoritate (quicquid de Comitiorum decretis statuas) abrogata sunt: nec sane meliori jure Suprematus Romani Pontificis, & Romanae Ecclesiae fides & Disciplina, sunt restituta.

2º. Quod Episcoporum, Mariâ regnante, Successio irregularis & illigitima habenda sit: idque, sive intrusionem Marianorum Praesulum in nostrorum Sedes, sive eorum confirmationem & consecrationem respiciamus.

1mo. Si intrusionem spectemus. Hac ratione Mariani Praesules non canonice eas Sedes obtinebant, è quibus nostri prius ejecti fuerant. Id vero, quia illas Sedes obtinebant, quas (si nulla Reformati Patribus vis illata esset) vel ipsi illi Reformati Patres, vel alii eorum canonici Successores obtinuissent. Atque hoc nomine, è quindecim Pontificiis Praesulibus, qui Mariæ erant superstites, novem irregulares & illegitimi cendi erunt: quorum quatuor intrusi immediatè fuerant in nostrorum Praesulum Sedes, reliqui quinque aliis

litis sic intrusis successerant; in nostrorum Præfulum, & canonica Successionis, injuriam.

2°. Si eorum confirmationem aut consecrationem spectemus: eorum scilicet qui, Cranmero etiamnam vivente, consecrati sunt. Hi enim confirmati & consecrati sunt sine Metropolitani sui authoritate & consensu: cui, in Episcopo constituendo, disertis verbis,
^a ἐν τῷ Κανόνει τοῦ Επισκοποῦ τριβuit Concilium Nicenum; & definit, ^b Episcopum esse non oportere, qui absque Metropolitani sententiâ factus sit: cui etiam novum Jus, nondum Papali ambitione violatum, & forma Episcopos creandi, quæ apud nos à duodecimo usque seculo exeunte obtinuerat, electorum Præfulum confirmationem assignat.

^a Concil. Nicen.
^b Can. 4.
^c Can. 6.

At, inquit Oxoniensis ^c Author, Cranmerus læsa majestatis damnatus erat, in carcerem conjectus, heresios postulatus, & tum ob hoc crimen, tum ob initas, contra Ecclesiæ Canones, nuptias, depositioni obnoxius. Damnatus quidem erat læsa majestatis, sed reservatus est, ut capitii pœnam, non ob læsa majestatis sed heresios crimen subiret; nec propter læsa majestatis, heresios, aut nuptiarum initiarum crimen, depositus aut Sede privatus est, priusquam tandem flammis traditus vitâ etiam privaretur. Detinebatur quidem in carcere; sed, ad Præfules confirmandos & consecrandos, Metropolitani non presentia requirebatur, sed authoritas.

Nec illud obtendi potest, quod ab hac canonicâ suâ authoritate exequendâ suspensus sit. Cujus enim autoritate suspensus est? Non Episcoporum comprovincialium; quibus nulla, ex suâ ipsorum sententiâ, hac in parte erat authoritas, donec à Sede Apostolicâ delegatam haberent: Non Regine, quæ sibi non arrogabat in Ecclesiâ Suprematum, sed Papæ Comitiorum

Concio Habita

Lege restituendum reservabat: Nec denique ipsius *P.a.*
p.e autoritate suspensus est, priusquam etiam deposi-
 tus sit, nec depositus nisi cum statim flammis traden-
 deodus esset. Si igitur nee sublat⁹ est nec suspensa
Cranmeri authoritas, restat ut posthabita & violata
 sit: restat ut Canones etiam violati sint, qui nihil ul-
 lius momenti sine Metropolitani autoritate fieri per-
 mitunt, & ipsi *m̄r̄w̄ r̄p̄z̄w̄ȳ* (nec in Episcopis
 constitwendis mod⁹, sed in universā rerum Ec-
 clesiasticarum publicā administratione) *r̄o n̄p̄G.* lar-
 giuntur: restat denique ut *Marianorum* Præfulum, dum
Cranmerus in vivis erat, consecratio, & universa rerum
 Ecclesiasticarum administratio irregularis & irrita haben-
 da sit.

Præfertim si ulterius perpendamus, quis *Cranmeri*
 hāc in parte vices obierit. Is (si Oxoniensi * Authori
 fidem habeamus) esse potuit aut *Epistopus Londinen-
 sis*, in Provincia proximus; aut *Polus Pontificis Lega-
 tatus*; aut *Episcopi comprovinciales*; aut denique (ar-
 gumento ad homines) quivis cui hoc munus *Règina*
 ipsa demandarit. Abundē quidē nobis provisum
 est, ut *unius* Metropolitani loco, tot emergerent: non
 tamen liquet, quo Ecclesiæ Universalis *Canone*, Me-
 tropolitan⁹ in *confirmandis* Episcopis *Vicarius*, vel *unus*
 in Provincia Præsul, vel *Romani* Pontificis *Legatus*,
 constitutus sit. Licet autem multos numeret Author
 noster, unum tamen dissimulare videtur, quem ego
 hūc suspicor non ut *Cranmeri* sed Christi Vicarium se
 ingessisse. Nec enim (ut videtur) *Mariani* Præsules
 à quovis horum, sed ab ipso Pontifice Romano, nec in
Anglia sed *Roma* confirmati, & Mandato Sedis Apo-
 stolica consecrati sunt. Restitutum est enim, *Maria* in-
 unte, *Romanum* Pontificate, & Pontificis Suprematus.

* Stat. 1. Mar.
 ** 2.
 b Stat. 1 & 2.
 Phil. & Mar. c. 8 & abrogatum Statutum illud Henrici octavi, quo ab-
 lata

Lata Pontifici Romano Episcoporum Ecclesiæ Anglicana confirmatio Metropolitano restituatur. Rome itaque confirmati sunt: & hoc secundum statuendum est in eorum confirmatione & consecratione vitium, quod (non legitimâ Metropolitani, sed) illegitimâ Romani Pontificis autoritate confirmati & consecrati sint: illegitimâ inquam auctoritate, cum disertè prohibeant Canones^a Ecclesiæ ne quis extra suam Diœcesin ordinationes celebret, & si quis contrà ausit, tum^b consecratorum tum consecratos irregulares esse denuntient & depositioni obnoxios.

Secundò, justâ de causâ depositioni obnoxii erant Marianî Praesules ob propria sua crimina. Quod Reformatæ fidei & Disciplinæ, canonica, Edvardo regnante, Synodorum auctoritate stabilitæ, nec legitimè, regnante Mariâ, ab illâ Synodo (cum nulla canonica fuerit) abrogata, se opponerent. Quod Papa Romani Suprematum Anglicana & Universalis Ecclesiæ canonibus repugnantem propugnarent. Quod Metropolitani sui canoniam auctoritatem, Episcopos sine ejus assensu & approbatione consecrando, violassent. Quod Reginæ majestatem multimodis violassent: quod omnes (uno excepto) ejus Capiti Diadema imponere, ejus inaugurationi interesse recusassent; quod duo comminati essent, se in ipsam anathema denunciatores; quod denique omnes respuerent in ejus Suprematum jurare; Suprematum, cunctum plane (vel magis temperatum) in quem ipsorum quidam, Henrico aut Edvardo regnante, olim juraverant: ut merito videantur id nunc, non suo ingenio, sed Pali instinctu & imperio detrectasse. Eorum enim non erat eam Anglia Reginam agnoscare, quam Pontifex illegitimam & regnandi incapacem denunciarat; quam ipse intolerabilis audacia insimularat, quod sine ipsius approbatione administrationem regni aut Reginæ nomen

^a Con. Conf. 1. Can.
^b 2. Can. Apost. 35
Can. Ap. 35.
K. Septuag. 2.
autem 2. 85.
Exeg. tñrñc.

^c V. Lib. cui Tit.
[An Histori-
c d Vindication
o the Church
of England
in point of
Schism] p. 127.
d Sup. p. 18.

Concio Habita

in se suscepisset: eorum erat nullius, præterquam Pontificis, Suprematum in Angliâ (fendo nimurum Sedis Apostolica) agnoscere; nec denique Vasallum Papæ pro Principe habere, donec à Domino suo confirmaretur.

Hæc de causis propter quas depositioni erant obnoxii: nec dixerim, singulas hasce iis de facto objectas fuisse, & ipsos dictâ toties causâ damnatos; cùm id nec necessarium nec commodum fuisse. Delatum est ipsis Suprematûs Regii juramentum; huic (quo animo, modò innui) renuntiârunt: hinc legitimè & canonice sunt depositi; legitimè, per Statutum Comitiorum, quo Suprematûs Juramentum restitutum est: canonice, per ipsos Synodorum Canones Henr. 8° & Edv. 6° regnante sanctos, nullâ autem canonica authoritate, Mariâ ineunte, abrogatos. Depositis autem hâc de causâ legitimè & canonice, non opus erat reliquorum criminum dicam impingi, & eandem sententiam toties repeti: nec tamen hîc dissimulanda erant reliqua ipsorum crimina & irregularitas, ne adversariis sui Præfules prorsus quoad hæc innoxii & avertimenti habeantur.

Restat probandum, quod canonice & legitimè ejeci sunt, quoad persone ejicientis authoritatem: Ipsi us scilicet Elizabethæ Reginæ, Marianos Præfules suâ authoritate Sedibus suis ejicientis, idque non prius relata ad Synodum Provincialem aut majorem Episcoporum partem causæ cognitione. Hæc enim in Ecclesiæ Præfules authoritas Christiano Principi negari non potest,

Primò, in eâ causâ, ubi sua sacrosancta Majestas, & suum regnandi jus, contra istos qui utrumque in questionem vocare ausint, afferendum est. Quid enim Principi expectandum, si istiusmodi hominibus permisit,

ferit, ullam jurisdictionem in Republicâ aut Ecclesiâ exercere, qui ipsius Suprema authoritati renuntiant, imò qui legitimam ipsius Successionem & regnandi jus in dubium vocant? Quomodo securus esse potest, nisi ipsos hâc exuat autoritate, unde suæ majestati & vita immineat periculum? Dicant, qui contrâ sentiunt, quâ ratione Abiathar^a à Salomone Pontificatus motus ^{i Regum c. 2.} est, & ad agros Anathoth relegatus: quia scilicet, cum ^{26, 27.} Joabo, Adonia, Regni successionem sibi afferentis, partibus favisset. Nec dixerint, posse Regem istiusmodi Præsulem capite plertere, non posse tamen, nisi ipsum è medio fustulerit, Episcopali functione privare: contrâ nos docet Abiathari historia, qui, licet mortis reus, non est Salomonis iussu letho datus, nec minus tamen à Pontificali officio relegatus est. Nec sanè hoc diffitetur Oxoniensis ^b Author, in Abiathari causâ: cui ^{b S. 8, p. 15.} certè nulla quâm Marianorum Præsulum causa magis affinis est: qui Reginæ Elizabethæ omnes (uno excepto) Diadema imponere, & ipsius inaugurationi interesse noluerint; & omnes ejus Suprematum repudiârint: idque, ut verisimile est, *istius* instinctu & autoritate, qui *Rome* è *Cathedrâ* eam illegitimatam esse pronunciârat, & *Regnandi* in *Angliâ* inpacem.

Secundò, nec minori jure hæc in Ecclesiæ Præsules Principi Christiano competit authoritas, in eâ causâ, ubi recepti Ecclesiæ Canones contra manifestos eorum violatores vindicandi sunt. In confessò enim est, quod Principis Christiani sit, suâ authoritate Canones tueri, eorum executioni prospicere, se eorum defensorem & vindicem præstare. Hinc igitur penes ipsum est, eos sine legitimâ authoritate relaxatos aut abrogatos in integrum restituere, & Canonum violatores pénis coercere. Nec ulla ratio est, quin Episcopus, in grav^t Cano-

Canonum violatione, ipsâ à Sede expulsi & puniti sunt
quaenam enim equitor poena, quam ut prius authoritatis
usu careat, quâ abusus sit? Nec denique denatur
Princeps, ubi in Presulem animadvertisendum est, cau-
sâ prius cognitionem ad Synodum semper referre, aut
majoris comprovincialium partis sententiam expecta-
re; cum, sine cognitâ ab iis causâ, ipsâ Canonum re-
ceptorum & vulgarorum evidentiâ, & facti notoriitate,
violatorum Canonum manifestus esse possit. Lata e-
nam ab Ecclesiâ sententia non tribuit Principi authori-
tatem puniendi canonum violatores, sed notitiam tri-
minis præbet: & proinde sine lata ab Ecclesiâ sen-
tentia, authoritatem suam exercere potest, ubi in se
manifesta & notoria est Canonum violatio.

Nec novam est hanc authoritatem in Ecclesiâ à Chris-
tianis Principibus exerceri. Referuntur ab Impera-
toribus in suarum Legum ^a Corpus Canones Ecclesiæ,

^a Pet. de Marc.
1.4. c.1. f.3-4.

^b Ibid.

^c Ibidex Justin.

Novell. 123.

Autês ù tñs

éthnom. 35

abéndu, 67

puc 3 avl' av-

thi xaníovas

xeroyédu,

27 3 m-

evl' D rbus

dubzur.

Vid. Novell. E.d.

H Steph. p.318.

^d Id. d.c. 2.f.

^e 4. 5 seq.

^f Ibid.

^g Id. c.3.

^h Id.c.4.

ⁱ Id.c.1. f.6.

^j Ibid.

Corpus Canones Ecclesiæ, & de novo ciuili authoritate sanciuntur. Denunci-
atur pena ^b civilis iis qui has Sanctorum Patrum Re-
gulas non obseruant, ob violatam non Ecclesiæ modò
sed & Imperatoris ipsius authoritatem. Episcopi Ca-
nonum violatoribus ipsa à Sede ^c expulsi in poenam
irrogatur; idque solius Constitutionis Imperatoriae vi,
nullâ in Synodo habitâ causâ cognitione, aut lati sen-
tentia. Revocantur ^d ipsa Synodorum Decreta, ubi vis
aut irregularitas intercesserit, & res in integrum resti-
tuuntur: idque vel ad se ^e vocante Imperatore cause
cognitionem, vel Judices ^f delegante, vel novam de-
mum ^g Synodum indicente. Deturbantur denique E-
piscopi Imperatoria authoritate, ab iis ^h Sedibus quas
contra Canones invaserant, idque nullâ præviâ in Sy-
nodo depositionis sententia: agnoscitibus ⁱ ipsis Concili-
orium OEcumenicorum Patribus penes Imperatores esse
hanc in rebus Ecclesiasticis authoritatem.

Et

Et hanc agitum autoritatem Elizabethæ Reginar^v vindicamus. Sancti erant, canonici, Edwardo regnante, Synodorum authoritate, & usq; Ecclesiae Anglicanæ recepti & perulgati, illi Canones, quibus Reformata Fides & Disciplina, Regiae Majestatis Suprematas, & Ecclesiæ Anglicana libertas, rejectis Romanæ Ecclesiæ erroribus, & corrumptis, & Papalib; dominacione, stabilitate suat. Hoc Canonos, regnante Maria, rejecti, quidem, sed (propter irregularēm istam rerum administrationem, propter vim majori Canoniconum Præsulum parti illatam, ut huic rerum administratio- ni fenestrā pateficeret) nullā canoniciā autoritatē abrogati. Quid itaque pientissimæ Elizabethæ restabat, quam ut fratrem, non rogato, ubi non opus erat, Præsulum consensu, primo hos Canones, Reformatam fidem & disciplinam, & suum Suprematum, in integrum restitueret: deinde Marianos Præsules (quorum plerique, in horum Canonum injuriam, in sedes suas introducti, quorum universi horum Canonum, Mariæ regnante, oloatorum manifesti erant; cum etiam, in eunte Elizabethæ, Regiae in his Canonibus vindicandis autoritati se opponebant) abdicaret; & denique, legitimis Episcopis ab exilio revocatis, canonicanum Præsulum successionem instauraret.

3º. Dici etiam posset, hanc in Ecclesiæ Præsules autoritatem Principi Christiano competere, ubi vera & primaria fides & religio, contra erroris & superstitionis novitatem, defendenda est; ut, hac etiam in causâ, Princeps Christianus citra aut contra majoris partis Episcoporum comprovincialium autoritatem & assensum agere possit, immo eos, si obnitantur, sedibus suis & jurisdictione excuere. Sed hoc in aliam questionem nos duceret, Quousque Princeps Christianus in rebus fidei Index sit, & autoritate sua, ex privata suo iudicio, uti possit, ubi Canonum Ecclesiæ sue autoritatem vel

vel *Synodi Provincialis vocem*, vel majoris Episcoporum partis sententiam suffragantem non habuerit. Hic sufficit, quod Elizabetha Regina nihil egerit sine Canonum Ecclesiae Anglicana receptorum & perulgatorum autoritate, ita ut non tam privatum suum quam publicum Ecclesiae judicium secuta sit.

Consulunt tamen adversarii, &c, si placet, refellant *Authores nostros*, qui hanc etiam ratione Ecclesiae Anglicana Reformationem defendunt: unum saltem consulunt velim, ut oculis suis videant *Oxonensis Authoris*, in nostris Scriptoribus allegandis fidelitatem & candorem.

Is est, pia memoriae & profundae eruditionis Vir, *Herbertus Thorndicius*, in suo, *De Ecclesia in Republica Christiana Jure, Libello*. Vindicarat ille, per quatuor priora Capita, Clero, Episcopis cum Presbyterio, auctoritatem, *Synodis* suis & majoris partis suffragio res Ecclesiasticas administrandi. Hac positâ auctoritate, ob-

^a Lib. cui Tit. [The Right of the Church in a Christian State] p.247. ^b P. 248. ^c S.188.p.216. ^d S.193.p.223.

jectionem, quinti Capitis initio, occupare aggreditur, Quod, si nihil canonice possit publicâ auctoritate in Ecclesiâ agi, sine *Synodi Provincialis* aut majoris Cleri pars consensu; tum, ubi major pars Cleri dissenserit, Ecclesia, corrupta, reformari non poterit; tum speciatim nostra Ecclesia, ineunte Elizabetha principatû, canonice reformari non potuisset, quia major Cleri pars reformationi obnitebatur. Idem etiam de nostrorum

Præsulum ^b consecratione urget, Quod hi, eadem ratione, minus canonice consecrati videantur, quia sine majoris partis Episcoporum comprovincialium consensu (quem requirunt *Canones Nicani*) consecrati sunt. Hanc, inquam, objectionem sibi, tandem solvendam, proponit Thorndicius nostras; quid contrâ *Oxonensis* fatentem, Reformationem Ecclesiae Anglicana & Præsulum nostrorum consecrationem, contra *Canones Ecclesie*

sae factam esse. Profert Thorndicij verba, *in* tamen prudenter *celatis*, quibus innuitur, eum sibi *objectionem* tantum proponere: & quæ *objectione* est, ut *Testimonium Thorndicij*, imo ut ejus *Doctrinam*, allegat; quasi non in *personâ adversariorum nostrorum*, sed *ex animo loqueretur*. Mira sane Authorem citandi & *languandi* ratio, ipso *Indice expurgatorio* pejor; ut dicitur *contra seipsum*, *contra Ecclesiam suam* stare, cùm *adversariorum* tantum *objectionem* solvendam proponit.

Hæc prima *speciatæ fidei Authoris Oxoniensis*, in nostris Authoribus *allegandis*, instantia *Thorndicij* propositam *objectionem* per aliquot paginas^a persignatur: deinde digreditur, ^b ut ostendat, *Quanta sit Civili Magistratui potestas Religionis vera professionem panis & pramiis munitiæ*: & tum demum ad *præmissæ objectioni respondendum* se accingit. Summa respon-^c *p. 273.*
 si hæc est; Præter Ecclesiæ *authoritatem*, quam *præsentes* ejus Pastores ab *Apostolis derivatam* & ab iis *institutam* habent, alia esse, quæ ad fidem, mores, & Ecclesiæ ordinem spectant, à *Christo & Apostolis Ecclesiæ tradita*: illorum potiorem habendam esse rationem, quæ canonica Cleri *præsentis authoritatis*: illorum potius, quæ *hujus*, defensionem Christiano Principi incumbere: & proinde posse Christianum Principem illorum *observationem*, temporum *injuriam*, relaxatam aut abrogatam, in *integrum* restituere, citra aut contra Cleri *consensum*: imo *præsentis Cleri*, si contrâ obnitantur, *authoritatem abdicare*, aliis demandandam qui Ecclesiæ Reformationi favent. Responsum hoc Thorndicij profert quidem Oxoniensis^d Author, sed (ut alias solet) ad *viginti* *paginarum intervalum*: & tum demum, cùm Thorndicij *responsio* profrenda esset, tum, inquam, eam *difficultatem* fuisse di-

Concio Habita

tie à Thorndicio sibi objectam, quam supra ejus Doctrinam & Testimonium esse dixet. Prolata Thorndicii responsione, ipse contra infare agreditur, *Quis (inquit) non statim roget, Quisnam judicare debat, num revera Christi & Apostolorum Lex sit, quam Princeps, obnidente presente (canonicō) Clero, restituere aggreditur.* Hanc questionem (inquit) Thorndicius non proponit, non solvit, ut qui (non Pontificiis sed) Presbyterianis tantum respondere tenebatur. Hic non fidem Authoris Oxoniensis, sed attentionem, &c, in Thorndicio legendo, patientiam requireo. Quid enim, si Thorndicius hanc instantiam sibi proponit, si eam directe & plenē solvit? Adeamus pag. 278, quod usque responsionem suam pertexit. Totius, inquit, controversia cardo in hoc vertitur, *Quomodo & quibus mediis possit (Principi scilicet) innescere, quanam Leges, de fide, moribus, & Ecclesie ordine, Ecclesia à Christo & Apostolis traditæ sint.* Habet hic Author noster questionem suam non in terminis, sed in sensu, directe positam: eodem enim recidit, sive querelas, *Quis sit iudex in rebus fidei & morum, sive, Quomodo & quibus mediis Leges Christi & Apostolorum de fide & moribus singulis innescant:* si enim provisum sit ut unicuique certis mediis possint innescere, tum quisque de rebus fidei & morum, eorum scil. medium ope, judicare possit. Directe etiam solvit Thorndicius hoc in loco quæstionem propositam, summatim hic repetens ea ferè quæ in Epilogi prima Parte fusæ traduntur, de Principiis veritatis Christianæ: Unde scil. nobis constet divina S. Scripturae authoritas; Unde S. Scripturae sensus in locis obscuris & disputatis erui possit: Namirum, ex constanti Universalis Ecclesiarum Traditione & praxi, tum atque illis mediis, quæ per bonarum literarum studia nobis suppetunt; unde viri

viri doctri & Ecclesiæ Pastores tum ipsi compertum habere, tum aliis declarare possint, quænam sit locorum S. Scriptura mens, ubi de rebus fidei & morum agitur.

Potuit igitur Oxonienfis Author apud Thorndicium questionem suam, & Thoradicii responsura invenisse, si ipsi paulò ulterius pergere placuisse, nec potius partem allegare, partem omittere; è re fortean causa sua, sed Authoris nostri, quem allegaverit, summâ injuriâ. Vel (si ipse Author (demortuus fortean) invocatus non exaudiatur) Editoris sanè esset, Authoris sui allegata ad examen revocare: quamvis editionem remoratus esset hic labor, & eâ occasione, cum Quinta de Reginâ Ecclesiastico Parte, priores etiam Quatuor in lucem prodiissent: quod sanè consultius fuerat, quâm tanti nominis Authorem Orbi Literato deridendum exponere, primâ fronte principiū peccantem, clementicantem ut nos (Heresici & Sceptici) conclusiū, sine premissis, fidem habeamus: contra ipsas Logica regulas; contra (si parvis liceat magna componere) ipsum hunc Universalis Ecclesiæ Canonom, quem Author noster tantoperè propugnat; Ut planè irritum sit quicquid (Quinta) minor pars, sine (reliquarum Quatuor) majoris partis autoritate aut consensu, age-re molliatur.

Defendi, Auditores, Reformatorum Praesulum, Elizabethâ regnante, electionem & consecrationem. Diffimulandum non est, Ecclesiæ Patres, Edwardo regnante, alio ritu factos esse; solo scil. ² Rege nominante; & Metropolitano, adhibitis aliquot è Suffraganeis, Praesulem Regiâ authoritate designatum consecrante: haud tamen minus libere factos dixeris, cùm ipsa Capituli electio in personam à Rege nominatam nuncquam non cedat; quod tum nostra tempora ab Elizabethâ usque

² Stat. 1. Ed. 6.

Concio Habita

inente, utum, ante Edwardum sextum, Henrici 8ⁱ, & priorum Regum nostrorum, ^a secula testantur. Quod si id mindis placeat adversariis nostris, placeat iis (ut ad homines primò arguam) hinc in Galliam transfrerare: ubi statim certiores fient, liberas & Canonicas Præsulum electiones (Concordatis ^b inter Franciscum I^{mum} & Leonem decimum) ad Regis nominationem, & Pape de nominato Præsule consecrando Mandatum, redactas esse. Vel antiqua seculare revolant, ubi passim Imperatores & Reges summam rerum in Episcopis constitutis ad se traxerint, eos suâ autoritate designantes, & baculi & annuli traditione investientes. Quo, quæsio, uolore defensuri sunt, canonicam in Ecclesiâ Præsulum successionem, ab his seculis derivatam? Nimirum tacito Episcoporum comprovincialium consensu; quod ipsi, licet Episcopis Regia nominatione & investiturâ designatis expressum suum suffragium non perhibueriat, non tamen refragati sint, ubi in dignam & idoneam personam caderet Régia designatio: quod ipsi

^c P. de Marci de Conc. l. 8. ^d P. de Marci de Conc. l. 8. ^e De Minister. Anglica. l. 4. c. 13 s. 13, 14, 15.

(ut Archiepiscopi Parisiensis verbis utar) oīngrovūmōs, b.e. per dispensationem, regie voluntati non reluctabantur, in iis scilicet, que fidei contraria non essent, licet adversa exacte canonum observationi reperirentur. Permittant igitur nobis eadem defensione uti, quoad Reformatorum Præsulum ab Edwardo nominationem. Nec dissimulandum, quām optimo jure Reges nostri in Præsulis designandis præcipuas partes sibi vendicant; optimo, inquam, Suprematus, Patronatus, & Baronatus jure (ut cum Masono nostrate Joquar) Quod Suprematus ipsorum authoritas, & populi in Præsulum electione partes ad ipsos devolute, hoc postulent; quod ipsi Ecclesiarum & Sedium Episcopalium Fundatores sint; quod denique Episcopali Ordini tantam in Republicâ dignitatem & autoritatem annexuerint. Denique de

Ed-

Edvardi Præsulibus ; cùm ii ab Episcopis recepti & agniti, Metropolitani consilio & instinctu creati, ab ipso, adhibitis aliquot è comprovincialibus, consecrati sint ; cùm demum Clero etiam inferiori & populo grati fuerint ; dici potest, in eorum designatione (Archiepiscopi ^a Parisiensis verbis) inversum esse canonicum ordinem, ^b De Conc. I. 8. ^c 9. §. 13.

Respondi, & prolixius, Auditores, secundæ huic adversariorum contra Præsulum nostrorum consecrationem objectioni : sed eò minus me pœnitet, quod in hac responsione ceteris ferè omnibus, quæ objiciunt, videar satisfecisse.

Objiciunt 3º nostros Præsules in suorum nullo jure ejectorum Sedes intrusos esse. Ostendi contrà, Pontificios Præsules, tum Elizabethā ^b tum Edwardo regnante, justis de causis, legitimā autoritate, ejecitos fuisse, ^b Sup. p. 35. ^c 36. & seq. & proinde nostros legitimè iis subrogatos.

Quartò, objiciunt, Consecratores Præsulum nostrorum irregularares fuisse : Causas prætexunt, heresin, Schisma, nuptias initas (his ^c responsum est) & Cranmeri ^c Sup. p. 38. obijacuav. De Cranmero respondeo ; eum in hanc irregularitatem, priusquam ipse in Episcopum Pontificis Mandato consecraretur, incidisse : tum autem, ipsum Papali dispensatione ita in integrum restitutum, ut Pontificii saltem non possint eum postea, hoc nomine, irregulararem dicere. Deinde, nulla in eum lata est, ob quodvis crimen aut canonicum defectum, depositionis aut suspensionis sententia, priusquam statim ad palum ducendus esset ; & proinde, quicquid in nostrorum Præsulum consecratione olim egerat, quantumvis obnoxius, non obstante hac irregularitate, ratum & canonicum fuisse censendum est.

Negant etiam Parkeri consecratores jurisdictionem canonicanam habuisse ; cùm unus, tantum Chorepiscopus, reliquæ

Concio Habita

reliqui tres electi quidem ad Episcopatus, sed nondum inaugurati, essent. Respondeo, tres illos, Edwardo regnante, veram & canoniam jurisdictionem habuisse; dicant autem adversarii, quo jure illâ exciderint, cum injuste Sedibus ejecti sint; aut quarè non, Elizabetha Regno ineunte, obtinuerint antiquam jurisdictionem, quamvis non iisdem Sedibus restituti, sed ad alias electi essent.

Denique, iis etiam *suprà responsum* videtur, quæ forme consecrandi opponunt; Quod, Edwardo quidem regnante, Synodi authoritate instituta sit, sed Mariae auspicis pariter revocata, nec post ejus obitum ante Parkeri consecrationem canonice restituta. Ostendi, nihil, quod Edwardo regnante sancitum erat, ab ullâ canonica Synodo, Mariâ ei succedente, refixum esse: & proinde, ad Elizabetha usque principatum ineuntem, Reformationem, Liturgiam, Ordinate Anglicanum (quantum scilicet ad Canonum Ecclesiæ autoritatem spectabat) eandem quam cum primum instituta sint, vim obtinuisse.

Dicta sunt, quæ in nostræ ordinationis vindicias alleganda habui: parcant autem adversarii, si non, in eorum gratiam, singulis rerum minutis infistam: cum ab aliis fortean *venia* petenda sit, quod tam prolixam instituerim, ubi nulla proflua defensio necessaria esset. Quorsum enim (inquiunt) hæc, ut dici solet, abundans cautela, ne Ecclesiæ Universalis Canones in Præfulum nostrorum consecratione minus observâsse videamus; cum, si mixtus observati sint, nobis tamen sufficiens sane apologia sit, ipsa illa extrema necessitas, per Reformatorum Antifitium & Pastorum successionem, Reformatam fidem & Disciplinam propagandi? Necesse (inquiunt) veram fidem propagandi; quâ urgenter, vel ipsi Nicæsi Patres relaxandam censu-

censuerunt suorum Canonum observationem : sine Synodi aut majoris partis comprovincialium consensu, cum penes Arianos esset numerus clancularius ordinatio-nes celebrantes. Nec equidem defugiendam censeo ne-cessitatibus excusationem ; ne saltem ad singulos Canonum apices astricti videamur ; cum non esse sint, Ecclesia sal-tum, Leges, ut si ipsis iota unum aut apex detraha-tur, calam & terra corrutura sint, & statim inferiorum portae contra canonicam Cleri successionem valitura.

^{1 V. ordinatio-}
nen Evagrii
Patriarche Con-
stantin.apud So-
crat. Hist. Ecl.
l.4.c.14.Sozom.
l.6.c.13.Ed.
Vales.

Postremo, ne quid non demus adversariis, esto tan-dem nobis deesse canoniam Praesulum successionem : at quorum hodie, quæsos hominum injuria Episcopales Se-des obtinent nostri Antifitites ? unde ostendunt adver-sarii, ipsos & auctoritatem nostram se efferrere. Mariani Praes-
sules ejeci olim diem suum obierunt ; nec traditur, eos, priusquam diem obierint, suarum partium Episcoporum in Ecclesiâ Anglicanâ successioni canonice prospexitse. Quinam igitur alii hodie sunt canonici Ecclesiæ Angli-cae Antifitites ? vel, si nulli sint, qui illum canonicum jus possint obtendere, quare non abunde valeat nostra possessio ? Nisi dixerint, Pontificem Romanum providisse ; cuius provisio multò magis canonibus repugnat, quam nostrorum (si daremus irregularem esse) Praesulum successio : præterquam quod Romana etiam Sedis & Ecclesiæ ordinatio, & successio, non magis canonica sit, & proinde (cum in eodem simul luto hæreamus) non magis possit illa nobis, quam nos illi, provideat ; sed hoc tandem restabit, ut utrique, Romana & Anglicana, Ecclesiæ permittendum sit, res suas sibi habere.

Quin itaque exornet nostra Ecclesia quam, Clementissimi Numinis providentia, à primis Reformationis Pa-tribus derivatam habet, Reformatam Fidem & Disci-plinam, & veram & canoniam Pastorum successio-nem : Clerus se suo munere, populus se suâ vocatione
dig-

Concio Habita

dignum præbeat: universi pietate, sobrietate, & honestate vivamus, in Ecclesiæ Anglicane communione: tum etiam, cum omni æquitate, obsequio, ~~πειθαρχίᾳ~~, erga eos qui foris sunt: eos intelligo, qui Romana Ecclesiæ communionem colunt; quibus, postquam ad decennium usque ab ineunte Elizabethæ principatu, nobiscum Ecclesia, altaris, precum publicarum, & Sacramentorum commercium habuissent, placuit tandem Pio 5° Ecclesiæ Anglicane communione interdicere. Atque haec demum nostra vocatur separatio; eadem figurâ, quâ dixit Virgilius, terras urbensesque à navi recessere, quæ ab immoto littore in mare solvebatur. Cum omni, inquam, officio, obsequio, pietate, nos æquos & morigeros præbeamus, iis qui in illâ sunt Ecclesia. Oremus pro SS. Regia Majestate, & omnibus cœlestib[us] ut tranquillam & quietam vitam degamus in omni pietate & honestate: nec non illis benedicamus, qui nos anathemate damnant, & ne ipsos quidem ordines nostros, nec ipsam Ecclesiæ veritatem, nobis permittunt: & illorum è nostris vicem doleamus, qui (iis rationibus inducti quas offert Ecclesia Romana) tum fidei & Ecclesiæ Anglicane tum suæ ordinationi renunciandum censent; denique Deum comprecemur, ut fiamus tandem unus gressus sub uno Pastore, non in terris (nec enim ullum agnoscimus) sed in celis, Jesu Christo Domino nostro, cui cum Patre & Spiritu Sancto sit honor, gloria, potestas & dominatio nunc & in secula. Amen.

F I N I S.

Exhibetur ad finem Operum ^a Bramballi ^{Edit. Dublin.}
ORDO ^b CONSECRATIONIS Reve-
 rendissimi Archipræsulis Matthei Parker,
 ex Registro Sedis Cantuariensis. Huic præ-
 mittitur, ex eodem Registro, **PROCES-**
SUS ^c CONFIRMATIONIS Archiepiscopi ^{d p. 1023. & seq.}
 electi: in quo Processu exhibentur, quæ-
 cunque etiam ELECTIONIS ipsius monu-
 menta publica quærenda habeat curiosus Le-
 ctor: REGIA scil. LICENTIA ^d ELIGEN-^{e p. 1034.}
 DI; DECRETUM ^f ELECTIONIS, ejusque ^{f p. 1033. & seq.}
 PROCESSUS; INSTRUMENTUM de CON-
 SENSU ^g ARCHIEP. electi; DIPLOMA ^{h p. 1040.}
 REGIUM de SUO ⁱ ASSENSU, cum MAN-^{i p. 1025.}
 DATO de Archipræsulis electi CONFIR-
 MATIONE & CONSECRATIONE: &
 reliqua, quæ in probanda legitimâ electione,
 ex formâ juris, allegari solent.

CONSECRATIONIS ORDINEM sequun-
 tur, ex eodem Registro, MANDATA de ^h IN-
 THRONIZATIONE, cum Archiep. Inthro-
 nandi PROCURATORIO. Deinde subjungi-
 tur ORDO ^k CONSECRATIONIS, ex MS. Coll.

O

Cor-

manu.

^b p. 1047. & seq.
Originale In-
thronizationis
Instrumentum
videre est in Bi-
blith. Col. C. C.
& ergo inscrip-
tam habens banc
vocem [Instala-
tion] Archi-
episcopi ipsius
manu.

^k p. 1051,

*Corporis Christi in Academia Cantabrig. nullâ
planè à Registro Sedis Cantuar. discrepantiâ,
nisi in iis verborum minutis quæ utrumque
sincerum & Archetypum esse luculentè de-
monstrant.*

*Reliqua si hic iterum repræsentanda essent,
Tractatûs hujus molem superarent. Visum
est autem MS. Coll. Cor. Chr. in hâc Acad.
denuò exhibere: annuente & copiam faciente
Reverendo admodùm Decano Eliensi, istius
Collegii PRÆFECTO, cum SOCIIS qui in
Collegio aderant; & tum dicti Collegii
PRÆFECTO & SOCIIS, tum reliquis
COLLEGIORUM PRÆFECTIS, PROFES-
SORIBUS, OFFICIARIIS, & NOTARIIS
publicis, in Academia ^a præsentibus, hujus A-
pographi fidelitati, & MS. Originalis à dñisq;
testimonium perhibentibus.*

^a Exceptis duobus, Romano-
Cathol. fidem
super professis,
quorum al-
ter Collegio
Sidn. p. repositus
est, alter vero
Coll. C. C. Soc.

ordo in consecrando Reverendissimo in Christo patre Mattheo Parker Cantuariensi Archiepo in Sacello suo apud Maneriu suu de Lambeth, die Dnico 17° viz.
die mensis Decembri anno Domini
1559. habit.

Principio Sacellum tapetibus ad orientem adornabatur solum vero panno rubro insternebatur Mensa quoque sacris peragendis necessaria, tapeto pulvinariq; ornata ad orientem sita erat.

Quatuor preterea Cathedrae, quatuor epis quibus munus conserrandi Archiepi delegabatur, ad austru Orientalis Sacelli partis erant positæ.

Scamnum præterea tapeto pulvinaribusq; instratum, Cui Epi genubus flexis inniterentur, ante cathedras posnebatur.

Pari quoq; modo cathedra, scamnuq; tapeto pulvinariq; ornatum, Archiepo, ad Borealem orientalis ejusdem Sacelli partis plagam posita erant.

Hus rebus ita ordine suo instructis, mane circiter quintam aut sextam per occidentalem portam ingreditur Sacellum Archiepus, toga talari coccinea capituloq; induitus, quatuor precedentibus funeralibus & quatuor comitatus epis qui ejus conserationi inserviret

(verbi grā) Gulielmo Barlow olim Bathon & Wel-
len Epō nunc vero ad Cichestren. epātum electo Jo-
he Scory olim Cichestrie epō & nunc ad Herefordi-
ensem vocato, Milone Coverdallo olim Exoniense E-
po. & Johanne Hodskinne Bedfordie Suffragneo .
Qui oes postquam sedes sibi paratas ordine singuli
suo occupassent, Preces continio matutine per An-
dream Pierson Archiepi Capellanum clara voce recita-
tabantur, quibus peractis, Johis Score de quo supra di-
ximus) suggestu concendit, atq; inde assumpto sibi
in thema, *Seniores ergo qui in vobis sunt obsecro*
conseñor, &c. non ineleganter concionabatur.

Finita concione, egrēdiuntur simul Archiepūs reli-
quiq; quatuor epi Sacellum se ad sacram communionem
paraturi, neq; mora confessim per Borialem portam

* Hic recentiore
manu adscribun-
tur hec duo vo-
cabula viz. in
vestiarum [pu-
ta pro vestiarium;
que tam
men ad lineam
superiorem vi-
dentur potius
rejicienda, &
post Sacellum
commendās in-
terferentur.
ad hunc modum vestiti rediunt. Archiepūs nimirum
linteo suppellecio (quod vocant) induebatur. Cice-
striensis electus, capa serica ad sacra peragenda para-
tus utebatur. Cui ministrabant operamq; suam pre-
bebant duo Archiepi capellani, Nichus viz. Bullinghm
Lincolnie archideaconus, & Edmundus Gest Cantua-
riensis quoq; archideaconus, capis sericis similiter ve-
stiti Hereford. electus & Bedford. suffraganeus, linteis
suppellicies induebantur. —

Milo vero Coverdallus non nisi toga lanae talati ut-
tebatur. —

Atq; hunc in modum vestiti & instructi ad com-
munionem celebrandum perrexerunt Archiepo genibus fle-
xis ad infimum facelli gradum sedente. —

Finito tandem evangelio. Hereforden electus, Bed-
ford suffraganius & Milo Coverdallus (de quibus su-
pra)

pra) Archiepū coram Cicestrien, electo apud mensam in Cathedra sedenti hiis verbis adduxerunt, Reverende in deo pater hunc virum piu pariter atq; doctum tibi offerimus atq; presentamus, ut Archiepus consecretur. Postq; hec dixissent, proferebatur ilicò regine diploma sive mandatu pro consecracōe Archiepi, quo per D. Thomam Yale legum doctorem perfecto, Sacramentum de Regio Primatu sive suprema ejus autoritate tuenda juxta statuta 1º An° regni sereniss: Regine nostre Elizabeth promulgata ab eodem Archiepo exigebatur, quod cum ille solemniter tactis corporaliter facris evangelii conceptis verbis prestatisset. Cicestrenſ electus quedam prefatus atq; populum ad orationem hortatus, ad Litanias decantandas choro respondēte se accinxit. Quibus finitis, post questiones aliquot Archiepo per Cicestrien electum propositas, & post oracones & suffragia quædam juxta formam libri aucte Parlamenti editi, apud deum habita, Cicestrenſ. Herefordensis Suffraganeus Bedfordensis & Milo Coverdallus, manibus Archiepo impositis. Accipe (inquiunt) Spiritum sanctum, & gratiam dei quæ jam per impositionis manuu in te est excitare memento, Non enim timoris, sed virtutis dilectionis & sobrietatis spiritum dedit nobis deus. His ita dictis Biblia sacra illi in manibus tradiderunt hujſmodi apud eu verba habentes, In legendō, hortando, & docendo vide diligens ſis, atque ea meditare affidue que in hiſce libris ſcripta ſunt, noli in his ſegniſ eſſe, quo incrementum inde proveniens omnibus innotescat & palam fiat. Cura que ad te & ad docēdi munus ſpectant diligenter. Hoc enim modo non teipſum ſolum ſed & reliquos

quos Auditores tuos per Jesum Xpm Dominū nostrum salvabis. Postquam hec dixissent, ad reliqua communionis solemnia pergit Cicestrensis nullum Archiepo tradens pastorale baculum, cum quo communica- bant una Archiepus, & quatuor illi epi supra nominati cum aliis etiam nonnullis. —

Finitis tandem peractisq; sacris egreditur per borealem orientalis Sacelli partis portam Archiepus quatuor illis comitatus epis qui eum consecraverant, & confestim ipsis iisdem stipatus epis per eandem revertitur portam albo epali superpellico Crimeraq; (ut vocant ex nigro serico indutus circa collum vero collare quoddam ex pretiosis pellibus fabellinis (vulgo Sables vocant) consutum gestabat. Pari quoq; modo Cicestrensis & Herofordensis, suis epalibus amictibus, suppelleceo scz: & crimera uterq; induebatur, D. Coverdallus vero & Bedfordie Suffraganeus togis solummodo talaribus utebantur. Pergens deinde occidentalem portam versus

Hic itidem
paratere alien-
adjectur ar-
at integrum
cabulum sit
archiepus] id
od etiam res-
fa & series
ijs Narratio-
s ex se neces-
rib suaderent.

epus Thome Doyle Economo, Johi Baker Thesaurario & Johi Marchē computo rotolario, singulis singulis Albos dedit baculos, hoc scz: modo eis munib; & officiis suis ornans. —

Hic itaq; hunc ad modum ordine suo ut jam ante dictum est pacis per occidentalem portam Sacellū egreditur Archiepus generosioribus quibusq; sanguine ex ejus famillia eu precedentibus, reliquis vero eum a tergo sequentib;. —

Acta gestaq; haec erant omnia in presentia Reverendorum in Xpo p̄m Edmundi Gryndall Londinenfis epi electi, Richardi Cockes Eliensis electi, Edwini Sandes

Sandes Wigorniensis electi Anthonii Huse armigeri
 principalis & primarii Registrarii dicti Archiepali,
 Thome Argall Armigeri Regrarii Curiæ Prerogative
 Cantuariensis, Thomæ Willet, & Johis Incent no-
 tariorum publicorum, & aliorum quoq; nonnullorum.---

2° Novemb.
 1687.

Facta Collatione, concordat cum Origina-
 li. Ita testor Jacobus Holman Not.
 Publ. & Almae Universitatis Cantabr.
 Regist. Principalis.

Nos,

Nos, quorum Nomina infra scripta sunt, omnibus
notum & testatum facimus, vidisse nos *Originate*
illud MS. cūjus hoc fidele & accuratum *Apographum* est :
& spectatis, quæ prædictum MS. præfert, antiquitatis
simil & simplicitatis indiciis omnino persuasum habe-
re, quod illud verum & authenticum *Testimonium* &
Monumentum sit *Consecrationis Reverendissimi in*
Christo Patris Matthæi Parker Archiepiscopi Cantu-
ariensis.

2do Novembris 1687.

Jo. Balderston Procan.

Jo. Beaumont S.T.P. Reg.

Theol. Profes.

R. Widdrington S.T.P.

D. Marg. Prof.

R. Cudworth S.T.P. Ling.

Heb. Prof.

Jo. Copleston S.T.P. Coll.

Regal. Præpos.

Humf. Gower S.T.P. Coll.

D. Joh. Præf.

Nath. Coga S.T.P. Aul.

Pemb. Præf.

S. Blithe S.T.P. Aul. Clar.

Præf.

Gwil. Saywell S.T.P. Coll.

Jes. Præf.

Jo. Luke S.T.P. Ling. Arab.

Prof.

Tho. Smoult S.T.P. Theol.

Præct. Prof.

Jo. Billers S.T.B. Orat.

Pub.

Is. Newton Mathem. Prof.

Mich. Payne Ling. Græc.

Prof.

Cæsar Crouch Procurat. Sen.

Joh. Wotton Procurat. Jun.

Barth. Wortley Taxat. Sen.

Joannes Pern Bedel. Arm.

Notar. Pub.

Rich. Oldham S.T.B. No-

tar. Pub

Jo. Laughton Proto-Bibli-

othec.

Nos,

Nos Magister & Sōcii Collegii Corp. Christi apud
Cantrabrigiensis notum omnibus atq; testatum fa-
cimus Narratiunculam hanc ex Originali Instrumento in
Bibliothecā nostrā (quæ dicitur) *interioris* Archivis
asservato verè & fideliter esse descriptam ; Nosque,
multis ad id adductos argumentis, omnino persuasum
habere Scriptum Originale sincerum & genuinum es-
se, unāque cum reliquis Reyerendissimi *Matthaei Parker*
Libris & Monumentis MSS. ab eodem R. Patre lega-
tum atque transmissum fuisse Collegio nostro, cuius
olim Alumnus, Socius, & Magister extitit. Nec fa-
cilē dubitandum est quin omnes æqui & ingenui ho-
mines, modò ad luculenta illa, quæ prædictum Scrip-
tum præfert, antiquitatis simul & simplicitatis indicia
attenderint, hâc in re nobis fint assensuri : quibus ita-
que hûc adventantibus illius videndi copiam libentes
facturi sumus. Sciat interim Lector nos hîc Archety-
pi literas omnes, ne dicamus & apices, ei reddidisse.
Hoc autem ideo monere consentaneum duximus, nè
fortè, quæ in hoc Archetypo frequentiora occurront,
Sphalmata grammaticalia (fidei quidem illa & diligen-
tiæ nostræ testimonia) desidiae & incuriæ argumenta à
Lectore habeantur.

Jo. Spencer S.T.D. Mag. Coll.
Sam. Beck B. D.

Dat. è Dom. nostr.
Capitul. Nov. 10.
1687.

Jo. Cory B. D.

Guil. Sagg A. M.

Car. Darell A. M.

Jo. Jaggard A.M. Taxat.
Acad. Jun.

Car. Kidman A.M.

Ro. Kemp A. M.

R. Moss A. B.

P